



รายงานการประชุม  
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓๑

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๒๐ ถึง ครั้งที่ ๓๑ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๐

## ครั้งที่ ๓๓/๒๔๘๐ (ลำดับ)

๑. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ ๒๐๗๕
๒. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติ โอนเงินในงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ๒๐๗๕-๒๐๗๕
๓. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงสายห้วยขยดกระบี-พังงา คอนกรีตกิโลเมตรที่ ๗๒ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๓๒๐ พ.ศ. ๒๔๘๐ ของรัฐบาล ๒๐๗๕-๒๐๗๖
๔. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติว่าด้วยกฎหมายซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้ออก เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย พ.ศ. ๒๔๘๐ ของรัฐบาล ๒๐๗๖-๒๐๗๖
๕. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติคุ้มครองการใช้เครื่องบินตั้งเสียงพธศักราช ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ ๒๐๗๖-๒๐๗๖
๖. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติยศตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ ๒๐๗๖-๒๐๗๖

๗. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ มหาวิทยาดัช วิชา  
กรรม ศาสตร์ และ การ เมือง (ฉบับที่ ๒)  
พุทธศักราช ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ ๒๓๕๓-๒๓๕๓
๘. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งสหกรณ์ ใน  
เขตคหจกห้ามที่คนในท้องที่ จังหวัด เชียงใหม่  
พุทธศักราช ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ ๒๓๕๓-๒๓๕๓
๙. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พุทธ  
ศักราช ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ ๒๓๕๔-๒๓๕๔
๑๐. เรื่องร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่๗)  
พุทธศักราช ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ ๒๓๕๔-๒๓๖๐
๑๑. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ ศุลกากร (ฉบับ  
ที่๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ พิจารณาเป็นวาระ  
ที่ ๒-๓ ๒๓๖๑-๒๓๖๑
๑๒. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ ด้คว พานระ พุทธ  
ศักราช ๒๔๘๐ ๒๓๖๑-๒๓๖๕
๑๓. ญัตติขอให้สภา กำหนดวันประชุมสามัญสามัญ  
ประจำปี ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๐  
ของนายเทพ โชติสุขิต ๒๓๖๕-๒๓๖๖

# แก้คำผิด

หน้า	บรรทัด	คำผิด	คำถูก
๓๒๖๗	๓.๕	ชดประทาน	ชดประทาน
๓๒๗๕	๓๗	กระทำ	กระทำ
๓๒๗๖	๓	กระทำ	กระทำ
๓๓๗๖	๕	พระยาฤทธิชัย	พ.อ. พระยาฤทธิชัย
๓๔๔๕	๒	ทั้งหมด	ทั้งหมด
๓๕๕๓	๖	เมื่อสภายุติ	เมื่อสภายุติ
๓๖๒๐	๓๕	ประชามถ	ประชามถ
๓๖๒๐	๓๖	ชดประทาน	ชดประทาน
๓๖๕๕	๓๗	แก้	แก้
๓๖๗๗	๕	เดินอากาศ	เดินอากาศ
๓๗๐๕	๓๕	เทศอก	เทศอก
๓๗๗๒	๓๖	พระราชบัญญัติ	พระราชบัญญัติ
๓๓๓๗	๗	ตาม	ตาม
๓๓๓๗	๗	นายฉ้วน	นายฉ้วน
๓๓๔๐	๖	นายเขมชาติ	นายเขมชาติ
๓๓๗๗	๗	ประมาณแพง	ประมาณแพง

๒๐๘๔

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร  
ครั้งที่ ๓๑/๒๕๕๐ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒

วันเสาร์ที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุม เวลา ๒๐.๐๑ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: บัดนี้ มีมติมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว  
ในวาระต่อไป ข้าพเจ้าขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ  
เพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่ง คณะกรรมาธิการ วิสามัญพิจารณา  
เสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาคือต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป

เลขาธิการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีกรแก้ไข และ  
ไม่มีผู้แปรญัตติ

ประธานสภาฯ: หมติวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาวาระที่  
๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมนี้ ควรจะออกใช้  
เป็นกฎหมายได้ ขอบได้ โปรดยกมือขึ้น

ตมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: ผ่านไป ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง  
พระราชบัญญัติ โอนเงินในงบประมาณ ประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๐

(ฉบับที่ ๒) ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓

เลขาธิการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติโอนเงินในงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๕๑๐ (ฉบับที่ ๒) มาตรา ๓ มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ ข้อ ๓ ข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๖ ข้อ ๗ ข้อ ๘ ข้อ ๙ มาตรา ๕

ประธานสภาฯ: หมวดวาระที่ ๒ แล้ว คือไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าผ่านไปได้ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเงินค้ำนองสงฆ์หรือสงฆ์เพื่อสร้างทางหลวงสายห้วยยอด-กระบี่-พังงา ตอนจากหลักกิโลเมตร ๑๒ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๓๒ พุทธศักราช ๒๕๑๐ ของรัฐบาล

๒๐.๑๐ น.

น.ค. ศลวงษ์โรจนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: รัฐบาล ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเงินค้ำนองสงฆ์หรือสงฆ์เพื่อสร้างทางหลวงสายห้วยยอด-กระบี่-พังงา ฉะเพาะ ตอนจากหลักกิโลเมตร ๑๒ ถึง หลักกิโลเมตร ๓๒ ตาม แผนที่ ก่อทำโดยพระ

ราชบัญญัติ เหตุผลในการที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติ เช่น  
 มากเพราะเหตุว่า ท้องเจ้าหน้าทกรมโยธาเทศบาลได้สำรวจทัศนที่จะ  
 คอง เวนคน ทเพอสร้าง เส้นทาง หลวง สาย ห้วยยกด - กระบี่ - พังงา  
 ฉะเพาะตอนหลกกิโลเมตร ๘๒ ถึงหลกกิโลเมตร ๑๒๐ ซึ่งกำหนดใน  
 พระราช กฤษฎีกากำหนด เขตค ทัศนที่จะคอง เวนคนทางหลวง ๕ สาย  
 พุทธศักราช ๒๔๘๐ แล้วแต่ได้ จึงได้เสนอ ร่างพระราช บัญญัติ มา  
 เพื่อกำเนินการตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเวนคืนอสัง-  
 หาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ เพื่อกำเนินการก่อสร้างต่อไป

เพื่อประกอบความเข้าใจของท่านสมาชิก ขอเรียนชี้แจงเพิ่ม  
 เต็มคงนี้ คือว่าเรามีพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์  
 พุทธศักราช ๒๔๗๗ เป็นพระราช บัญญัติแม่บทจำถึงในเรื่องการเวน  
 คืนอสังหาริมทรัพย์ทั่วไป ในพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ให้อำนาจใน  
 การที่จะได้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตค ทัศน คือว่าเมื่อรัฐบาล  
 มีความประสงค์ ที่จะเวนคืนที่ดินประการใด ก่อนที่จะทำการสำรวจ  
 แน่นอนก็ได้ออกพระราชกฤษฎีกาวางเขตค วั โดยกว้าง ๆ และเมื่อ  
 ออกพระราชกฤษฎีกาหวงห้ามไว้เช่นนั้นแล้ว ภายหลังที่ รัฐบาลได้  
 กระทำการสำรวจได้แนบเขตค ทัศนแน่นอนแล้ว ในมาตรา ๘ แห่งพระ  
 ราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เราจะต้องออกเป็นพระ  
 ราชบัญญัติออกฉบับหนึ่ง ดังเรื่องน เพราะฉะนั้นรัฐบาลหวังใจว่า  
 ท่านสมาชิกคงจะรับหลักการไว้ พิจารณาต่อไป

๒๐.๑๒ H.

นายทองใบ สุกันธกนิษฐ (กระบี่) : ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนจังหวัดกระบี่และอยู่ในเขตค้ำแห่งการดำเนินงานทางสายนี้ ได้รับคำร้องฉบับหนึ่งจากนายเซ่งเฮียนมีใจความว่า ส่วนของเราจะต้องถูกคัดถอนลงไปตามพระราชกฤษฎีกานั้น จำนวนต้นยางเกินกว่า ๖,๐๐๐ ต้น ในจำนวนต้นยาง ๖,๐๐๐ ต้นนี้อาจจะทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้เป็นจำนวนปีมากกว่าที่จะได้ ในจำนวนเส้นทางของรัฐบาล ถ้าหากว่า เส้นทาง ของรัฐบาล ซึ่งประกาศไว้ตามพระราชกฤษฎีกานั้น ในจำนวนหนึ่งก็โตเมครจะเฉไป นอกจากส่วนยางรายนี้แล้ว ก็ยังจะเหลือต้นยางซึ่งไม่จำเป็นต้องฆ่าเพราะการผ่านไปของถนนสายนี้ ประโยชน์ของประเทศชาติก็ยังคงอยู่ ถ้าหากการผ่อนผันให้หนทาง หลวงรายนี้ไต่ผ่านหัตถกรรมของราษฎร ไม่เด็ดเอาแต่ที่ไม่มีราคามันไปแล้วก็คงจะเป็นประโยชน์กับประเทศชาติยิ่งกว่าเส้นทางที่ได้ถูกริบและกะได้แล้ว คงนี้การรัฐบาลจะยอมได้ ข้าพเจ้าก็มีความยินดี และขอให้รัฐบาลใคร่ครวญในข้อนี้ให้แจ้งหนักว่า ถ้าเราทำถนนเข้าไปแล้ว ไปผ่านหัตถกรรม ไปกับชุมชนท้องถิ่นดังามของชาติ ราษฎรจะไม่ได้อาศัยชุมชนอันนั้น ชาติจะได้อะไร เถ้านมาเป็นภาษีอากร หรือได้อะไรเถ้านมาเป็นกำลังของราษฎร ถ้าไม่มีทางผ่อนผันได้ข้าพเจ้าเห็นควรรับหัตถการพระราชบัญญัตินี้ ถ้าไม่มีทางผ่อนผันได้ข้าพเจ้าเห็นว่า พระราชบัญญัตินี้ คดีสิทธิ ของประชาชนจึงไม่ควรรับหัตถการ

๒๐.๑๔ น.

น.ต. หลวงชำนาญวาสุวัต ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ในเรื่อง กฎหมายนั้น เป็นหลัก ธรรมดาว่า เมื่อหวังประโยชน์ส่วนใหญ่นี้แล้ว การกระทบกระเทือนแก่สิทธิของเอกชนหรือบุคคลบางหมู่บางเหล่าอันเป็นรองก็ หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่อย่างไร ก็ถ้าท่านสมาชิกจะได้ถึงพระราชบัญญัติแม่บท ก็พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๔๘๘ แล้ว ท่านสมาชิกจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัตินั้น ถ้าจะมองดูในแง่ว่าเป็นการตัดสิทธิของประชาชนแล้วก็เป็นการตัดสิทธิอย่างไม่มีปัญหา แต่ถ้ามองไปในแง่ว่าจะเกิดประโยชน์แก่ประชาชาติหรือส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ของส่วนบุคคลแล้ว ก็เป็นเรื่องซึ่งน่าจะพิจารณาอีกทางหนึ่ง แต่อย่างไร ก็ตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นแม่บทนั้น ได้วางวิธีการไว้อย่างละเอียดถึงสิทธิอันชอบธรรม และสิทธิอันสมควรได้ของราษฎร ถ้าท่านสังเกตพระราชบัญญัตินั้นแล้ว จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติได้วางไว้ เป็นการประมาณประโยชน์คือกันทุกฝ่าย

มีคน กลับมาถึง ปัญหาในข้อเท็จจริง สำหรับ ทางด้านนี้ ก็เช่นเดียวกับทุกทางสายอื่น ๆ ทั่วไป ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการผ่านไปในที่ของเอกชนบ้าง แต่การสร้างทางนั้นมีหลักว่า เราจะตั้งตัวเดินไปในทางที่ประหยัดและรวดเร็วในการก่อสร้าง เพราะฉะนั้นในเรื่องที่จะคิดโค้งแนวทางเพื่อหลีกเลี่ยงไปเพื่อไม่ให้ถูกทของคนที่นั้นคนนั้นเป็น

ตั้งซึ่งยังทำไม่ได้ นอกจากในเรื่องการก่อสร้าง ในเรื่องการเบ็ดกุ่ม  
ประเทศก๊ก ในเรื่อง การส่งเสริมเศรษฐกิจ ของท้องถิ่น ก๊ก ต่าง ๆ  
เหล่านี้ อยู่ในเรื่องซึ่งจะต้องพิจารณาในการกำหนดแนวทางด้วย ถ้า  
ท่านสมาชิกจะได้ ดูในแผนที่ ค่ะท้ายพระราชกฤษฎีกา ท่านจะเห็นว่า  
แนวทางสายนี้ได้พยายามรักษาประโยชน์ในแง่ต่าง ๆ แล้ว การผ่าน  
ไปในหมู่บ้านราษฎร นั้นยังมีเป็นส่วนน้อย ถ้าเมื่อเราจำเป็นจะต้อง  
ผ่านไปหมู่บ้านราษฎร เป็นจำนวนมาก ๆ แล้ว จะมีเป็นการ กระทบ  
กระเทือนยิ่งกว่ามากนุกหรือ เพราะฉะนั้นในการที่จะขอให้ทางรัฐบาล  
รยับแนวทางออกไป ซึ่งอาจจะเป็น ๒ กิโลเมตรหรือ ๓ กิโลเมตรก็ตาม  
ใจ ก็หมายความว่า จะต้องให้เรา รยับแนวทางไปทั้งสาย นอกนั้นทาง  
อาจจะไม่ได้ ค่ะ และอาจจะ มีของใครถูกเขาคิด เมื่อเป็นเช่นนั้น รัฐบาล  
จึงทำไม่ได้ เมื่อถูกที่ใคร ใครก็ร้องเช่นนั้น เพราะฉะนั้น รัฐบาล  
จึงเสียใจที่จะทำเช่นนั้นไม่ได้ ในเมื่อคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และ  
เป็นการกระทำซึ่งปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติปี พ.ศ. ๒๔๗๗ นั้นแล้ว

๒๐.๑๗ น.

นายเล่งเสียน พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : ร่างพระราช  
บัญญัติท่านองนี้ ได้โดยผ่านสภาฯ นี้ไปหลายฉบับแล้ว เพื่อที่จะดำเนินการ  
การสร้างทางหลวง ซึ่งเราได้มีพระราชบัญญัติอยู่แล้วในเรื่องเงินคืน

อสังหาริมทรัพย์ ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ตามที่ผู้แทนกระบี่ได้พูด ก็เป็น  
กำหนดที่เรียกว่า เพื่อรักษาประโยชน์ ของประชาชน ก็เป็นการชอบอยู่  
ทั้งนี้หากว่า ไม่มีทางใดที่จะเป็นการหักเหได้ ก็คงที่จะ พิจารณา  
ให้เป็นไปด้วยดี คือหมายความว่า ให้ เป็นไปตามที่รัฐบาลอาศัยการ  
สำรวจแล้วเป็นอุปกรณ เมื่อเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีปัญหาอะไร  
ที่จะต้องโต้เถียงอีก จึงขอเสนอให้ลงมติได้

นายเถื่อน พงษ์โสภณ นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง รับรอง

ประธานสภา ฯ : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าจะขอให้ที่  
ประชุมนี้ลงมติ ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้  
ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่ารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ  
นี้ลงมติไว้พิจารณา

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย : รัฐบาลใครจะ ขอความกรุณา ต่อสภา ฯ ในการที่จะให้  
พิจารณารวดเดียว เพราะพระราชบัญญัตินี้ก็ไม่มีอะไรมาก รัฐบาล  
จึงขอประธานเสนอให้ พิจารณารวดเดียว

ประธานสภา ฯ : รัฐบาลขอให้ พิจารณารวดเดียว เมื่อ ไม่  
มีผู้ใดมีความเห็นเป็น อย่างอื่น ข้าพเจ้า ถือว่าที่ ประชุมนี้ อมติให้  
พิจารณารวดเดียวได้

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงสายห้วยยอด-กระบี่-พังงา ฉะเพาะตอนจากหลัก กิโลเมตรที่ ๘๒ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๑๒๐ พุทธศักราช ๒๔๘๘ โดยที่ สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อ สร้างทางหลวงสายห้วยยอด-กระบี่-พังงา ฉะเพาะตอนจากหลักกิโล- เมตรที่ ๘๒ ถึง หลัก กิโลเมตร ที่ ๑๒๐ ซึ่งได้กำหนด เขตได้ ใน พระ- ราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน เพื่อสร้างทาง- หลวง ๕ สาย พุทธศักราช ๒๔๘๘ และซึ่งกรมโยธาเทศบาลได้สำรวจ- ที่ซึ่งจะต้องเวนคืนเสร็จแล้ว ตามความใน พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการ- เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๘๘

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้าง ทางหลวง สาย ห้วยยอด-กระบี่-พังงา ฉะเพาะตอนจากหลัก กิโลเมตรที่ ๘๒ ถึง หลัก กิโลเมตร ที่ ๑๒๐ พุทธ- ศักราช ๒๔๘๘"

มาตรา ๔ ให้ ไซ้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจา- นุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๕ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ภายใน เขตที่ตั้ง กำหนด ได้ ในแผนที่และบัญชี ซึ่งมีรายนามผู้เป็นเจ้าของ หรือผู้ปกครอง โดยชอบ- ด้วยกฎหมายท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่กรมโยธาเทศบาล

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่รักษา  
ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ประธานสภา ฯ: หมวดระก ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาในวรร  
ที่ ๒ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้  
ขอได้ โปรดยกมอชน

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ: เป็นอันทำให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติ  
เป็นกฎหมายต่อไปได้ ส่วนไป วรร ๒ ค่อยไป ขอ ให้พิจารณาร่าง  
พระราชบัญญัติว่า ด้วยกฎกระทรวง ซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้ออก เพื่อ  
ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

๒๐.๒๑น.

ม.ค. หลวงชำนาญวาสุวัต ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: ก่อนที่รัฐบาลจะได้ ชแจง รัฐบาลขอ ประทานแก้ไข  
ถ้อยคำเล็กน้อย ในมาตรา ๓ แห่งร่างพระราชบัญญัติ ขอได้ โปรด  
เปิดมาตรา ๓ “ มาตรา ๓ บรรดาข้อความในกฎหมายซึ่งได้บัญญัติ  
ขึ้นไว้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ” นั้นคงเดิม “ อันกำหนดว่า ” นี้  
ขอชี้แจงออกและขอ ใช้คำว่า “ ว่าด้วย ” แทน คงอ่านต่อไปว่า  
“ ว่าด้วยการออกกฎกระทรวงหรือข้อบังคับ ” คำว่า “ อย่างไร ”  
ขอทำออก และอ่านต่อไปว่า “ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย ”

ขอเคิมคำว่า “นั้น” และขอเคิมต่อไปอีกเล็กน้อยว่า “ถ้ามีข้อ  
กำหนดว่า” อ่านต่อไปว่า “ถ้ามีข้อกำหนดว่าจะต้อง ได้รับ พระ  
ราชทานพระบรมราชานุญาต” แต่ขอขีดคำว่า “นั้น” และ  
เคิมคำว่า “แต่ให้ยกเด็กเสีย” ตกคำว่า “ข้อกำหนดคนนั้นโดยตรง  
ที่คำว่า “เด็ก” อ่านว่า “ให้ยกเด็กข้อ กำหนด นั้นเสีย” เมื่อได้  
แก้ไขแล้วคงอ่านว่า “มาตรา ๓ บรรดาข้อความในกฎหมายซึ่งได้  
บัญญัติไว้ก่อนใช้พระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยการออกกฎกระทรวง  
หรือข้อบังคับ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายนั้น ถ้ามีข้อ  
กำหนดว่าจะ ต้องได้รับ พระราชทานพระบรมราชานุญาตแล้ว ให้  
ยกเด็กข้อกำหนดนั้นเสีย”

ในการที่รัฐบาลได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ซึ่งมีหลัก  
การว่า ให้ยกเด็กบรรดาข้อความในกฎหมายซึ่งได้บัญญัติไว้ก่อนวัน  
ใช้พระราชบัญญัตินี้ อันกำหนดว่า การ ออกกฎ กระทรวง หรือ  
ข้อบังคับอย่างไร เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย จะต้อง  
ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตนั้นเสีย เหตุผลในการที่รัฐบาล  
ได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมาดังภาฯ ข้าพเจ้าขอประทาน  
แจ้งถึงร่างเคิมเล็กน้อยว่า ในพระราชบัญญัตินี้ลักษณะ ปกครอง  
ท้องที่ มาตรา ๕ มีความว่า ให้เสนาศูนย์บังคับบัญชาปกครอง  
ท้องที่มีอำนาจที่จะตั้งกฎข้อบังคับ สำหรับจัดการให้เป็นไปตามพระ  
ราชบัญญัติ ถ้าแต่กรณีนั้นได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาต

และประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา ให้ถือว่าเป็น ส่วนหนึ่งของ พระราชบัญญัตินี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นทางกระทรวงมหาดไทย ต้องการ จะ กำหนดการ ออกกฎกระทรวงในเรื่องเกี่ยวกับวิธีการซื้อขายที่ดิน ซึ่งไม่มี หนังสือสำคัญ สำหรับ ที่ดิน ก็ ได้อ่าง กฎ กระทรวงขึ้นโดยอาศัย ความในมาตรา ๕ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ แต่ในชั้นก่อนที่กระเดื่องไปยังคณะรัฐมนตรี ได้มีความเห็นแตกต่างกันในระหว่งกรม เจ้าหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทย คือบางกรมเห็นว่าในการที่จะออกกฎกระทรวงเช่นนั้นเป็นอันทำไม่ได้ เพราะ เหตุว่ามาตรา ๕ บอกว่าจะ ต้องได้ รับพระราชทาน พระบรมราชานุญาต แต่ข้อฝ่ายหนึ่งมีความเห็นว่า ควรจะตีความกฎหมายในมาตรา ๕ ให้ เป็นผลว่า ในเวลานี้ประเทศสยามเรา ได้มีการปกครองกันในระบอบ รัฐธรรมนูญแล้ว เพราะฉะนั้น พระมหากษัตริย์ ก็ทรงใช้อำนาจทาง นิติบัญญัติ ทางสภาผู้แทนราษฎร หรือว่าทางศาล อะไรเหล่านั้น ไปตามเรื่อง เมื่อเช่นนั้นแล้วที่จะมาออกกฎหมายหรือกฎกระทรวงใน ชั้นนี้ก็ไม่จำเป็นจะต้องได้รับพระบรมราชานุญาต แต่โดยเหตุที่เรื่อง นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ นอกจากพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ แล้ว ยังมีกฎหมายของกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ อีกเล็กน้อย ซึ่งได้ มีข้อความ เป็นไปทำนอง คล้ายคลึง กับ มาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ เพราะฉะนั้น กระทรวงมหาดไทย จึงได้แจ้งขอ เรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัย ผลแห่งการวินิจฉัยของคณะ

กรรมการกฤษฎีกาก็ว่า ในการที่จะคิดความไปในทางหนึ่ง ทางใดนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจะคิดความไปได้ แต่ที่ว่าผลแห่งการคิดความนั้นไม่อาจที่จะไปไข่มังคัมแก่ศาลซึ่งเป็นอิสระตามรัฐธรรมนูญ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วขอขกตักตักคือว่า เสนอพระราชบัญญัติพิเศษในทำนองหนึ่งมาเพื่อคืบปัญหาเช่นนั้น รัฐบาลจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ  
 มา

ถ้าจะดำริของพระราชบัญญัตินี้ก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้บรรดา กฎกระทรวงซึ่งจะออกต่อไปเป็นอันไม่สมบูรณ์ และที่บรรดากฎหมายได้ให้อำนาจในการออกกฎกระทรวงซึ่งระบุว่าจะต้องได้รับพระราชนุญาตพระบรมราชานุญาตแล้ว ก็ขอเฉพาะที่จะต้องได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตนั้นเป็นอันยกเลิกเสีย เป็นอันว่าการออกกฎกระทรวงต่าง ๆ ซึ่งมีรูปในลักษณะนี้ ก็เป็นการออกกฎกระทรวง ตามรัฐธรรมนูญนั่นเอง เพราะฉะนั้นรัฐบาลหวังใจว่าสภาฯ นี้คงจะรับหลักการพระราชบัญญัติไว้ พิจารณาต่อไป

๒๐.๒๘ น.

นายทอง กัมปาทธรรม (แพ้ว): ข้าพเจ้ายังมีความรังเกียจอยู่ขอ ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตามหลักการและร่างที่รัฐบาลเสนอเข้ามาในสภาฯ นี้ ก่อนที่รัฐบาลจะได้แก้ข้อบกพร่องที่แก้ ไปเมื่อก่อน ถ้าเราพิจารณาจะเห็นว่า รัฐบาลเสนอมาเพื่อจะ

ยกเลิกกฎหมาย ซึ่งว่าด้วยการที่กระชอกกฎกระทรวง ซึ่งจะต้องได้พระบรมราชานุญาตทั้งหมด แต่เมื่อมาแก้ยกย่ำและฟังคำอภิปรายของท้าววิรมนตรีแล้ว ก็ได้ความว่าเราไม่ได้ยกเลิกทั้งหมด คือกฎหมายที่ออกกฎกระทรวง โดยได้รับพระบรมราชานุญาตนั้น ไม่ได้ยกเลิกทั้งหมด ยกแต่เพียงที่จะต้องใช้รับพระบรมราชานุญาตนั้น อย่างอื่นคงเดิม คือกฎกระทรวงมหาดไทย

การที่ท่านมาขอแก้ ในร่างแก้กฎกระทรวงไม่ขอแก้ จึงเกิดความข้องใจว่า การแก้กฎกระทรวงไม่ได้รับอนุญาตจากสภาฯ นั้นขอหนึ่งเป็นข้อข้องใจอยู่ ข้อที่ ๒ ซึ่งมีความข้องใจอยู่ที่ข้อว่า ในปัญหาเรื่อง การตีความซึ่งเจ้าข้าก็ตีความในกฎหมายเดิมที่บัญญัติไว้กฎกระทรวงก็ออกที่จะต้องใช้รับพระบรมราชานุญาตนั้น ในการที่จะตีความเราก็ต้องตีความว่า ที่จะต้องได้รับพระบรมราชานุญาตนั้นหมายความว่า กฎกระทรวงที่จะออกจะไปตามกฎหมายนั้น จะต้องผ่านผู้ซึ่งมีอำนาจนิติบัญญัติได้อนุญาตอีกครึ่งหนึ่ง เพราะในสมัยนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงไว้ ซึ่งพระราชอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ อำนาจทั้ง ๓ อย่างได้อยู่ในพระองค์ท่าน แต่บัดนี้เราแยกเป็นส่วนสี่ครึ่งแล้ว ในเมื่อมีกฎหมายเก่าที่บัญญัติว่าจะต้องใช้รับพระบรมราชานุญาตซึ่งเป็น อำนาจนิติบัญญัติ เวลานี้การใช้ อำนาจนิติบัญญัติ ได้ตกอยู่แก่สภาผู้แทนราษฎร เมื่อเช่นนั้นกฎกระทรวงใช้ตามกฎหมายก็จะต้องผ่าน สภาผู้แทนราษฎรเสียก่อนจึงจะประกาศนั้น

ไปได้ ข้าพเจ้าคิดว่าในการที่กฎหมายเขียนไว้เช่นนั้น ให้ได้รับพระบรมราชานุญาตเสียก่อนนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านคงมีความห่วงกันบางอย่างที่จะต้องให้ความระมัดระวังพอสมควร ในการที่จะประกาศกฎกระทรวงนั้น ออกไปจึงให้ได้รับพระบรมราชานุญาตเสียก่อน แต่ถ้ามหากว่าเราจะขอเปลี่ยนว่าไม่ต้องได้รับพระบรมราชานุญาต ก็ขอว่าไม่ต้องได้รับพระบรมราชานุญาตให้ประกาศไปได้ อย่างเช่นกฎกระทรวงสมัยใหม่ที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ แต่การที่เราจะปล่อยให้ไปโดยไม่ได้พิจารณาให้รอบคอบนั้น อาจจะมีข้อเสียหายได้เหมือนกัน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นมองกว้างมาก คือกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงใดซึ่งมีว่าจะต้องได้รับพระบรมราชานุญาตแล้ว โดยบทของพระราชบัญญัตินี้ว่าด้วยรัฐมนตรีผู้รักษาการมีอำนาจออกกฎกระทรวงไปได้โดยดำพิง ในอำนาจบริหารท่านรัฐมนตรีไม่ได้ชี้แจงให้เราทราบว่า นอกจากพระราชบัญญัติที่ท่านพูดแล้ว มีพระราชบัญญัติอะไรอื่นอีกหรือไม่ที่จะ ประกาศกฎกระทรวงออกไป และสงสัยเหลือเกินว่า กฎหมายนั้นประกาศไปนมนานแล้ว กฎกระทรวงก็น่าจะออกไปนมนานแล้ว ทำไมเราจึงจะมาแก้ ในบัดนี้

กฎกระทรวงที่ประกาศออกไปเราจะได้สังเกตเห็นว่า ในพระราชบัญญัติสมัยใหม่นี้ ถ้าหากว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเงินแล้ว ในทวิ พระราชบัญญัติเราได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไว้ว่า กฎกระทรวง

ทรงจะให้ส่งก่อนไม่ได้ ที่ท่านขอมากว้าง ๆ อาจจะมีพระราช  
 บัญญัติฉบับใดฉบับหนึ่งซึ่งให้อำนาจรัฐมนตรีประกาศกฎกระทรวง  
 วางอัตราค่าธรรมเนียมได้ ถ้าเช่นนั้นแต่ท่านไปวางค่าธรรมเนียมขึ้น  
 ให้สูงหรือสิ่งที่ไม่เคยวางอัตราค่าธรรมเนียมไว้ ท่านไปวางอัตราค่า  
 ธรรมเนียมเข้า สภาฯ นี้จะว่าท่านไม่ได้ เพราะเราให้อำนาจท่านไป  
 แล้ว ความเดือดร้อนที่จะกระทบกระเทือนแก่ประชาชน ถ้าหากว่าเรา  
 ไม่มองให้ ซึ่งก็จะไม่เห็นในแง่ นี้คือเป็นข้อซึ่งใจที่กลัวจะไปกำหนด  
 ค่าธรรมเนียมให้ความเดือดร้อนแก่ประชาชน ข้อ ๑ เดิมกฎหมายมา  
 ไม่ขออนุญาตต่อสภาฯ ในการเปลี่ยนแปลง ๒. กฎจะกำหนด  
 ค่าธรรมเนียมให้ราษฎรเดือดร้อน ๓. ว่าถึงการตีความวิธีปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ายังไม่ได้รับคำสั่งให้เป็นที่พอใจ ข้าพ  
 เจาก็เห็นว่ายังไม่ควรรับหลักการ

ประธานสภาฯ : ในเรื่องที่ท่านว่า รัฐมนตรีมาขอแต่ ไม่ได้  
 รับอนุญาตจากสภาฯ นั้น ในเรื่องข้าพเจ้าได้รู้แล้ว เมื่อขอแก้ก็  
 มีใครยกมือพูด ข้าพเจ้าก็ยอมให้แก้ไขได้ ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้ว  
 ที่รัฐบาลขอแก้ ก็เป็นเพียงลดหย่อนค่าให้รศกมเท่านั้น เพราะฉะนั้นข้าพ  
 เจาเห็นว่าทำได้ ในหน้าที่ข้าพเจ้าเห็นอย่างนั้น เพราะเป็นเรื่องที่เค  
 ปรียบคณา

๒๐.๓๔ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มหาดไทย: ข้อร้องใจของท่านสมาชิกรู้มีอยู่ ๓ ข้อ ดังที่ท่านได้กล่าว  
 มาแล้ว ฉะเพาะในข้อ ๑ ท่านประธานฯ ได้กรุณาชี้แจงมาตามสมควร  
 แล้ว และรัฐบาลขอเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยเท่านั้นว่า ในการที่รัฐบาลไม่  
 ได้ขอแก้หลักการในบันทึกนั้น เพราะเหตุว่าหลักการเป็นเช่นนั้นจริง ๆ  
 ถึงในตัวอย่างมาตรา ๓ นั้น การที่จะผ่านร่างมาตรานั้นไปเช่นนั้นก็พอจะ  
 ทำได้ แต่ทว่าเมื่อ รัฐบาลคำนึงถึงใน สาระสำคัญใน การ ที่จะเขียน  
 กฎหมายให้เป็นการชัดแจ้งแล้ว ก็ย่อมจะเป็นประโยชน์ดี ในการที่  
 ขอแก้เช่นนั้น และไม่ได้ขอแก้หลักการ ก็ด้วย เหตุว่า หลักการไม่ได้  
 เปลี่ยนแปลงประการใด ที่แก้เพราะเหตุว่าคนอ่านอาจจะสงสัยในตัวอย่าง  
 ร่างในเรื่องการบันทึก หลักการ และเหตุผลนั้นไม่ได้ปรากฏใน คิวพระ  
 ราชบัญญัติหรือตัวกฎหมายที่ส่งภาฯ ผ่านไป เป็นการชี้แจงเพื่อประ-  
 กอบความเข้าใจของสภาฯ นี้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็เห็นว่า ในการที่  
 ชี้แจงเพิ่มเติมนั้นเพื่อให้หลักการและเหตุผลเป็นที่ราวกระจ่าง นอก  
 จากนั้นอย่าว่าเป็นแค่เพียงรัฐบาลขอแก้ข้อความให้ราว กระจ่างนั้นโดย  
 สภาฯ นี้ได้ มีการขอแก้หลักการด้วยซ้ำ เช่นพระราชบัญญัติขุดจังหวัด  
 เป็นคั้น ได้ขอแก้หลักการไปอย่างกว้างขวางมาก สภาฯ นี้ก็ยังได้  
 ยินยอมให้กระทำกันได้ จึงหาควรสงสัยประการใดไม่ และรัฐบาลก็  
 ได้ ชี้แจงแล้วถึงสาระสำคัญของเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็เข้าใจ  
 ว่าข้อร้องใจในประเด็นที่ ๑ ก็ควรจะได้หมดไป

ส่วนข้อร้องใจในประเด็นที่ ๒ ของท่านสมาชิกรู้มีอยู่ว่า ในเรื่อง-

กฎกระทรวง พระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งได้ออกไปก่อนที่ประเทศสยาม  
 ได้ มีสัญญาแทนราชรัฐ และได้ มี ข้อ ความ ระบุให้ อำนาจ พระมหากษัตริย์  
 ในการที่จะต้อง ได้รับพระบรมราชานุญาตเสียก่อนแล้ว จึงจะ  
 ก่อเป็นกฎหมายได้นั้น มีประเด็นที่ควรพิจารณา ดังนี้ว่า เมื่อ ก่อน  
 เปลี่ยนแปลงการปกครองนั้น พระมหากษัตริย์ทรงใช้พระราชอำนาจ  
 ในทางตุลาการ นิติบัญญัติ และในทางบริหาร เพราะฉะนั้นข้อความ  
 ต่าง ๆ ใน พระราชบัญญัติที่ได้ ใช้แล้ว เช่น มาตรา ๕ แห่ง พระราช  
 บัญญัติลักษณะปกครองเบ็ดเตล็ดนั้น ก็มีความสงสัยว่าในการที่เขียนได้เช่น  
 นั้นเป็นการเขียนให้ พระมหากษัตริย์ ทรงใช้พระราชอำนาจทางบริหาร  
 หรือนิติบัญญัติ

นอกจากนั้นเมื่อมีปัญหาเคลือบคลุมเช่นนั้นแล้ว ในการที่จะแก้ไข  
 เสียให้ขาดกระจ่างก็ย่อมเป็นภาระสมควรที่จะกระทำ

ส่วนข้อหนึ่งที่ท่านสมาชิกรู้ว่า นอกจากพระราชบัญญัตินั้นแล้ว  
 มีพระราชบัญญัติอื่นใดบ้าง ที่เบ็ดเตล็ดใน ท่านองนั้น ข้าพเจ้าได้ เรียน  
 ข้างแล้วแต่เห็นว่า พระราชบัญญัตินั้นเป็นแม่บททั่วไปไม่เฉพาะพระ  
 ราชบัญญัติ ปกครอง ของ กระทรวงมหาดไทย อย่างเดียว โดยเฉพาะ  
 ข้าพเจ้าว่าได้ ก็มี พระราชบัญญัติ ของ กระทรวงเกษตรธิการ อยู่บ้าง  
 และอย่างไรก็ดี ข้อข้องใจของท่านสมาชิกรู้ก็เห็นจะเป็นในข้อที่ว่า  
 รัฐบาลนี้มีอำนาจที่จะออกกฎกระทรวงได้แต่ ก็จะต้องออกกฎกระทรวง  
 อะไรหน้าความเดือดร้อนมาให้แก่ราษฎร ถ้า ข้อข้องใจไปใน ท่านองนั้น

แต่ดู ท่านสมาชิกควรจะใคร่คิดว่า ถ้ารัฐบาลประสงค์ จะทำเช่นนั้น  
 แล้ว รัฐบาลก็ไม่จำเป็นต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา ยังสภาฯ  
 เพราะเรื่องนี้ก็น้อยคนที่จะรู้ รัฐบาลก็ออก กฎกระทรวงไปตามเรื่อง  
 ตามเพลง

นอกจากนี้ ถ้าแม้ว่า รัฐบาลจะไปออกกฎกระทรวงให้ เป็น การ  
 เกิดข้ออื่นแล้ว ท่านสมาชิกก็ย่อมจะมีโอกาสแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องนั้น  
 หรือมีโอกาสดังกระทู้ถามได้ ถ้าเราไม่มีอำนาจ ที่จะออกกฎกระทรวง  
 ในเรื่องนี้ให้ เป็นการถูกต้องเรียบร้อยแล้ว ความมุ่งหมายใน พระราช  
 บัญญัติต่าง ๆ นั้นก็จะเป็นอันไม่เป็นไปด้วยดี การที่จำกฎกระทรวงที่  
 ออกไปเพื่อทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรนั้น หากเป็นเช่นนั้นไม่ เรา  
 ออกไป เพื่อทำ ความสะดวกให้แก่ราษฎร คือ ที่กระทรวงมหาดไทย  
 ตามกฎกระทรวงในเรื่องนี้ ก็คือใน เรื่องซื้อขาย แยกเปลี่ยนให้ และคุ้มครอง  
 องค์สิทธิ์ของราษฎรในเรื่องที่ดิน

เพราะฉะนั้น รัฐบาลจึงเห็นว่า ข้อคิดของท่านสมาชิกผู้นี้ หาก  
 ควรวิตกเช่นไรไม่ในเมื่อเราปกครองกันด้วยระบอบเช่นนี้แล้ว

๒๐.๓๘.ม.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ในการพิจารณา  
 พระราชบัญญัตินี้ ในแง่รัฐบาลนั้นสภาฯนี้ไม่น่าจะได้กีดกันถึงนัก เรา  
 ควรจะกล่าวถึงสภาพการณ์ของการ ออกพระราชบัญญัติว่า จะเป็น

การคุ้มครองหรือไม่เพียงไร ในแง่ปัญหา ของบุคคลนั้น ข้าพเจ้าจะไม่  
 กล่าวถึง ปัญหาของการออกกฎกระทรวงแต่ครั้งก่อนนั้นที่ขัดกัน  
 ลักษณะต่างกันอยู่ ซึ่งเป็นสาระสำคัญอันยิ่งใหญ่ ก็คือใน การ ออก  
 กฎกระทรวง ในเรื่องที่เราที่มีสภาผู้แทนราษฎรในการออกกฎกระทรวง  
 นั้น เราจะมีวิธีให้รัฐบาลได้ออกแต่เพียงข้อความที่จะปฏิบัติการ  
 ให้เป็นไปตามกฎหมายเท่านั้น สภาฯ นี้ยังไม่เคยอนุมัติให้รัฐบาล  
 ออกกฎกระทรวง เพื่อกำหนดค่าธรรมเนียม หรืออย่างอื่น โดยดำพรังรัฐ  
 บาลเอง อย่างที่คดีเรากำหนดอัตราขึ้นสูง ของค่าธรรมเนียมนั้น ๆ  
 ไว้ เป็นอันว่ารัฐบาลนั้น จะผูกพันในการออกกฎกระทรวง ที่เรียกค่า  
 ธรรมเนียมได้ ในอัตราขึ้นสูงตามที่สภาฯ ได้กำหนดนั้น นี้เรียกว่าเป็น  
 การปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ เราได้วางอำนาจการออกกฎกระทรวง  
 ธรรมดาแล้ว แต่ปัญหาในการ ออกกฎกระทรวงหรือข้อบังคับตาม  
 กฎหมายบางฉบับที่เดิมนั้นแบ่งแยกออกได้ เป็นสองทาง ทางหนึ่ง  
 คือว่าการออกกฎกระทรวงหรือข้อบังคับโดยไม่ต้องรับพระบรมราชาน  
 ุญาตนั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง การออกกฎกระทรวง และ  
 ข้อบังคับที่จะต้องได้รับพระบรมราชานุญาต การออกกฎกระทรวงหรือ  
 ข้อบังคับ ที่ต้องรับพระบรมราชานุญาตนั้น ก็มีข้อความกำหนด เดียวกัน  
 กับกฎกระทรวงที่สภาผู้แทนราษฎรได้ อนุมัติไปแล้วนั้น หมายความว่า  
 กฎกระทรวง หรือข้อบังคับนั้น เพียงแต่จะปฏิบัติตามให้ เป็นไป ตาม  
 กฎหมายเท่านั้น แต่กฎกระทรวง หรือ ข้อบังคับ อีกบางประการที่ใน

กฎกระทรวงนั่นเอง กฎหมายซึ่งเป็นแม่บทได้กำหนดให้รัฐบาลกำหนด  
 ค่าธรรมเนียมหรือภาษีอากรอย่างใด ๆ ในกฎกระทรวง ในกรณีเช่น  
 เช่นนั้นใน สมัย นั้น บังคับให้จำต้องได้รับพระบรมราชานุญาต เสียก่อน  
 เพราะฉะนั้น เราจึงวินิจฉัยกฎกระทรวง หรือ ข้อบังคับ ซึ่งออกใน สมัย  
 ก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้นได้ เป็นสอง ทาง คือ ทางหนึ่ง กฏ-  
 กระทรวงซึ่งออกไปเพียงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม กฎหมายโดยไม่  
 เพิ่มภาระให้แก่ราษฎร กฎกระทรวงอีกข้อหนึ่ง ออกไปเป็นกฎกระทรวง  
 ซึ่งปฏิบัติการให้เป็นไป ตามกฎหมาย แต่ กำหนด ภาระให้แก่  
 ราษฎรได้ด้วย ในกรณีนี้ เราได้ เคยเถียงกันว่าใน การที่จะปล่อยให้  
 รัฐบาลได้ กำหนดค่าธรรมเนียมเองได้นั้น อาจจะเป็น การไม่ สมควร  
 คือความสมควรนั้นยอมแล้วแต่บุคคล เป็นคนว่า รัฐมนตรี เจ้าหน้าที  
 อาจเห็นว่า การกำหนดค่าธรรมเนียม อย่าง ภาษีเกวียน เดิมหนึ่ง ๕  
 บาท นั้นเป็นการสมควรเหมาะแก่สภาพของราษฎรในปัจจุมันแล้ว ท่าน  
 ก็ออกกฎกระทรวงนั้นไป ทั้งนั้นก็ด้วยเจตนาดีคือประเทศชาติ แต่ทว่าไม่  
 ถูกต้องต่อความประสงค์ของราษฎรโดยทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้ไม่ว่าท่าน  
 ได้ มีเจตนาจะทำให้ราษฎรเดือดร้อนก็หาไม่ แต่ทว่าความผิดอาจได้  
 เป็นไปในแนวนี้ก็ต้องกระทำไป แต่ทว่ารัฐมนตรีบางคน ก็อาจจะ  
 ออกกฎกระทรวงกำหนด ค่าธรรมเนียมนั้น ด้วยอัตราค่า ซึ่งเป็นการลบ  
 ความประสงค์ของราษฎรอยู่แล้ว บัญหารอนั้น ถ้าไม่มีข้อที่เราจะคิด  
 มากนัก ทั้งความสมควรหรือไม่เพียงใด ในการที่เราจะต้องออกกฎกระทรวง

ทรงเพื่อบังคับ ในสมัยที่เราได้มีรัฐธรรมนูญเช่นนั้นแล้ว ก็น่าจะ  
 ได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร แต่ปัญหาในการที่จะกระทำนั้น  
 เราควรจะทำอย่างไร ก็คือควรจะทำโดยการที่ให้รัฐมนตรีเจ้า  
 หน้าที่อำนาจออกกฎกระทรวงตามเคย หรือเราจะแก้ไขกฎหมายนั้นๆ  
 ก็คือการออกกฎกระทรวงบังคับซึ่งจะต้องได้รับพระบรมราชานุญาตนั้น  
 เราควรแก้ไขเสียก่อนว่า การออกกฎกระทรวงนั้น มีอำนาจออกได้  
 แค่ไหน ถ้าการออกกฎกระทรวงได้มีวงจำกัด เพื่อปฏิบัติการให้เป็น  
 ไปตามกฎหมาย โดยไม่เก็บค่าธรรมเนียมอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว ข้อ  
 นั้นก็ย่อมจะเป็นไปได้ ในบางกรณี รัฐมนตรี เจ้าหน้าที่อาจจะออกไป  
 พอดีพอสมควร แต่ในบางกรณีอาจจะมากไป จึงเป็นเหตุให้เราต้องได้  
 เลี้ยงกัน ดังที่ได้เคยปรากฏแล้วในสภาผู้แทนราษฎร

ถ้าแม้ว่ากรณี ปรากฏว่า ต้องให้ รับพระบรมราชานุญาตให้ ถูก  
 ต้องแล้ว ตามระบอบรัฐธรรมนูญที่เราควรจะทำด้วยวิธีการไม่ใช่  
 อย่างนี้ คือเราควรกระทำด้วยแก้ กฎกระทรวงนั้นให้ มีวง จำกัด หรือ  
 แคบเข้า และถ้าแม้ว่ามีกฎหมายฉบับใดที่มีให้ ได้รับพระบรมราชา  
 อนุญาตแล้ว ให้แก้ไขและตัดออกเสีย และจงการ บังคับให้ อำนาจ  
 รัฐมนตรีแคบลงและให้กฎกระทรวงนั้น เป็นไปตาม ความประสงค์ ของ  
 ราษฎรส่วนมาก ซึ่งท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายได้เป็นผู้แทนราษฎรในชั้น

ส่วนปัญหาที่รัฐมนตรีชี้แจงนั้น คือว่า การ ออก กฎกระทรวงที่  
 จะต้องรับพระบรมราชานุญาตนั้นไม่เหมาะแก่ การบังคับของระบอบนี้

ควรจะให้แก้ ในรูปนี้ ขอน้ำพเจ้าไต่เรียนแต่จำ การแก้ไขให้เหมาะ  
 งามแก่ระบอบการปกครองนั้น ไม่ควรแก้ไขอะไรมาในรูปนี้ ควรแก้ไข  
 ไขตามที่ราชเจ้าไต่เรียนแล้ว ถ้าแม้ว่าท่านผู้มั่งคั่งทั้งหลายได้เห็น  
 ว่าควรแก้ไข ในรูปที่ราชเจ้าไต่เรียนแล้วนั้น ก็ไม่ให้อำนาจรัฐมนตรี  
 เจ้าหน้าที่เกินอำนาจที่ให้ไว้ใน รัฐธรรมนูญแล้ว ก็ควรที่จะ ยับยั้ง  
 กฎหมายนี้ไว้เสียก่อน ถ้าแม้ว่านักกฎหมายระดับใด ระดับหนึ่ง ก็ให้นำ  
 กฎหมายฉบับนั้นมาพิจารณาเป็นเรื่องเป็นรายไป ท่านรัฐมนตรีได้  
 ยกตัวอย่างในเรื่อง การออกกฎกระทรวง คำพระราชบัญญัติ ลักษณะ  
 ปกครองว่าด้วยการซื้อขายแลกเปลี่ยน เชา เหล่านี้ ในข้อนี้ถ้าแม้  
 ว่าเรามีพระราชบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมอำเภออยู่แล้วก็ไม่นำ  
 จะมีความเดือดร้อนอะไร เพราะอ้างภาณูแทนราษฎรได้ เป็นผู้กำหนด  
 อัตราค่าธรรมเนียมนั้น แต่ถ้าเราไม่มีกฎหมาย กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม  
 อำเภอแล้วปล่อยให้รัฐมนตรีเจ้าหน้าที่ผู้มั่งคั่งอำนาจออกกฎกระทรวง  
 กำหนดเอาเองก็ได้ ถ้าแม้ว่าไม่หนักเกินไปราษฎรก็จะไม่ได้รับความ  
 เดือดร้อน ถ้าหนักเกินไปราษฎรก็จะได้รับความเดือดร้อน เพราะ  
 ฉะนั้นราชเจ้าเห็นว่าควรที่จะยับยั้งกฎหมายนี้ไว้ก่อน

๒๐.๔๕ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มหากไทย : ข้อโต้แย้งในทันที อยู่ที่ ความไม่ไว้วางใจ ซึ่งกัน และกัน  
 รัฐบาลใครที่ จะรอดพ้นจาก ข้อข้องใจ ของท่านสมาชิก ผู้อภิปรายเมื่อถก  
 กัน ๒ ข้อ คือในข้อ ๑ นั้น ท่านคงจะระลึกได้แล้ว ก็ข้ออัตราค่าธรรมเนียม  
 เข็มซึ่งปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ นับตั้งแต่ เปลี่ยนแปลง การ  
 ปกครองมาแต่ครั้งใน ๒๓๓๖ ปี มานี้เอง เราได้ มีการกำหนดค่าธรรมเนียม  
 เข็มขึ้นเสียได้ ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ แต่เดิมนั้นอัตราค่าธรรมเนียม  
 นั้นเกี่ยวกับ การออกกฎกระทรวงให้ใช้ ในรูปทั่ว ๆ ไป คือหมายความว่า  
 ว่า รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง และเมื่อประกาศในราชกิจจานุ  
 สดห์ให้ใช้บังคับได้ มีกฎหมายหลายฉบับที่ ให้ รัฐมนตรีมีอำนาจ  
 ออกกฎกระทรวง และกฎกระทรวงนั้นได้ มีว่า ให้ อำนาจที่จะกำหนดอัตรา  
 ค่าธรรมเนียม แต่ทว่า เมื่อประมาณ ๒ ปีหรือประมาณ ๓ ปี เป็นอย่าง  
 มากนี้ สภาฯ นี้ได้ มีการสนใจในเรื่อง ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ เมื่อเช่น  
 นั้นแล้วก็ได้เกิดข้อปฏิบัติขึ้น คือว่า ได้ กำหนดไว้ตายตัวในพระราช  
 บัญญัติประการหนึ่ง หรือมีหน้าที่ได้ผูกมัดไว้ ในหลักการเพื่อที่ท่าน  
 สมาชิกจะแปรญัตติได้ ไม่ได้ประการใดนั้นเป็นระเบียบที่ปฏิบัติ เพราะ  
 ฉะนั้นถ้าเมื่อว่า จะถือว่าการทำการเช่นนั้นไม่เป็นกว่า คุ้มครองสำหรับกฎ  
 หมายซึ่งได้ข้อออกไปแล้วก่อนมีสภาฯ แล้ว ข้าพเจ้าก็ใคร่จะเรียน เพื่อ  
 ทราบว่าเมื่อแต่เมื่อมีสภาฯ แทนราษฎรแล้ว เราได้ ออกกฎหมายไปเช่น  
 นั้น ซึ่งเจ้ากระทรวงก็มีอำนาจออกกฎกระทรวงเก็บอัตราค่าธรรมเนียม  
 เท่าไรก็ได้ มีอยู่เป็นอันมาก

ส่วนในข้อที่ ๒ ที่ว่า ถ้าแม้ว่ารัฐบาล จะต้องการ กระทำให้เป็นไป  
 ดังที่ท่านสมาชิกเสนอแล้ว รัฐบาลก็ย่อมจะกระทำได้ เพื่อปฏิบัติตาม  
 เรื่องนี้ เพื่อไม่ให้มีข้อข้องใจ กล่าวคือว่าการขอพระบรมราชานุญาต  
 นั้นได้ กล่าวอยู่แล้ว ว่า เป็นการใช้อำนาจทาง บริหาร หรือนิติบัญญัติ  
 กรณีเป็นที่เคลือบคลุมสงสัยอยู่ในกรณีซึ่งใช้อำนาจ เพราะฉะนั้นเมื่อ  
 เราถือว่า รัฐธรรมนูญเป็นใหญ่ เพราะฉะนั้น เราจะต้อง กระทำตาม  
 รัฐธรรมนูญ การที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติขึ้นนั้นเท่ากับรัฐบาล  
 เคารพความรับผิดชอบ มาวางไว้ต่อสภาฯ แทนที่ สมาชิกจะวิตกไปใน  
 ทางอื่นนั้น รัฐบาลกลับเห็นเหตุผลไปอีกทางหนึ่งว่า ในการที่รัฐบาล  
 เสนอพระราชบัญญัติขึ้นนั้นมากเพื่อให้ สภาฯ ควบคุมรัฐบาลได้จริง ถ้า  
 เมื่อกฎหมายใดออกไปจากสภาฯ นั้นแล้ว รัฐบาลไปออกกฎกระทรวง  
 ไม่เหมาะสมสมควรแล้ว สภาฯ ก็ย่อมจะมีการควบคุมรัฐบาลได้ว่า ไม่  
 เป็นไปตามที่แถลงหรือไม่เป็นไปตามที่ได้อำนาจจากสภาฯ เป็นต้น ถ้า  
 สภาฯ ไม่รับหลักการเช่นนั้นก็ไม่มีการยุบมนตรีรัฐบาลประการใด เรื่องนั้น  
 มีอยู่ที่ว่า เราจะชอบใจกันหรือไม่ รัฐบาล จึงคิดว่าเมื่อได้ ชี้แจงโดย  
 ละเอียดเช่นนี้แล้วคงจะเป็นที่พอใจของท่านสมาชิก

๒๐.๕๒ น.

ร.อ. ชุนนัรัตน์รัชย์ (สมาชิกประเภทที่ ๒): ข้าพเจ้า ความ  
 จริงตั้งใจสนับสนุนรัฐบาล แต่ว่าอยากใคร่ทำความเข้าใจเสียก่อน

เมื่อยังไม่เข้าใจข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะสนับสนุนได้เช่นเดียวกัน สำหรับ  
 กฎกระทรวง ที่บ่งไว้ในพระราชบัญญัติว่าบางกฎ รัฐบาลทำไปได้เอง  
 บางกฎพระมหากษัตริย์จะต้องเป็นผู้ให้อนุญาตเสียก่อน ความมุ่งหมาย  
 อันเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าได้พยายามสอบถามต่อกรมมหาดไทย เพราะอยู่  
 ใกล้กับกระทรวงมหาดไทย ได้ยินมาแต่ถึงที่สุด ข้าพเจ้าจึงได้พยายามสอบถามต่อ  
 ทางกรมเลขาธิการในพระองค์ว่า มีมรดกเดิมมาอย่างไรจึงได้ทำดังนี้ ก็  
 ได้ความว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในสมัยนั้นมีความเป็นห่วงนัก  
 หน้า ถ้าให้เจ้ากระทรวงออกกฎกระทรวงเองแล้ว ข้าราชการไปออกกฎ  
 ฎา พระราชบัญญัติ ซึ่ง พระมหากษัตริย์ ไม่ได้ มี พระประสงค์ ให้ เป็น  
 ไปเช่นนั้น ก็คือว่า เจ้ากระทรวงไปออกกฎทำเกินไป กว่าที่พระราชบัญญัติ  
 ฎา กำหนดไว้ให้ จึงได้มีบทบัญญัติไว้ว่า กฎกระทรวง แห่ง พระ  
 ราชบัญญัติ บางอัน จะต้อง นำมา ให้ พระมหากษัตริย์ ทรง อนุญาต เสีย  
 ก่อน จึงจะออกไปได้ เมื่อเช่นนั้นแล้วเราจึงต้องระวังในเรื่องนี้ ท่าน  
 เกียง กัม ว่า กฎ กระทรวง นั้น เรา จะให้ อำนาจ แก่ รัฐมนตรี เพียงใด  
 และ อันใด ที่ยัง จะต้อง เป็นห่วงอยู่ ถ้าหากว่า อธิบายให้ ข้าพเจ้า  
 เข้าใจในเรื่องนี้โดยละเอียด แล้ว ข้าพเจ้าจะ สนับสนุน และ อีกอัน  
 หนึ่งพวกกันว่า พระมหากษัตริย์ ในเวลานี้ห้ามอำนาจในเรื่อง เกี่ยวกับ  
 การนิติบัญญัติตั้งแต่อภิปรายมาแต่บัดนี้ อันนั้นก็ไม่ใช่จะ ตรงนัก เพราะ  
 อะไร เพราะว่า พระราชกฤษฎีกาการ สัมปทาน ยัง ต้อง ขอ พระบรม  
 ราชานุญาตอยู่ก็มี จะว่าไม่มีอำนาจอย่างไรได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า

ขอปากจะหึงท่านรัฐมนตรีข้าง และข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะสนับสนุนถ้า  
ท่านให้เหตุผลที่ดี

๒๐.๕๔ น.

น.ต. หลวงข้าวงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: ถ้าท่านส่งมาชิกผู้ หึงได้ พึงคิดแล้ว ข้าพเจ้าได้ ให้เหตุผล  
คิดไปแล้ว คือข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ ข้อร้องใจของท่านส่งมาชิกก็คือว่า  
ในข้อที่ ๓ เมื่อก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้น พระมหากษัตริย์ เป็น  
ผู้ใช้อำนาจทั้ง ๓ ทาง แต่ทว่าเมื่อได้ เปลี่ยนแปลงการ ปกครองแล้ว  
พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจตามมาตรา ๘ มาตรา ๘ มาตรา ๘ แห่ง  
รัฐธรรมนูญ เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ ได้ ข้างต่อไปว่า ร่างพระราช  
บัญญัติซึ่งมีข้อความให้ต้องขอพระบรมราชานุญาตนี้ มีปัญหาที่ อาจจะ  
เกี่ยวกันได้ว่า พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจในทางนิติบัญญัติ หรือ  
บริหาร หรือถ้าแม้ว่าการใช้อำนาจเป็นไปในทางนิติบัญญัติแล้ว ก็  
ย่อมระดัคคือรัฐธรรมนูญ ก็ไม่จำเป็นต้องมีการขอพระบรมราชานุญาต  
แต่ถ้าการใช้อำนาจนั้นเป็นไปในทางบริหารแล้ว รัฐบาลก็มีอำนาจโดย  
ขอ พระบรมราชานุญาตทั้งที่บัญญัติไว้ เช่นนั้น ในกรณี ที่ออกกฎ  
กระทรวงซึ่งจะต้องได้ รับพระบรมราชานุญาตเป็นการใช้อำนาจในทาง  
บริหาร เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ถ้าเป็นการใช้อำนาจ  
ในทางบริหารแล้ว รัฐบาลก็มีอำนาจที่จะนำความขึ้นกราบบังคมทูลได้

ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวเลยว่า พระมหากษัตริย์ ไม่มีอำนาจในการใช้อำนาจบริหารที่จะพระราชทาน รัฐบาตย่อมจะมีทางกระทำได้ แต่ที่ว่า รัฐบาตไม่อยากจะทำเช่นนั้น เพราะเหตุว่าเป็นการใช้อำนาจคลุมเคลืออยู่ และนอกจากนั้นเป็นการไม่เหมาะสมสำหรับการปกครองระบอบนี้ จึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติมายังสภาฯ และการกระทำเช่นนั้นเพื่อเป็นการผูกมครัฐบาตเอง ในการทขอมาเช่นนั้นก็ไม่อะไร นอกจากเจตนาจะให้ เป็นไป ถูกต้องตามแบบ ไม่ใช่มีเจตนาที่จะขึ้นยึดราคาธรรมเนียมอะไรหาไม่ได้ และถ้าจะเป็นเช่นนั้นก็มีว่า พระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีได้ออกกฎกระทรวงไปแล้ว รัฐมนตรีต้องการจะออกกฎกระทรวง เก็บยึดราคาธรรมเนียมให้สูงขึ้นเช่นนั้น แล้วก็ทำได้อีก ต้องการจะให้สูงขึ้นก็มาขอเสียใหม่ตั้งนเป็นต้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็คิดว่าได้ ช.แจ่งแล้ว โดยละเอียด

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอพูดเล็กน้อย คือ การที่ออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัติสมัยใหม่นี้ ไม่ใช่กฎหมายนระท่าน เป็นข้อบังคับที่ออกคามีกฎหมาย แต่ว่าเรียกว่าเป็นกฎหมายเท่านั้น ตั้งแต่ใคๆ มา ตั้งแต่โรแดงยี่สิบเมงมาแต่ก็พยายามที่จะออกกฎกระทรวงอย่างที่เราออกกันอยู่เดี๋ยวนี้ ให้รัฐมนตรีออกได้ จึงเจ้ากระทรวงอยากจะทำเปรียบกับเขมรหนึ่งคือ ทำอนุญาตเช่นแต่ก็ออกไปเขาได้ कुछเขียนเสียด้วย ขอให้ท่านดูเรื่องศาลเจ้า ศาลฎีกาตัดสินด้วยความลำบาก ออกไปนอกเขตคี่อะไรนั้น ศาลฎีกาตัดสินลำบาก ในสมัยโน้น

นั่นถ้าไม่ใช่พระบรมราชานุญาตแล้วไม่รับ ก็จริงไม่ใช่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เรื่องนี้เมื่อก่อนข้าพเจ้าอยู่กรมร่างกฎหมาย ข้าพเจ้าเองเป็นคน รับผิดชอบในเรื่อง การ ที่รัฐมนตรี เขียน กฎกระทรวงให้ เป็นกฎหมาย ข้าพเจ้าพจนเพื่อรวบรวมเวลาให้สั้นเข้า ไม่ใช่จะต้องเตรียมหน้าทำน ข้าพเจ้าไม่มีหน้าที่อะไรหรอก เมื่อท่านรัฐมนตรี ข้างแจ้งด้วยบริสุทธิใจแล้ว หวังว่าท่านทั้งหลายคงจะพิจารณาด้วยดี ถ้าไม่เชื่อ ข้าพเจ้าขอให้ไปดูเรื่องศาลเจ้า

นายพันธุ อินทวงศ์ (นครพนม) : ข้าพเจ้ารู้สึก รอบคอบ รัฐบาลได้ ชำแนกทางที่เสนอพระราชบัญญัตินั้นมา แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเองยังข้องใจสงสัยในเรื่องแบบที่ รัฐบาลเสนอ พระราชบัญญัติ นั้นมาดังภาพ ๆ ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลเองก็ร้องใจสงสัยในการที่เสนอพระราชบัญญัติว่า กฎกระทรวงจำเป็นต้องได้รับพระบรมราชานุญาต เมื่อรัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินั้นเข้ามา เช่นนี้ ถ้าพูดใน ทางแบบ แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่ายังมีแบบอยู่นั่นเอง ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับสมาชิกผู้แทน อบต.ที่โคกต่างได้ว่า ถ้ารัฐบาลเห็นสมควรจะแก้ไขพระราชบัญญัติใด ซึ่งตามพระราชบัญญัตินั้นได้บัญญัติไว้ว่า ต้องได้รับพระบรมราชานุญาตนั้น ให้เป็นอำนาจฝ่ายบริหารที่จะออกกฎกระทรวงได้แล้ว ก็ควรจะให้เป็นการแก้ไขพระราชบัญญัตินั้นเป็นเรื่อง ๆ ไป ท่านรัฐมนตรีเองยังได้แสดงแต่เมื่อก่อนว่า ยังมีปัญหาอีกหลายอย่างซึ่งนอกจากพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นตามกฎหมายบัญญัติไว้ ก็เมื่อเช่นนี้

แต่รัฐสภาเป็นความหนักใจถึงปานนี้ หรือโดยนัยเพราะข้าพเจ้าเอง ที่  
จะให้อนุมัติให้ร่างพระราชบัญญัตินั้นผ่านเป็นกฎหมายออกไปได้ เพราะ  
ฉะนั้นพวกในทางแบบแล้ว ข้าพเจ้ายังรังเกียจสงสัย และยังไม่สมควร  
ที่จะให้รับหลักการร่างพระราชบัญญัตินั้น

๒๑.๑๐ น.

ม.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย : ข้าพเจ้าได้แถลงแล้วว่า เรื่องเดิมเป็นมาอย่างไรและคำเห็น  
ไปอย่างไร กล่าวโดยสรุป ก็คือว่า ร่างพระราชบัญญัตินั้นก่อนจะมา  
นี้ได้ผ่านคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว และก่อนจะผ่านกฤษฎีกานั้น  
ได้มีการประชุมคณะกรรมการกฤษฎีกาทุกท่าน หมายความว่ารัฐ-  
มนตรีทุกท่านและกรรมการที่ทรงคุณวุฒิพิจารณาถึงความในเรื่องนี้อยู่  
แล้ว ส่วนข้อข้องใจของท่านสมาชิก ข้าพเจ้าก็ได้เตรียมชี้แจงว่า ถ้า  
รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงจะอาศัยพระราชบัญญัตินี้ไปขึ้นค่าธรรมเนียมเช่น  
นั้นแล้ว ไม่ต้องเสนอพระราชบัญญัตินั้นมายังสภาฯ ได้ เรามีทางทำ  
ได้หลายทาง เป็นอันว่า ขอพระบรมราชานุญาตเดี๋ยวกี้ได้ หรือออก  
กฎกระทรวงเพิ่มอัตราค่าธรรมเนียมก็ได้ เพราะฉะนั้นไม่สมควรที่จะ  
สงสัยไปในทำนองนั้นเลย

นายพัน พรหมพิริยกุล (บุรีรัมย์) : เมื่อได้ฟังคำชี้แจงของ  
ท่านรัฐมนตรีก็เป็นทีที่พอใจอยู่ หากแต่มีข้อข้องใจว่า เมื่อปล่อยพระ

ราชบัญญัตินั้นออกไปก็จะเป็นเครื่องมือของบุคคลอีกชนิดหนึ่ง หากว่า  
อยู่ในคณะรัฐบาลนั้นก็ไม่มีไรก็ได้ใจได้ แต่หากกฎหมายที่ออกไป  
แล้วเราไม่สามารถจะห็นองเห็นชอบ ท่านเหล่านั้นได้ บริหารประเทศตลอด  
กิดปาด้านใด เพราะฉะนั้นจะปล่อยกฎหมายนั้นไปแล้ว ก็จะเป็นเครื่อง  
มือให้คนหลัง ๆ ปฏิบัติการให้ เป็นที่เคียดแค้นแก่ประเทศได้ เพราะ  
ฉะนั้นถึงอย่างไร ๆ ข้าพเจ้าผู้หนึ่งตระหนักเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการแห่ง  
ร่างพระราชบัญญัติฉบับ

๒๑.๐๓ ๒.

เจ้าพระยาศรัทธาธรรมาธิเบศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม  
ข้าพเจ้าอยากจะชี้แจงว่า กฎกระทรวงซึ่งได้ออกก่อนเปลี่ยนการปก-  
ครองนั้นมีสองอย่าง อย่างหนึ่งต้องได้รับพระบรมราชานุญาต อีก  
อย่างหนึ่งไม่ต้องรับพระบรมราชานุญาต ตามที่ข้าพเจ้าได้เคยพบมา  
ในการทออยู่ที่กรมร่างนั้น เป็นเรื่องแบบเท่านั้นเอง คือเค็มที่เค็มอะไร  
ทั้งหมดจะต้องถึงพระมหากษัตริย์เท่านั้น แม้แต่กฎกระทรวงที่เรียกว่า  
กฎเดนาบคิในครั้งก่อนนั้น เพราะฉะนั้นจึงได้เขียนไว้ว่า กฎเดนาบคิซึ่ง  
ได้รับพระบรมราชานุญาตแล้วนั้น ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระราช  
บัญญัติ ทั้งนี้ในภาคต่อมาเมื่อเกิดมีการร่างกฎหมายขึ้นแล้ว ก็มิหน่ยที่  
เราจะต้องเปลี่ยนแปลง เพื่อจะให้เข้ากับแบบที่ถูกต้อง คือว่า

กฎกระทรวงนั้นต้องไม่เกินแม่บท คือต้องอยู่ในวงของกฎหมาย  
 ที่ให้ออกได้ ด้วยเหตุว่า ถ้าแม้ว่ายังรับปล่อยให้กฎหมายมีว่า กฎ  
 กระทรวงจะต้องได้รับพระบรมราชานุญาตแต่ก็เคยมีเรื่องอย่าง  
 ท่านประธานท่านนั้น ในภาคต่อมาจึงได้เปลี่ยนว่า กฎกระทรวงนั้นต้อง  
 อยู่ในความรับผิดชอบของเสนาบดี หรือรัฐมนตรี เวลานี้จะต้อง  
 ออกภายในแม่บท เพราะฉะนั้นท่านจะตั้งเกล้าว่ากฎหมายใหม่ ๆ ออกมา  
 ถ้าจะเทียบดูไม่มีว่าได้รับพระบรมราชานุญาตเลย เพราะฉะนั้นเรา  
 ไม่ต้อง เป็นห่วงเลยว่าจะตั้งถือ เป็น ส่วนหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติ  
 อย่างแต่ก่อน

นอกจากนี้การที่รัฐธรรมนูมาต้นฉบับต้น การที่จะออกกฎ  
 หมายก็โดยทางนิติบัญญัติ คือทางสภาฯ และผ่านขึ้นไปก็พระมหา  
 กษัตริย์ทรงลงพระนาม แต่ส่วนกฎกระทรวงนั้นเป็นอำนาจของฝ่าย  
 บริหารออกเพื่อบังคับให้เป็นไปตามความในกฎหมาย คือแม่บทนั้น  
 รัฐมนตรีนั้นก็ออกไปโดยความรับผิดชอบ เมื่อเปลี่ยนการปกครอง  
 มีรัฐธรรมนูแล้ว ก็จะไปขอให้พระมหากษัตริย์ พระราชทานพระ  
 บรมราชานุญาตนั้น คิดดูกับว่า จะนำพระองค์ท่านเข้ามาเกี่ยวข้องกับ  
 กับความรับผิดชอบของรัฐมนตรี ซึ่งไม่ถูกต้องเลย แม้กฎหมายเก่า  
 จะเขียนว่าต้องขอพระบรมราชานุญาตก็ดี ก็ไม่ถูก ระเบียบแบบแผน  
 ในปัจจุบัน แม้ ก่อนเปลี่ยน การปกครองใน สมัยกรม ร้างนั้น ตั้ง  
 ราชเจ้าให้ ช้างแดง แล้ว แม้ จะเขียนเช่นนั้น เราก็ยังไม่ยอมให้เขียน

ส่วนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติได้ ทนจะให้ พระมหากษัตริย์ พระราช  
ทานพระบรมราชานุญาตก็เท่ากับให้พระมหากษัตริย์ เกียรติของทางฝ่าย  
บริหาร ซึ่งไม่ถูกต้องระบอบใหม่ เป็นการไม่สมควร และทันทเมื่อ  
เกิดความรับผิดชอบ ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ รัฐมนตรีเป็นผู้รับผิด  
ชอบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า การที่ออกร่างพระราชบัญญัติใน  
เห็นมีข้อที่เสียหายอย่างไร

มีสมาชิก ผู้หนึ่งกล่าวว่า ให้ขอแก้ไข ใน พระราช บัญญัติ เป็น  
เรื่อง ๆ ไปนั้น มีพระราชบัญญัติหลายฉบับซึ่งได้ ออกมาคราวก่อน  
มีข้อความเหมือนกัน พระราชบัญญัติข้อแก้ ในข้อเดียวกันนั้นเอง  
เพื่อให้ดูแบบ และไม่เสียเวลาของ สภาฯ จึง ควรออก เป็น พระราช  
บัญญัติเดียว ส่วนจะให้เสนอพระราชบัญญัติที่ระดับ ๆ นั้น เรา  
ขอมติรวมแล้วว่า กฎกระทรวง นั้นจะออก เกินพระราช บัญญัติ ไม่ได้  
โดยเหตุนี้ไม่น่าจะรังเกียจอะไรเลย

อีกประการหนึ่งการที่ รัฐมนตรีรับผิดชอบ ออกกฎกระทรวงไป  
เช่นนั้น ก็มีความรับผิดชอบ คือ สภาฯ อยู่แล้ว ถ้า รัฐมนตรี ออกกฎ  
กระทรวงไปเกินแม่บท อาจจะถูกกระทัดตามหรือตัดทอนทางสภาฯ อีก  
อย่างหนึ่งการออกกฎกระทรวงนั้นไม่ใช่ รัฐมนตรีแต่ละ คนออกเองได้  
เมื่อไร ต้องขออนุมัติคณะรัฐมนตรีและผ่านคณะกรรมการ กฤษฎีกา  
ด้วย เพราะฉะนั้นไม่ใช่ รัฐมนตรีคนเดียวเป็นผู้ออก ต้องออกด้วย  
ความรู้เห็นรับผิดชอบของ รัฐมนตรีทั้งคณะ ซึ่งได้ รับความไว้วาง

ใจจากสภาฯ แล้ว เพราะฉะนั้น หวังว่า สภาฯ น คงจะอนุมัติให้แก้ไข  
ใ้ตามความในร่างพระราชบัญญัติที่ขอแก้ไข นั้นแล้ว

๒๑.๐๕ น.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : ปรึกษา  
เรา ตกเตียง กันอยู่โดย มวล สมาชิก ซึ่งใจ ถึงว่า อำนาจพระมหากษัตริย์  
อำนาจนิติบัญญัติ พระมหากษัตริย์ ใช้ทางสภาผู้แทนราษฎร  
แต่ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องกฎกระทรวง ไม่ใช่พระราชบัญญัติหรือ  
กฎหมายอะไร ซึ่งรัฐมนตรีจะออกไป ดูเหมือนว่าเท่าที่รัฐบาลทำ  
โดยอภิปรายมาจนบัดนี้แล้ว ก็เกือบจะเป็นที่เข้าใจกันดีหมดแล้ว เพื่อ  
ส่งจนเวลาของสภาฯ เวลาถึงจนจะหมดเวลาอยู่แล้ว ข้าพเจ้าขอ  
เสนอให้ลงมติ

นายจิว ตามไท นายกิมเต็ง ดินบุรอก รมว.อง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น  
ว่าควรจะ รมหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ พิจารณา ขอได้  
ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๔ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๒ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่ารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ  
นี้ได้ พิจารณาต่อไป

๒๑.๑๖ น.

น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: ก็เราได้ อภิปราย กันอย่างขะจ่าง ถึงในเรื่อง ความ  
มุ่งหมายแห่งการออกพระราชบัญญัตินี้ และโดยเหตุที่พระราชบัญญัติ  
ฉบับนี้ก็มีข้อความที่ดำคัญก็คือมาตรา ๓ มาตราเดียวตรงกับประเด็น  
ที่เราพิจารณา รัฐบาลก็เห็นว่าเป็นการสมควรที่จะเสนอให้พิจารณา  
รอดเคียว และขอเสนอให้พิจารณารอดเคียว

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้า ถ้อยคำที่  
ประชุมกันอนุมัติ

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยกฎกระทรวงซึ่ง  
รัฐมนตรี เป็นผู้ออก เพื่อ ปฏิบัติ การให้เป็นไป ตาม กฎหมาย พุทธ  
ศักราช ๒๔๗๐

นายหิม ภูริพัฒน์ (สมุทราชานัน): ชื่อพระราชบัญญัตินี้  
ข้าพเจ้า ได้ พิจารณา ดู หลักการ และ คำ ข้างแจ้ง ของ ท่าน รัฐมนตรี  
ประกอบกับข้อความในมาตรา ๓ แล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัตินี้เป็น  
พระราชบัญญัติที่ยกเลิกกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัติ โดย  
ได้รับพระบรมราชานุญาตนั้น แต่ว่าเมื่อได้อ่านดูชื่อพระราชบัญญัติ

นี้ เห็นว่าอาจจะมียกความข้อยกต่างประการ คือไม่ได้บอกทำให้  
 ยกเลิกในชื่อพระราชบัญญัตินั้น แต่อีกประการหนึ่งตามชื่อพระราช  
 บัญญัตินี้ เมื่อจะ อ่านแล้ว จะเห็น ได้ว่า กฎกระทรวง ว่าด้วยกฎ  
 กระทรวงซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้ออกเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย  
 ถ้าอ่านตามนั้นแล้วจะเห็นได้ ว่ากฎกระทรวงนั้นไม่เป็นกฎหมาย แต่  
 ความจริงตามความอื่นแคบของเจ้าพเจ้า กฎกระทรวงก็เป็นกฎหมาย  
 เหมือนกัน ถ้าออกตามกฎหมายแต่ถ้าอ่านตามภาษาโดยากรรม  
 แล้ว จะเห็นว่ากฎกระทรวงไม่เป็นกฎหมาย เราควรจะได้ให้สัตยา  
 ติด้วย ยิ่งกว่านั้นควรจะได้จากกฎกระทรวงซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้ออกเพื่อ  
 ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ อันเห็นจะถูกตั้งว่า แล้ว  
 ยิ่งกว่านั้นเจ้าพเจ้ายังเห็นมากไปกว่านั้นอีก คือควรจะได้เรียกว่าพระราช  
 บัญญัติยกเด็กข้อยกปฏิบัติการออกพระบรมราชานุญาต ใช้กฎกระทรวง  
 เพื่อปฏิบัติ ตามพระราช บัญญัติ หรือจะตั้งชื่ออื่นออกก็ได้ อัน  
 เจ้าพเจ้าขอเสนอมีอยู่สองญัตติด้วยกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ นายทองอยู่ พุ่มพัฒน์ รับรอง  
 ประธานสภาฯ : มีผู้ร้องแล้ว เจ้าพเจ้า จะขอให้ที่ ประชุม  
 โวศ ผู้ใดเห็นว่าควรจะได้ เป็นไป ตามที่รัฐบาลเสนอมา ขอได้  
 ไปรคยกมอธน

ต่อมาชกยกมอ ๒๓ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรคยกมอธน

สมาชิกยกมือ ๑๓ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าให้เป็นที่ปรึกษาที่รัฐบาลเสนอมา

เลขาธิการสภาฯ: โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควร

กำหนดการออกกฎหมายกระทรวงเพื่อให้เป็นแบบฉบับเดียวกัน

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ  
ว่าด้วยกฎกระทรวงซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้ออก เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไป  
ตามกฎหมาย พุทธศักราช ๒๕๑๐"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศ ในราช  
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาข้อความในกฎหมาย ซึ่งได้บัญญัติ ขึ้นไว้  
ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วย การออกกฎกระทรวง หรือข้อ  
บังคับ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายนั้น ถ้ามีข้อกำหนด  
ว่าจะต้องได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตแล้ว ให้ยกเลิกข้อ  
กำหนดนั้นเสีย

๒๑.๑๕ น.

นายทิม ภูพิพัฒน์ (อนุตราชน): ขอแก้คำจำกัด  
เป็นคำว่า "ข้อบัญญัติ" จะดีกว่า

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: ถ้าแก้ก็ต้องแก้ทุกตอน จะแก้คนเดียวไม่ได้ เพราะ

ว่าก่อนแรกก็ว่า "ข้อกำหนด" แต่ความจริงข้อกำหนดนั้นก็ได้แต่  
นายคิชฐ์ คัมภีร์ยศ (สระบุรี) : ตามบทบัญญัติของมาตรา  
๓ นั้นบอกว่าจะถึงกฎกระทรวงหรือข้อบังคับ แต่ตามที่ขอของพระราช  
บัญญัติบอกแต่เพียงว่ากฎกระทรวงเฉย ๆ เพราะฉะนั้นคงจะไม่  
เขาก็เห็น ถ้าจะมีบัญญัติว่าให้รัฐมนตรีออกข้อบังคับได้ด้วย ก็ควรจะ  
แก้ ข้อพระราชบัญญัติว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยกฎกระทรวงหรือ  
ข้อบังคับ ควรจะได้ข้อบังคับไปด้วย

ประธานสภาฯ : นั้น สภาฯ ผ่านไปแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่  
ประชุมวินิจฉัย ข้าพเจ้านึกใจได้ว่าท่านจะมารบกัน ผ่านระเบียบ  
วาระที่ ๒ แล้ว ก็จะไปพิจารณา วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าง่างพระราช  
บัญญัติที่ควรออกเป็นกฎหมายได้ ไปรอก่อนอื่น

สมาชิกยกมือสงวนมาก

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าพระราชบัญญัติที่ออกใช้เป็น กฏ-  
หมายได้ ข้าพเจ้าได้รับมติของนายทองอินทร์ มีสองฉบับ เขานับ  
ก่อนหรืออันหลัง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : เปิดนระเบียบ=  
วาระ

ประธานสภาฯ : เปิดน ระเบียบวาระที่ ๖, ๗, ๘ และ ๙  
พิจารณาก่อนระเบียบวาระที่ ๕ พระราชบัญญัติสัตว์พาหนะ

น.ต. หลวงช้างนาเวสวัฑฒ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: ไม่ชัดเจน

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า  
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราช  
บัญญัติควบคุมการใส่เครื่องเบ่งเตียง พุทธศักราช ๒๔๗๐ ซึ่งคณะ  
กรรมาธิการ ดำเนิน ชุติ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณา ใน  
วาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่ ท่านกรรมาธิการ  
มีข้อความอะไรจะชี้แจงบ้าง ขอให้ชี้แจง

๒๐.๑๘ น.

ขุนจรยาวิเศษ (ประธานกรรมาธิการ): ร่างพระราช  
บัญญัติควบคุมการใส่เครื่องเบ่งเตียง พุทธศักราช ๒๔๗๐ ที่ได้เสนอ  
ต่อสภาฯ ในวันนี้ มีข้อความที่พิมพ์บกพร่อง อยู่สองตอน คือ  
มาตรา ๕ บรรทัดที่ ๒ ที่ว่า "ใบอนุญาตซึ่งเจ้าพนักงานออกให้ตามความ  
ในพระราชบัญญัติ ให้มีกำหนดใส่ได้" ตกคำว่า "อายุ" ลงใน  
ระหว่างนั้น คือให้มีกำหนดอายุใส่ ได้เท่าที่เจ้าพนักงานจะได้ระบุไว้  
ในใบอนุญาต ตกคำว่า "อายุ" ขอได้โปรดแก้ไขให้ถูกต้อง คงมี  
ความว่า "ให้มีกำหนดอายุใส่ ได้เท่าที่เจ้าพนักงานจะได้ระบุไว้ใน  
ใบอนุญาต" กับตกอีกแห่ง หนึ่ง ในมาตรา ๘ อนุมาตรา ๓ มีความว่า

“กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาตสำหรับเครื่องเป่า  
เสียง เครื่องหนึ่งเครื่องละ” เดิมครั้งละไม่เกินสองบาท เดิมครั้งละ  
อีกค่าหนึ่ง คือ “เครื่องหนึ่งครั้งละไม่เกินสองบาท” เพราะฉะนั้น  
ขอได้โปรดแก้ไขเป็นการถูกต้องด้วย

ประธานสภาฯ : ขอให้ตราธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ : พระราชบัญญัติควบคุมการใช้เครื่องเป่า  
เสียง พุทธศักราช ๒๔๘๐ มาตรา ๓ มาตรา ๕

นายดิษฐาน์ คัมภีรยศ (สระบุรี) : สำหรับมาตรา ๕ นั้น  
ข้าพเจ้าได้มาในคณะกรรมการซึ่งได้นัดหมายให้ข้าพเจ้ามา แต่  
ในเวลานั้น มีการพิจารณาพระราชบัญญัติอยู่ต่อคณะกรรมการ ซึ่ง  
ทั้งสองพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ ที่นี้ ข้าพเจ้าบอกว่า  
ถ้าถึงมาตรา ๕ ให้กรรมการบอกข้าพเจ้าด้วย แต่กรรมการไม่  
ได้บอกข้าพเจ้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้ มาในนัดสองกรรมการไม่ได้  
นัดข้าพเจ้ามาให้ทราบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะขออภิปรายสั้นสั้น  
ในข้อที่ข้าพเจ้าแปรญัตติ

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ท่านไม่ได้ไป ตามข้อบังคับข้อเจ  
แล้ว

นายดิษฐาน์ คัมภีรยศ (สระบุรี) : แต่ว่ากรรมการไม่ได้  
นัดข้าพเจ้าในตอนหลัง ซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจจะเสียสิทธิตามข้อบังคับ ๖๖  
วรรค ๒

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ก็ท่านไม่ได้ไปตามเวลาของเรา  
ถ้าท่านต้องการ จะแปรญัตติ อันนี้ ท่านก็ต้อง นั่งคอยเขา เสียหน่อย  
คนที่เขาแปร มี ให้เขาพูด

๒๑.๒๑ น.

นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ธนบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับ  
นี้ในมาตรา ๒ ข้าพเจ้าได้เสนอแปรญัตติไว้ว่า พระราชบัญญัตินี้จะ  
ใช้ในท้องถิ่นใด ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนดในราชกิจจานุ  
เบกษาคร่าว ๆ ไป แต่ถึงในฉันทพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้  
ข้าพเจ้าได้ ไปตามกำหนดแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้แสดงแก่กรรมาธิการ  
เลยว่า ข้าพเจ้าเห็นชอบตามที่กรรมาธิการ จะได้ ยืนยัน ตามร่างเดิมนี้  
ข้าพเจ้าไม่ได้ แสดงเลย แต่ไม่ทราบ ว่า กรรมาธิการ ไปเอาที่ไหนมา  
ว่าผู้แปรญัตติเห็นด้วย ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นด้วยเลย เพราะว่าในพระ  
ราช บัญญัติ ฉบับนี้ ให้ ใช้ตลอดทั่ว ราชอาณาจักร ข้าพเจ้า ได้  
พิจารณาแล้ว เห็นว่าเครื่องแปล่งเดียวที่พระราชบัญญัติฉบับนี้จะ  
ควบคุมมัน ส่วนมากใช้อยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรีเท่านั้น นอก  
จากนั้นก็ไม่เห็นมีที่อื่นที่จะใช้มากเหมือนอย่างนั้นเลย แต่ก็มีที่อื่นยัง  
ไม่ใช่แล้ว เราจะไปควบคุมได้จะมีประโยชน์อะไรเล่า อีกอย่างหนึ่ง  
เครื่องแปล่งเดียวนั้น เมื่อแพร่หลายไปยังจังหวัดใดก็เป็นการแสดงการ  
ค้าของทุนจำเจริญขึ้นส่วนหนึ่ง ในต่างจังหวัดส่วนภูมิภาคส่วนมาก

ไม่มีการใช้เครื่องเบ่งเสียง ถ้าเราจะไปควบคุมเสียงก่อนแล้ว เครื่องเบ่งเสียงอาจจะไม่แพร่หลายออกไปถึงที่นั้น และสำหรับส่วนภูมิภาคนั้น เครื่องเบ่งเสียงมิได้ทำลายความดีของประชาชนให้เกิดแต่ประการใดเลย ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะควบคุมไปถึงส่วนภูมิภาค คงจะเป็นแต่ที่พระนครและธนบุรี หรือว่าที่ใดใช้เครื่องเบ่งเสียง มากจึงให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาเป็นคราว ๆ ไปเท่านั้น

๒๑.๒๓ ๑.

นายเทพ โทตินุชิต (กรรมาธิการ) : ตามรายงาน ของกรรมาธิการที่ท่านผู้เสนอเมื่อครั้งคัดค้านนั้นเป็นความจริงตามผู้เสนอไว้คือว่ามีผู้แปรญัตติทุกคนนั้น ไม่เห็นด้วยเลย ตามที่กรรมาธิการท่านที่พิมพ์ไปนั้น ผู้แปรญัตติทุกคนไม่เห็นด้วย แต่กรรมาธิการไม่เห็นกับผู้แปรญัตติขอให้แก้ตามนั้น เพื่อที่จะรับแจ้งข้อข้องใจของผู้แปรญัตติว่า เพราะเหตุใดให้ไรท์ไปตั้งราชอาณาจักร ในเรื่องเบ่งเสียงนี้ เพื่อจะทำความเข้าใจกับท่านสมาชิกผู้หนึ่ง เพื่อให้เข้าใจว่าทำไมจะต้องใช้ที่ราชอาณาจักร ไม่ใช่ เพราะพระนครและธนบุรีปกติแล้วเราจะถือว่าพระราชบัญญัตินั้นออกไปแล้ว จะทำความเคียดชังอื่นให้แก่ราษฎรผู้มีเครื่องวิทยุกระจายเสียง ความจริงตามซึ่งความจริง ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้ต้องการควบคุมเฉพาะผู้ที่เบ่งเสียง จนอาจ จะเกิด เครื่องอื่น วิชาญ แก้วสุวรรณ ไปมา เท่านั้น

เพราะฉะนั้น ถ้าหากเราจะใช้ เครื่อง แปลงเสียง ของเรา ซึ่งใช้อย่าง  
 วิทยุชนแล้ว พระราชบัญญัตินี้ก็หาควบคุมถึงไม่ วิทยุหามีอยู่ว่า  
 เมื่อไรและอย่างไรจึงเกิดเสียหายและเกิดความวุ่นวายแก่สาธารณชน  
 นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเราจะต้องว่ากันในมาตรา ๕ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว  
 ถ้าหากเราจะใช้ ฉะเพาะ พระนคร และธนบุรีแล้ว จะต้องพิจารณา  
 เป็นคราวๆกันอย่างพระราชบัญญัติสาธารณสุข ซึ่งหาจำเป็นที่จะต้อง  
 ใช้เช่นนั้นไม่ และในทำนองเดียวกัน จังหวัดอื่น ๆ ซึ่งเป็นท่าเดกการ  
 ค้าขายก็มีอยู่เป็นอันมาก เช่น เชียงใหม่ สงขลา ภูเก็ต ซึ่งเวลานี้ก็  
 มีการแปลงเสียงอยู่ ประปราย และเมื่อออก พระราชบัญญัตินี้มาห้าม  
 ฉะเพาะที่เดียว ที่กรุงเทพฯ เท่านั้น เราจะต้อง ตาม ออก พระราช  
 กำหนดกฎหมายเพื่อกันความผิดไปทุกแห่งทุกจังหวัดนั้นเป็นของลำบาก  
 ยากเย็น ซึ่งเราไม่ประสงค์จะทำ เพราะฉะนั้นตามที่กรมวิชาการคง  
 วางไว้ตามที่ในพระราชบัญญัตินี้ก็คิดแล้ว

๒๑.๒๖ น.

ขุนชำนาญสุสาน (สมุทรรพการ): เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้แปร  
 ไปในทางมาตรา ๘ แต่ได้มารวมกัน ถัดมามาตรา ๒ การที่ข้าพเจ้าได้  
 แปรญัตติเพื่อให้ควบคุมฉะเพาะพระนครกับธนบุรีนั้น ก็เพื่อเป็นประ-  
 เด็นอันหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าต้องการ จะให้ ออก เป็นปกติย่อย ต้องการ  
 ทดลองตรวจตราคุณภาพเสียก่อน เพราะผู้ที่ชำนาญในการเทศนิคนั้น

เมื่ออภิปรายการวางแปรมัญตักก็ยังมีจับเอาไม่ได้ว่าผู้ชำนาญในการเทศน์  
นั้นจะเอาเสียงที่เปล่งออกแต่ไหนได้ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงอยากจะให้  
ออกพระราชบัญญัตินี้ ฉะเพาะ พระนครและ ธนบุรีก่อน เพื่อควบคุม  
เมื่อผลปรากฏว่าการควบคุมนั้นไม่เป็นผลดี เราอาจจะเลิก ตั้งเด็ก ๆ  
น้อย ๆ ได้ ตักว่าเราจะออกใหญ่ทีเดียว แต่เด็กเล็กได้ยาก

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างใด ข้าพ  
เจ้าจะขอให้ ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า ควร จะเป็นไป ตามร่างที่  
กรรมการพิจารณา ไปรตยภมม่อน

ตมาชิกยคมมมมมมมม

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่า เป็นไป ตามร่างที่ กรรมการพิจารณา  
มา ผ่านไป

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๓ มาตรา ๔

๒๑.๒๘ น.

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : ในมาตรา ๓ นี้ คณะ  
กรรมการได้ตัดคำไทยออกไป คือคำว่า "เดาศังมิคเกอร์" และ  
"แอมป์ไฟเออร์" แล้วเติมคำภาษาอังกฤษเข้ามา ข้าพเจ้าเห็นว่า  
พระราชบัญญัติ นั้นนี้ใช้สำหรับประชาชนชาวไทยไม่ใช่ ชาวต่างประเทศ  
ร่างของรัฐบาลที่ใช้เป็นคำไทยนั้น เห็นว่าชอบแล้ว แต่เหตุ  
โดยนิตยการจึงเขียนเป็นภาษาอังกฤษเข้า เราอ่านจะอ่านคนไทย



นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ชตบุรี) : ในมาตรา ๓๑ ข้าราชการได้  
เสนอแปรญัตติคัดค้านว่า "อาจเป็นเหตุให้" ออกทั้งสองแห่ง ที่  
ข้าราชการเสนอคัดค้านว่า...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ คณะเรื่อง เครื่องเบ่งเสียง ใคร  
จะพูดอะไรอีกบ้างไหม

๒๑๑.๓๑ น.

นายอ้วน นาคกรรพ (อุตรธานี) : ในกรณีที่กรมการได้  
กล่าวภาษาไทยขอถนน ข้าราชการไม่เห็นด้วย เพราะว่าพระราชบัญญัติ  
นี้เรามีได้ ใช้เฉพาะกรุงเทพฯ เราจะต้องใช้ในหัวเมืองด้วย และ  
คนที่รู้ภาษาอังกฤษนั้น ข้าราชการเห็นว่าคงไม่มากมายเท่าไรนัก การ  
ที่จะตั้งชื่อภาษาไทยนั้น ข้าราชการไม่เห็นว่าจะเสียหายอย่างไร เพราะ  
เรามีภาษาอังกฤษคงไว้ด้วย ถึงแม้ว่าภาษาไทยศัพท์จะแปลอย่างไร  
ภาษาอังกฤษก็เป็นหลักอยู่ ข้าราชการไม่เห็นว่าจะเอาออกเลย ควร  
ใช้ภาษาไทย

ประธานสภาฯ : พวกท่านก็เห็นจะพอแล้ว ให้ที่ประชุม  
วินิจฉัยดีกว่า ผู้ใดเห็น ควรจะให้เดินไป ตามร่าง ของ กรมการ  
ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๕ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

ธมาชิกยกมธ ๒๑ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันทำให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการ

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๕

นายเสงี่ยม เจริญสวัสดิ์ (ชลบุรี): มาตราหน้าเจ้าขอแปร  
ญัตติศักดิ์ว่า "อาจเป็นเหตุให้" ออกทั้งสองแห่ง นั้นเพราะคำว่า  
"อาจเป็นเหตุ" นั้นหมายไปได้สองทาง คือว่า ตามความหมาย  
ในพระราชบัญญัติอาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญก็ได้ แต่ว่าอาจจะ  
เป็นเหตุไม่ใช่ทำให้เกิดความรำคาญเสมอไป อาจเป็นเหตุให้เกิดความ  
ชอบใจแก่ข้าราชการชนก็ได้ เพราะว่าเครื่องเบ่งเสียงไม่ใช่ว่าจะ  
รำคาญแก่ข้าราชการชนทุกคนไปก็หาไม่ บางแห่งหรือบางสถานที่หรือ  
บางคราวเบ่งเสียงก็ไพเราะหรือที่น่าฟัง เช่นบทเพลงต่าง ๆ เป็นต้น  
อาจจะเกิดความชอบใจแก่ข้าราชการชนก็ได้ เพราะฉะนั้นเจ้าเห็น  
ว่าควรจะศักดิ์ว่า "อาจเป็นเหตุให้" ออกเดียวทั้งสองแห่ง คือว่า  
ให้เกิดความรำคาญทีเดียว จึงจะมีความนึกตามมาตรา คำว่า "อาจ"  
เป็นของไม่แน่นอน จึงควรศักดิ์ออกเดียวทีเดียว และการกระทำทุก ๆ  
อย่างถ้าหากว่าไม่ปรากฏชัดว่าเป็นความผิด เราจะมาถือว่าเป็นความ  
ผิดนั้นเป็นการไม่ชอบ การกระทำเมื่อปรากฏว่าเป็นความผิดแล้ว เรา  
จึงมายกเป็นความผิดจึงจะชอบ นี่เป็นแต่เพียงว่าเราเบ่งเสียงออก  
อาจจะไม่รำคาญ ท่านจะถือเอาเป็นความผิด เช่นน เป็นการไม่สมควร

จริงอยู่มีบางท่านอาจจะอ้างว่า ตามกฎหมายอาญา ก็มีอยู่ใน มาตรา ๓๓๕ ใช้คำว่า "อาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ" เหมือนกัน แต่ว่า ทมอยู่แต่ด คืออยู่แต่ด เราก็คงจะให้ เป็นไปตามเดิม ทมอยู่แต่ดค หรือไม่ได้เราก็คงทราบไม่ได้ อาจจะแก้ไขก็ได้ สำหรับกฎหมายอาญา เช่นนั้น เพราะฉะนั้นเราไม่สมควรจะเอาคำที่เป็นข้อความคลุมเคลือ มาใช้ในพระราชบัญญัติอื่น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ควร จะตัด ออกทั้งต้องแห่งทีเดียว

๒๑.๓๕ น.

นายเทพ โชติินชิต (กรรมาธิการ): ความหนักใจใน พระราชบัญญัตินี้ในคณะกรรมาธิการก็มีไม่น้อย เหมือนกัน จะเห็นได้ จากการทำเราประชุมปรึกษากันนั้น เรียกผู้แทน & กระทรวง คือตำรวจ อธิบดีกรมอัยการ ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม แล้วผู้แทนกรมไปรษณีย์ อีก เพราะฉะนั้นในการที่เราถกเถียงถึงมาตรา ๕ ได้ทำอยู่หลาย วัน จึงจะขอ ช้แรงให้ทราบว่า ความยากลำบากใจในการควบคุมนี้ เราได้ถามผู้แทนทั้งหมดแล้ว ถามคำว่าออกกฎหมายไปเช่นนี้ แล้ว เขาก็มาถึงศาล ศาลจะทำอย่างไร คือเมื่อเขาทำผิดนั้น ศาลก็ช้แรงให้กรรมาธิการเป็นที่เข้าใจได้บ้าง แต่ว่าท่านผู้แปรญัตติไม่ยอม จะขอช้แรงเดาๆ ให้ทราบดังนี้ แต่ว่าไม่ชัดนัก เพราะ ว่าไม่ใช่ผู้ แทนเท่านั้น

ในเรื่องที่ว่า "อาจะเป็นเหตุให้" นั้นทำไมไม่คัดออกเสียตามที่ผู้แปลปฏิบัติใคร่ขอแปรมา ทางผู้แทนตำรวจให้เหตุผลว่า ถ้าหากว่าจะคัดเอาคำว่า "อาจะเป็นเหตุให้" ออกเสียแล้ว เขาแค่เพียงว่า "ทำให้รำคาญแก่ข้าราชการชั้นผู้ญครไปมา" อย่างเดียวแล้ว ก็จะทำให้เห็นว่ากฎหมายนั้นไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะเหตุว่าเราจะไปรู้ได้เมื่อไรว่า มันเกิดรำคาญขึ้นแล้ว และถกร ก็มีคำว่า อาจะเป็นเหตุให้รำคาญนั้น ก็หมายความว่ากฎหมายนั้นบ่งกั้นใจกั้น แม้ถึงหากว่าไม่รำคาญ แต่อาจะเป็นเหตุให้รำคาญก็ควบคุมได้แล้ว ถ้าหากชั้นปลัดอยให้รำคาญแล้ว ก็แปลว่าจะต้องตีกันมากมายว่ารำคาญแค่ไหน และถกรก็ตั้งแต่นั้นจะเป็นรำคาญ หรือยัง นี่เป็นเหตุผลของตำรวจให้มา

แล้วถกร เมื่อถาม คำตอบว่า ในถกร ที่จะพิจารณา มาตรา นั้น เรา จะเอาอะไรเป็นเครื่องพิจารณา คำตอบให้เหตุผลบอกว่า ถ้าหากว่าเกิดมีการฟ้องขึ้นไปถึงศาล คำตอบก็จะเอาข้อเท็จจริงซึ่งปรากฏขึ้นซึ่งเบ็ด เครื่องคั่งอยู่นั้นตั้งแค่นั้น อาจะเป็นเหตุให้รำคาญแล้วหรือยัง นั้นจะเห็นได้แม้ถึงกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งมีเงื่อนไขข้างแล้ว ก็มีคำว่า "อา" อยู่หลายตอนอยู่เหมือนกัน แม้ถึงในเรื่อง ปลัดอนหนึ่งตั้ง เรา ก็เอา ความผิดเหมือนกัน เพราะฉะนั้นความที่อธิบายไว้ นี้ ถ้าหากว่า ประสงค์ที่จะออกกฎหมายนั้นบังคับแล้ว ก็ควรจะทำได้ แต่ถ้าหากว่าไม่ประสงค์จะ

ออกกฎหมายไปเช่นนั้นนอกเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้นขอให้สภาฯ นั้น  
วินิจฉัยว่าจะเอาอย่างไร

๒๑.๓๘ น.

นายทองสืบ ศุภะมารัต (ประจวบคีรีขันธ์) : ตามมาตรา ๕  
ที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติไว้ โดยยกเป็นร่างขึ้นใหม่ว่า “ห้ามมิให้ผู้ใด  
ใช้หรือจัดให้มีการ เปลี่ยนแปลง ตัง จนเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ แก่  
สาธารณชน หรือเป็นเหตุให้ รบกวนเสียงสัญญาณแห่งรถยนต์ยาน ซึ่ง  
จราจรในถนนหลวง” ความมุ่งหมายสำคัญในการทบทวน ขึ้นในมาตรา  
ที่บอกตอนที่ว่า “ตังจนอาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ” ข้าพเจ้าไม่  
เห็นพ้องด้วยในการที่จะเขียนกฎหมายอย่างนี้ ถึงแม้ว่าแทนรัฐบาล  
บางท่านจะได้แสดงว่าบัญญัติกฎหมายอย่างนั้นมาแล้ว ในมาตราอื่นก็  
แต่ว่าการที่บัญญัติกฎหมายเช่นนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย เพราะเหตุ  
ใด การที่จะตั้งนิษฐานว่ามีความตังจนอาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ  
หรืออาจเป็นเหตุให้รบกวนเสียงสัญญาณแห่งรถยนต์ยานนั้น จะเอาอะไร  
เป็นเครื่องวัดเครื่องเสวรา และทั้งนี้ก็ได้ถามคุณในที่ประชุมกรรมการ  
คดีมีผู้แทนฝ่ายกระทรวงมหาดไทยมาอยู่ด้วยว่าจะเอาอะไรเป็นเครื่อง  
วัดในความตังที่ว่าอาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ ก็แสดงไม่ได้ เป็น  
ก็พอได้ว่าเอาอะไรเป็นเครื่องวัด เพราะเหตุฉะนั้นถ้าได้ข้อความนั้นไป  
แล้ว ก็จะได้เกิดความยุ่งยากในเวลาปฏิบัติการว่าเอาอย่างไร กันแน่

อย่างไรอาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ อย่างไรไม่เป็นเหตุให้เกิดความรำคาญในเครื่องเวลาที่เป็น มีความคง เท่ากัน อาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญแก่บางคน แต่ไม่เป็นเหตุให้เกิดความรำคาญแก่คนบางคน แต่ในทันทีที่คิดว่าแก่ดาราเรน เช่น ผู้ตั้งฉายาไปมา ตามถนนหลวง แต่ถึงกระนั้นก็คิดว่า ดาราเรนเช่นผู้ตั้งฉายาไปมา ไม่ใช่จะรำคาญหรือว่าชอบใจไปทุกคน แล้วครานั้นว่า "หรือ จนอาจเป็นเหตุให้รวมกองเสียงตั้งฉายาแห่ง ขอดชานกัไซ ในการ จราจรในทาง หลวง" เสียงตั้งฉายาแห่งขอดชานกัไซมีต่าง ๆ กัน เช่น เสียงกระดิ่งของ รถสามล้อหรือรถจักรยานสองล้อขอดชานหรือรถรางอย่างนี้มีความคงต่าง ๆ กัน เครื่องวิทยุนั้นอาจระดังถมเสียงนั้น ๆ ได้บ้าง แต่ถมเสียงขอดชานชนิดไหนก็ไม่ปรากฏ

คนที่เมื่อเขียนหรือความอย่างนี้ไปในพระราชบัญญัติแล้ว วิถีปฏิบัติควรที่จะยุ่งยาก คือว่า รวมกองแห่ง ขอดชาน ชนิดใด ก็คือว่า รถจักรยานหรือว่ารถสามล้อหรือรถยนต์หรือว่ารถราง เป็นการยุ่งยากแก่การปฏิบัติ คราวนี้เจ้าหน้าที่ผู้แทนฝ่ายตำรวจอธิบายว่าในชั้นเวลาจะต้องคิดเค้นก่อนที่จะตั้งมีข้อกำหนดการจับกุม อันที่จริง การคิดเค้นก่อนเป็นวิธีปฏิบัติที่ดี แต่กว่ากฎหมายไม่ได้บอกไว้ ถ้าหากเป็นความผิดจนแล้วการไม่ทำอย่างนั้นไม่ลงโทษตามกฎหมายก็ทำไปในทางทดลอง ข้างเจ้ากระทรวง อาจจะเป็นผลดีในเรื่อง ส่วนตัว มาก กว่าในทาง การ ฉะนั้นการที่เราจะบัญญัติกฎหมายได้อย่างนี้ ถ้าเราไปใช้

ในกรณีอื่น ๆ ทั่วๆ ไปแล้ว อาจจะทำความยุ่งยากเป็นอันมาก สมมติ  
 ว่า คนเรานั้น "นาย ก. หรือ นาย ข. อะไร" ถ้าเราไปบัญญัติว่า  
 เราต้องสันนิษฐานว่า นาย ก. อาจจะเป็นมัน้ำ แล้วจับไปตั้งปากคดของสาร  
 โรงพยาบาลโรคจิตต์ หรือ นาย ก. นี้ อาจจะไปทำร้ายใคร จับไปได้  
~~กระวาง หรือ นาย ข. นาย ก. อาจจะไปทำผิดอย่างหม้อย่างนี้ได้แล้ว~~  
 จับไปตั้งโทษเนรเทศ การที่ เราอาจจะทำผิด อย่างนั้น ยังไม่สมควร  
 มีควมผิดในร้อม

ที่ว่า "อาจเป็นเหตุให้รบกจนเสียสัญญา" นั้น ความจริง  
 ยังไม่ได้เกิดหรือแท้จริง การที่จะเอาความสันนิษฐาน ของ เจ้าหน้าที่  
 หนึ่งของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยละเพาะ แล้วจับกุมไปตั้งโทษ ข้ำพ.  
 เจ้าก็เห็นว่าไม่สมควร เรามานึกถึงการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ ใคร  
 จะเป็นผู้รักษาพระราชบัญญัติอันนี้ ก็คือว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่  
 ตำรวจของเราเดาามเหตุตามชนิด ที่มีควมรู้ คมมี ที่มีควมรู้ตา ฮาน  
 หนึ่งถือไม่ออกก็ยังมิ ท่านเหล่านั้นจะเอาดุลยพินิจอะไรมาพิจารณาใน  
 การที่จับไปอย่างนี้ เมื่อมีการจับกุมรั้นัก จะทำให้ผู้ ใช้ ได้รับความ  
 ลำบากในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ของรัฐพค์เช่นนี้ อาจจะทำให้ถึง ศาล  
 ฎีกา ทำความยุ่งยากแก่ประชาชน ความจริง ข้ำพเจ้าไม่พอใจใน  
 การที่มีการเปล่งเสียงหนวกหูตามที่ต่าง ๆ ควรจะควบคุม แต่อย่าไม่  
 ใช้ควบคุมด้วยวิธีนี้ ไม่ใช่ควบคุมตามร่างพระราชบัญญัติอันนี้ ควร  
 จะเป็นวิธีอื่น เช่น ไปแก้ ในทางกฎหมายอาญาได้ ในทางกฎหมาย

ฉิบยักได้ หรือไม่ให้อำนาจทางเทศบัญญัติของเทศบาลได้ เราอาจ  
 จะทำได้หลายทาง หลายอย่าง หลายประการ ก็ถ้าที่จะมาเขียน  
 กฎหมายควบคุมๆ เข้าไป ให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการงงงยหรือลงในกา  
 จะปฏิบัติกาว่าอย่างไรเป็นความผิด อย่างไม่เป็นความผิด ก็อาจ  
 จะใช้ด้วยพินิจนึกๆ ทดากๆ ทำให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อนเพราะ  
 เหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นข้าว่า "จนอาจ" นี้ไม่สมควรจะมีอยู่ใน  
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ และถ้ายังมีอยู่ก็ไม่สมควร รมพิจารณาพระราช  
 บัญญัติฉบับนี้

อีกข้อหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ขอคัดคำว่า "เงินได้แต่ละจะได้รับอนุญาต  
 จากเจ้าพนักงาน" ความมุ่งหมายในการออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ  
 เราต้องการควบคุมเพื่อไม่ให้เกิดความว้าคาญแก่ ตำราารณชน เพื่อ  
 ควบคุมไม่ให้รบกวนเสียงสัญญาณของยอดยานต่าง ๆ แต่คราวนี้มี  
 ข้อยกเงินได้ว่า "เงินแต่ละจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน" ดูเหมือน  
 ว่า ถ้าได้รับอนุญาตจาก เจ้าพนักงาน แล้ว ก็ เปล่งเสียงให้ เกิด ความ  
 ว้าคาญแก่ตำราารณชนได้ หรือรบกวนเสียงสัญญาณแห่ง ยอดยานก็  
 ได้ ที่นี้จะมีข้อโต้แย้งไปอีกว่าเจ้าพนักงานนั้น อาจกำหนดไว้ว่าทำ  
 นนเท่านั้น ห้ามเบ็ดคังเท่านั้นเท่านั้น แต่ว่า เมื่อ เจ้าพนักงาน อนุญาตไป  
 แล้วนั้นได้ ไปนั่งควบคุมเครื่องอยู่หรือ ก็เปล่งทั้งต้น และการที่ไซ  
 เครื่องนั้น เราไม่ได้ เอามาเบ็ดคังวางถนน ความจริง เดาคัดนี้ยกเกอร์  
 เท่านั้นอยู่ที่ถนน แต่เครื่องอยู่ข้างใน เบ็ดคังหมุนเวียน มากน้อยเท่าไร

เจ้าพนักงานจะเข้าไปจับได้อย่างไร เขาไปตรวจตราได้ยาก สมมติ  
ว่าเขาเห็นเจ้าหน้าที่เขาไป เขาหนีเสีย ครั้นเจ้าหน้าที่ไปแดงเขาก็เปิด  
คังออก คราวนั้นจะเบรณการยุ่งยาก จะนำตัวได้อย่างไร การที่จะออก  
พระราชบัญญัติคงไม่เหมาะเลย เพราะฉะนั้น จึงขอแก้ไข ตามที่เรียน  
มาแล้ว

๒๑.๔๗ น.

นายทอง ถิ่นทาธรรม (กรรมวิธีการ) : ในเรื่องกรรมวิธี  
การใด ช่างไปแดงคนหนึ่ง ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อย  
ในตอนแรกเมื่อพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นในสาระที่  
๑ ข้าพเจ้าก็มีความเห็นเป็นอย่างเดียวกับสมาชิกที่ใดแปรญัตติมา  
เหมือนกัน ในเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้คัดค้านไว้ แต่ว่าเมื่อได้พิจารณา  
พระราชบัญญัติฉบับนี้ ถึงว่ารับหลักการไป ก็หมายความว่าเรา  
ต้องการจะลดงบประมาณลงเพียง เราจะได้ไม่ต้องแล้ว เมื่อสภา  
รับหลักการไปควบคุม เมื่อไปถึงชั้นกรรมวิธีการก็บังเกิด ความหนัก  
ใจเป็นอย่างยิ่งที่จะหาวิธีจะให้ตัดที่จะมากได้ คือไม่ยากที่จะ  
ประกาศกฎหมายออกไปแล้วให้ เป็นหมิ่น บังคับกันไม่ได้ ที่พอจะได้  
เป็นวิธีที่ดีที่สุดในชั้นกรรมวิธีการรู้สึก หลายชั้นหลายเชิง ที่แรกให้  
เขาว่าเราจะกำหนดเปิดเท่านั้นว่ากาญจน์ เปิดเท่านั้นว่ากาญจน์ ไปสอบถามจริง  
เจ้าหน้าที่เทศน์ผู้เขยอชานูในทางนี้ กับออกว่าจัดได้เหมือนกันว่าเพียง

ขนาดไหนแรงไป เป็นที่รำคาญ เดี๋ยวขนาดไหน เขาไม่เป็นที่รำคาญ  
 แต่ในการที่จะวัดเช่นนั้นจะต้องมีประตูบ้านของเขาใช้เครื่อง แล้ว  
 ไปรื้อเครื่อง แล้วเขาเครื่องเขาไปจับ อ้อเราทำไม่ได้ เมื่อวานทำ  
 ไม่ได้ จะให้ตำรวจห้ามเด็กหนึ่งเด็กก่อน แล้วต่อมาถ้าฉันก็จับ  
 ไป ในทางตำรวจก็แจ้งว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ เพราะเหตุที่ว่าในเมื่อได้  
 มีการแต่งตั้งเป็นที่รำคาญอยู่ เจ้าหน้าก็ห้ามแล้วมีเครื่องเด็ก  
 ๓๐ นาที ครั้นตำรวจเดินไปแล้ว ก็เปิดเครื่องขึ้นอีก เวลาออกจับกุม  
 เขาก็ออกว่าตอนหลังนี้ เจ้าพนักงานไม่ได้ห้าม เดี๋ยวหลุดไปได้ อ้อ  
 เราจะมิวิตติ ตามที่รัฐบาลร่างมาใช้คำว่า "อาจ" และมีบัญญัติ  
 คำว่า "จนอาจ" อ้อ เราพิจารณามาตรา ๕ ว่าจะมีของบังคับ  
 ได้อย่างไร ให้เกิดความรำคาญเสียก่อนหรือ เมื่อสอบถามผู้แทน  
 กระทรวงยุติธรรมฯ แจ้งว่า "อาจ" ก็แล้ว กฎหมายอื่น ๆ ก็  
 ใช้ชื่ออย่างที่ใช้คำว่า "จนอาจ" และยังคิดหมกเม็ด คำว่าไม่ระวัง  
 ปฏิบัติได้อ่างไร เมื่อใช้คำว่า "จนอาจ" นี้แล้ว คำว่าอาจจะให้  
 คุยพินิจว่าไม่รำคาญหรือรำคาญ โดย พังพะยาน บุคคล ประกอบ ๒-๓  
 ปาก หรือ ๕-๖ ปาก แล้วแต่พฤติการณ์ แต่ถ้าเราคิดออกแล้ว  
 ในกฎหมายมีความว่า "ห้ามมิให้ใช้ ไร่ หรือจัดให้ ใช้เครื่องแต่งตั้ง  
 เดี๋ยวให้ มีความคังจนอาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญแก่สาธารณชน"  
 ความรำคาญแก่สาธารณชนนี้ไม่เพียงแต่อาจจะทำให้เกิดความรำคาญ

จริง ๆ ศาสตร์ไทยบุคคลที่เปล่งเสียงจะต้องฟังพระยานจากข้าราชการชน  
คำว่า "ข้าราชการ" นั้นเป็นคำที่กว้างมาก จะต้องเอาคนในบริเวณ  
นั้นหรือที่ผ่านแดนนั้นมาด้วย ศาสตร์จึงจะตรงโทษได้ คือว่า ถ้าเรากัดคำ  
ว่า "คนฮาด" ออก ศาสตร์ไม่รู้ว่าจะตรงโทษได้อย่างไร เมื่อเป็นเช่น  
นั้นแล้ว จะทำให้กฎหมายนั้นหมิ่นไป

มีสมาชิกคนหนึ่งซึ่งใจว่า ความว่าความบางแห่งเป็นทว่าความ  
แต่บางแห่งไม่เป็นทว่าความ คือ อาจจะเป็นที่ไพเราะเพราะพริ้งเช่น  
แต่หากว่ากรเปลี่ยนแปลงที่ไพเราะ เพราะพริ้งอย่างนั้น คือ พระราช  
บัญญัตินั้นออกควบคุมไม่ถึง ก็ชื่อว่าไม่รักษาแล้ว

มีสมาชิกอีกคนหนึ่ง ซึ่งคิดคำว่า "เงินไว้แต่จะได้รับอนุญาต  
จากเจ้าพนักงาน" ซึ่งเจ้าหน้าที่ขแจ้งว่ามีความจำเป็นที่ของให้คงไว้  
เช่นนั้น เช่น งานฉลองรัฐธรรมนุญ งานนักขัตฤกษ์ หรือว่า มีงานวัด  
อะไรบางแห่ง มีความจำเป็นจะต้องเปล่งเสียงเหมือนกันในโอกาสนั้น  
ประชาชนก็จะต้องละละสัทธิเมื่อเข้าไปในงานนั้น คือเมื่อมีความจำเป็น  
บางโอกาสเช่นนั้น ก็จะมีโอกาสได้ แต่มีผู้แปรว่า เราจะเปิดให้แก่  
งานฉลองรัฐธรรมนุญ งานนักขัตฤกษ์ หรืองานปีใหม่โดยไม่ต้อง  
ควบคุมโดยพระราชบัญญัติ ก็เห็นว่าจะเป็นการเกินไปเงินแต่จะไ้รับ  
อนุญาต และผลของการที่ได้ไว้เช่นนั้น เราจะบังคับเงินไ้ตามมาตรา  
๘ คือให้เปล่งเสียงได้ตั้งแต่เวลาเท่านั้นเท่านั้น ให้คงระยะเท่านั้นเท่านั้น  
หรือเห็นว่าจะเกินไปหรือว่าผู้ที่จะไ้คงกไ้ใบอนุญาตต่างๆ เช่นนั้นเป็นต้น

ในเมื่อเราประสงค์จะให้มีการควบคุมการเปล่งเสียงแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นไปแล้ว ก็ไม่มีวิธีใดที่จะให้ใช้ได้ คดีดังกล่าวจะให้บังคับ เราได้ นอกจากที่กรรมวิธีการเช่นอนาน ถ้าเราเปลี่ยนวิธีอื่น ก็ไป บังคับไม่ได้ ทำให้กฎหมายนั้นเป็นหมัน

นายฉ่ำ จิวสันเนตร (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีอุปสรรคกันมานานแล้ว จึงขอเสนอให้ดังนี้

๒๑.๕๓ น.

นายเล่งเสียน พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติ คือขอให้งดเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา เพราะเรื่องนี้เป็นสาระเดียวเดียว กฎหมายใช้คำว่า "อาฯ" ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

นายฉ่ำ จิวสันเนตร นายประสิทธิ์ แก้วปดิ่ง นายเดือน พงษ์ไธถณ วัชรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้วินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา ขอให้ไปรทขกม่ออื่น

ตมาชิกยกมือ ๔๒ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรทขกม่ออื่น

ตมาชิกยกมือ ๓๓ คน

ประธานสภาฯ : พระราชบัญญัตินี้เป็นอันระงับไป ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่าง พระราชบัญญัติ บัณฑิตการฯ พุทธศักราช

๒๔๗๐ ซึ่งคณะกรรมการดำเนินการตามบัญชีที่หนึ่งพิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓

เลขานุการสภาฯ : พระราชบัญญัติยศตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๐ มาตรา ๓ มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ มาตรา ๔

๒๑.๕๕ น.

นายเข้มชาติ บุญรัตพันธุ์ (กรรมาธิการ) : เนื่องจากมีคำผิดอยู่ในพระราชบัญญัตินี้ ขอแก้ไขก่อน มาตรา ๗ ขอให้แก้ไขดังนี้ "ข้าราชการกรมตำรวจผู้ใดที่มีได้ยศตำรวจ" คิดคำว่า "ตามนี้" ออกเสีย นอกจากนั้นให้คงเป็นไปตามร่าง คงอ่านได้ความว่า "ข้าราชการกรมตำรวจผู้ใดที่มียศตำรวจ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจ ออกกฎกระทรวง เพียบรู้นะ กับยศตำรวจได้"

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐

ประธานสภาฯ : หมวดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรดยกมือขึ้น

ตมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าพระราชบัญญัตินี้ให้ออกใช้เป็น

กฎหมายได้ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหา-  
 วิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช  
 ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้  
 พิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ เดชะอิการอ่าน

เลขานุการสภาฯ : คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓  
 ไม่มีการแก้ไข ไม่มีการแปรญัตติ มาตรา ๔

๒๐.๕๖ น.

นายอินทร สิงหนคร (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าได้ขอเสนอ  
 แปรญัตติเพิ่มในมาตรา ๕ นี้ คือในมาตรา ๑๗ ที่แก้ไขนั้น...

ประธานสภาฯ : นั้นอยู่ในมาตรา ๖

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๕ มาตรา ๖

นายอินทร สิงหนคร (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าได้ขอเสนอ  
 คือแปรญัตติแก้มาตรานี้ คือเพิ่มคำว่า “โดยเข่าสมัครสอบเตรียม  
 มหาวิทยาลัย” คือว่ายอมให้คนที่ไม่ได้เข้าเรียนเตรียมมหาวิทยาลัย  
 นิสิตที่จะเข่าสมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่ว่ากรรมการไม่  
 เห็นด้วย และให้คงร่างนี้ไว้ตามเดิม เหตุผลที่ข้าพเจ้าขอแก้มานี้ ก็  
 เพราะเหตุว่า แก้ไขนั้นทางการมหาวิทยาลัยกำหนดคฤหาสน์ของผู  
 ที่จะเข้ามหาวิทยาลัยจะต้องเป็นมัธยม ๘ คือประโยคมัธยมบริบูรณ์  
 ชาย แต่ในชั้นมัธยมบริบูรณ์นี้ ผู้ที่ไม่ได้เรียนในโรงเรียนก็ตำรา

เรียนเขาเองแต่ไปสมัครสอบได้ แต่ว่ามันเราได้เปลี่ยนเป็นชั้น  
เตรียมมหาวิทยาลัยแล้ว คนที่ไม่สามารถจะเข้าไปเรียนในเตรียม  
มหาวิทยาลัย ก็ควรจะให้เขามีสิทธิ์ที่จะเข้าสมัครสอบได้

ในการที่จะเพิ่มเติมความรู้ทางอาชีพเราควรปรับปรุงตัวให้มีผลเสีย  
หายอย่างไร ตรงกับหลักสูตร ก็ตามหลักสูตรมีวิชาแก่ วิชาคณิต  
และพันธุกรรม การที่เราขอให้เข้าสมัครได้ ก็ขอเปลี่ยนเตรียม  
เท่า ๆ กัน ไม่เห็นมีเสียหายอะไรเลย ประกอบกับการศึกษาห  
วิทยาลัยนี้ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่ควรต้องจำกัดจำนวน ก็ว่านอ  
ศึกษาใหม่ทางวิทยาลัยนี้ก็เป็นจำนวนหลายพันคน ดูเหมือนดังจำนวน  
หมื่นคน คือไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปอยู่ในมหาวิทยาลัย ไม่  
มีความจำเป็นที่จะต้องฟังเด็กเซอ ก็ว่าอยู่ที่บ้านหรือรับราชการ  
เรียนได้ ถ้าหากว่าไม่จำกัดเช่นนี้แล้ว คนใดมีความรู้ยอมเข้าสอบ  
ชั้นเตรียม ก็สมัครอย่างนี้จะยอมรับเขาเป็นนักศึกษา วิชาเราได้  
ไปพบในชั้นกรรมการ ดูเหมือนกรรมการบางคนของใจว่าเป็น  
การเอาเปรียบนักเรียนที่เรียนในชั้นเตรียมมหาวิทยาลัยที่ของเสีย ค่า  
เล่าเรียน เมื่อก่อนนี้กระทรวงธรรมการเคยเรียกค่าสมัครสอบพอ  
สมัคร เช่นชั้นมัธยม ๘ ไตรดมัธยมก็เรียกเอา ๘ บาท ในข้อ  
ถ้าหากว่าไม่คิดกันแล้ว มหาวิทยาลัยจะเรียกเขาค่าสอบเท่าไรก็ได้  
เพราะฉะนั้นข้อของใจของกรรมการ วิชาเราเห็นว่าไม่สมควรที่จะ  
มายกข้อเขาเป็นข้อกีดกันผู้อื่นได้

อีกประการหนึ่ง ในการเรียนเตรียมมหาวิทยาลัยนั้น บางท่าน  
 บอกว่า เพื่อให้คุณภาพแข็งแรง คือว่ามีนักเรียนอยู่เป็นหมู่เป็นหมวด  
 แต่ก็มีภาระมากเหมือนกัน ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควรจะกีดกัน  
 เหมือนกัน เมื่อเราต้องการผู้ที่จะมาเรียน ต้องการผู้ที่มีความรู้เยี่ยม  
 สามารถที่จะเรียนในมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ เราอาจจะมีวิชาเหล่านี้  
 ในหลักสูตร แต่อันที่ไม่ไปเรียนในมหาวิทยาลัย ก็แปลว่าเราไม่ได้  
 ภาระในวิชาแผนกนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อต้องตัดภาระในวิชาแผนกนี้  
 แล้ว เขายังสอบได้ นั่นแสดงให้เห็นว่าเราเป็นคนที่เยี่ยมที่สุด ควร  
 จะรับเขาได้ เช่นอย่างมัธยม ๖ กับภาระแผนกศึกษาหรือมีภาระแผนกอื่น  
 ซึ่งตั้งเหล่านี้ถูกกีดกัน แต่เขาก็ยังสอบได้เช่นกัน ทางมหาวิทยาลัย  
 ก็ควรจะค่าเงินอย่างเดียวกันได้เหมือนกัน นั่นแสดงให้เห็นว่า ถ้ารับ  
 ญัตติของข้าพเจ้าแล้วจะไม่มีความเสียหายใดๆเลย

ที่นี้ คือไปข้าพเจ้าจะอธิบายถึง คือว่าถ้าไม่ได้แก่ตามที่ข้าพ-  
 เจ้าว่ามานั้น มีทางเสียอย่างไรบ้าง ในข้อ ๓ ข้าพเจ้าไม่ได้ให้  
 โอกาสแก่คนที่ไม่มีโอกาสเรียนในโรงเรียนรัฐบาลจนถึงมัธยม ๖ หรือ  
 ว่าผู้ที่ได้มัธยม ๖ แล้ว แต่ว่าเขาเรียนได้ คนงานๆ เช่นคนที่ไม่มีทุน  
 ไม่สามารถที่จะเรียนในโรงเรียน เราก็คิดเขาหมด ในเวลานั้นเราพูด  
 ได้ว่าพจนการศึกษารองเราไม่เหมือนแต่ก่อนนี้ คือว่าเมื่อก่อนนี้ใครจะ  
 เป็นนักเรียนได้ ก็ต้องเป็นคนที่มีสกุล หรือมีทรัพย์สินมีทุน แต่เดี๋ยวนี้  
 เราต้องการว่าคนทุก ๆ คนถ้าสามารถจะเรียนได้แล้ว เราก็ให้ โอกาส

แก่เขาทั้งนั้น แต่ว่าเมื่อโรงเรียนของเราไม่ใช่โรงเรียนฟรี ตลอดถึง  
ชั้น ๖ และ ชั้นเตรียมมหาวิทยาลัยไม่ใช่โรงเรียนฟรี เมื่อเขาอยาก  
ก้าวหน้า เมื่อเขาไม่มีเงินแล้ว เขาก็แปลว่าจะกันท่าเขาเสียหมด นี่  
เป็นการแต่งตั้งให้ดูเหมือนเป็นการผิคนโยบายของรัฐบาลนทของการจะ  
ให้คนทุกคนเรียน และคนที่สามารถก็จะก้าวหน้าไปได้

ประการที่ ๒ ชั้นมัธยม ๖ ที่ออกจากโรงเรียนเด็กลำปางมีหนึ่งประ-  
มาณ ๕,๐๐๐ คน ข้าพเจ้าได้ ไปถามสถิติกระทรวงการ และ  
มหาวิทยาลัยจะรับได้เพียง ๓๕๐ คน แต่ถ้าเฉลี่ยเป็นคนที่ ๓๕๐  
แล้ว เป็นคนที่ต้องการก้าวหน้าด้วยแล้ว ก็แปลว่าจะคัดเขาออกจาก  
มหาวิทยาลัย ไม่สามารถที่จะเข้าสมัครสอบได้ ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นเป็น  
การสมควรอย่างยิ่งที่เราจะรับรับเขาไปใน ข้อแปรรูปคดีของข้าพเจ้า  
และข้าพเจ้าขอให้สภาฯ ช่วยกันสนับสนุนในข้อนี้ และขอเสนอให้  
ถือเอาตามที่เราพเจ้าได้แปรรูปคดีมานี้ เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่คนจน  
และเป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่ออกมาได้ถึง ๕,๐๐๐ คนนั้น

๒๒.๐๔ น.

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่าง-  
ประเทศ: รัฐบาลขอถือโอกาสแถลงเพื่อทำความเข้าใจ บางที่ท่าน  
ที่ขอแปรรูปคดีอาจจะหมดความสงสัยในข้อนี้ได้ คือรัฐบาลเห็นว่า  
ตามที่กรรมการได้ทำมานี้ดีแล้ว ในกาที่จะจัดให้มีเตรียม

มหาวิทยาลัยชั้นมัธยม การเรียนในชั้นเตรียมมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย  
 ได้มีความประสงค์อยู่ว่า นอกจากการเรียนในทางคำวาทหรือใน  
 ทางความรู้ โดยแท้ ที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า อินสตรัคชั่น (Instruction)  
 แล้ว เรายังมีความประสงค์ที่จะส่งต่อไปในทางอบรม หรือที่เรียกว่า  
 เอ็ดดูเคชัน (Education) อีกด้วย

การศึกษาในชั้นเตรียมมหาวิทยาลัยนี้ นักศึกษาจะอ่านเพียง  
 คำวาทแล้วเขาสอบได้เท่านั้นซึ่งหาเพียงสอบไม่ ด้วยเหตุว่าการศึกษา  
 ชั้นเตรียมนี้เราจะจัดวิธีใหม่ ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น การ  
 ศึกษาประวัติศาสตร์และโบราณคดีนั้น เราจะไม่ต้องสอนแต่เพียงเอา  
 หนังสือมาสอนแก่นักศึกษาเท่านั้น เราจำเป็นต้องพานักศึกษาไป  
 ดูหอสมุด ไปดูพิพิธภัณฑ์ ไปดูลักษณะวัตถุโบราณต่าง ๆ เพื่อให้  
 เห็นของจริง หรือว่าการศึกษาในทางภูมิศาสตร์นั้นแล้ว นอกจากที่  
 เราจะใช้หนังสือเป็นเครื่องมือสอน ทางมหาวิทยาลัยยังได้ คิดที่จะ  
 กระทำเป็นรูป ๆ ไปดังนี้ คือว่า ในชั้นแรกมีการตั้งภาพยนตร์แต่ยัง  
 มาไม่ถึง เราก็จะมีการฉายภาพเกี่ยวกับบ้านเมืองต่าง ๆ หรือผู้ที่  
 ศึกษาภูมิศาสตร์ แม้ว่าจะมีโอกาสดูไปเห็นประเทศต่าง ๆ อย่าง  
 น้อยก็จะเห็นภาพ และในชั้นต่อไป ซึ่งเวลาดานมหาวิทยาลัยกำลังรวม  
 รวมและตั้งภาพยนตร์มาแสดงให้นักศึกษาเห็นด้วย การศึกษาเหล่านี้  
 ก็ย่อมจะช่วยให้เห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยวิชาการรวมศาสตร์และการเมือง

จะไม่ประสงค์แค่ทำอย่างเดียวนั้น จะต้องอาศัยอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อจะทำให้นักศึกษาได้ศึกษาของจริง หรือใกล้ของจริงที่สุดที่จะเป็นได้ นอกจากนี้ จะอบรมทาง มรรยาท และศีลธรรม ดังต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ว่าจะ ขาดได้ ด้วยการสอดใส่ในทาง นั้นเท่านั้น ถ้าจะกล่าวถึงอย่างหนึ่งแล้ว การศึกษาในชั้นเตรียมมหาวิทยาลัยนั้น เปรียบเทียบได้ว่า เราจะมี การสอดใส่กันได้ทุกวัน นั่นคือในทาง ปฏิบัติ ครูผู้ ที่สอนเมื่อได้พานักเรียนไปสู่สถานทีแะวัตถุโบราณกีด และใด มีการแสดงภาพ หรือว่าได้อบรมในประการอื่นใดกีด ก็จะมี การชักชวนกันทุกวัน นั่นเป็นการอบรมเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เมื่อผู้ ที่มิได้เขามาเรียนในชั้นเตรียมมหาวิทยาลัยแล้ว ก็ไม่มี โอกาสที่จะกระทำให้มหาวิทยาลัยได้ทราบถึงว่าผู้ นั้นได้รับการอบรม ตามแนวสอนของมหาวิทยาลัยได้

อีกประการหนึ่ง มหาวิทยาลัยไม่ใช่จะคิดถึงผู้ ที่มั่งมีหรือมั่งคั่ง จะเข้เรียนเท่านั้นหากได้ ยังได้ คิดถึงผู้ ที่ขาดทุนทรัพย์ ที่จะเข้เรียนด้วย เพราะฉะนั้น ได้ตั้งใจไว้ว่าในการที่จะรับสมัคร และ สอด แกร่งกันเช่นนั้น มหาวิทยาลัยได้วางวิธีการที่จะยกเงินค่าเล่าเรียน ให้ หรือว่ามีวิธีการที่จะสนับสนุนผู้ ที่ยากจน แต่ความดีบัญญัติที่จะเล่าเรียนได้ นั้นก็มีวิธีที่จะช่วยเหลือและส่งเสริมด้วยเหมือนกัน เมื่อ การเตรียมปริญญาของมหาวิทยาลัยมีแนวดังตามที่กล่าวมาแล้ว และ มีทางที่จะช่วยเหลือผู้ ที่ยากจน แต่มีสติปัญญา และมีมรรยาท มีศีล-

ธรรมดาอันดีงาม หากแต่ถ้าเราขาดคุณทรัพย์แล้วก็จะไม่มีโอกาสให้เรา  
เรียนได้ตามกฎเกณฑ์ที่เราได้วางไว้ เมื่อเป็นเช่นนั้น รัฐบาลจึง  
เห็นว่าควรปรับข้อแปรญัตติของท่านสมาชิกนั้นไม่ได้ และตามที่ท่าน  
กรรมาธิการได้กระทำมานั้นเป็นการดีแล้ว

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ท่านพูดมาพอแล้วนี่ท่าน ให้คนอื่นเขา  
พูดบ้างซิ ท่านจะต้องถามอย่างไร ข้าพเจ้าให้ที่ประชุมวินิจฉัยดีกว่า

๒๒.๐๘ น.

นายอินทร สิงหนคร (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหาก  
ถ้าเราจะเอากฎหมายให้คืนไปบังคับก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่  
ควรที่จะรบกวนรบกวน เมื่อถนนหนึ่ง ข้าพเจ้าขอประทานโทษที่จะต้อง  
เรียนว่า ข้าพเจ้ายกมือหลายหน...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ข้าพเจ้ายอมให้ท่านพูดแล้ว ท่านไม่  
ควรจะมาทักต้องข้าพเจ้า เวลาที่มันน้อยแล้ว ข้าพเจ้ายอมให้ท่านพูด  
แล้ว ไม่ต้องเถียง ถ้าเถียงแล้ว ข้าพเจ้าจะให้ท่านนั่ง

นายอินทร สิงหนคร (เชียงใหม่) : โดยความเคารพท่าน  
ประธาน ข้าพเจ้าจะขอพูดอีกต่อไป ข้าพเจ้ารู้สึกอย่างไรจะต้อง  
ระบายออกมาอย่างนั้น ข้าพเจ้าอรอบรอบคุณท่านรัฐมนตรีที่ได้อธิบาย  
ให้ข้าพเจ้าทราบ แต่ข้าพเจ้าไม่หายข้องใจเลย ในการอบรมที่จะไป  
ดูสถานที่และในการที่จะไปอะไรก็อะไรอย่างที่ท่านว่า คล้าย ๆ กับ

จำทำทุก ๆ วันเหล่านี้ ผู้ที่ไม่สามารถจะไปเรียนเตรียมมหาวิทยาลัยก็  
 สามารถจะไปก็ได้ แต่คะแนนเหล่านี้ ถ้าหากว่าจะสอบได้ก็คงจะ  
 สอบได้ ข้าพเจ้านั้นใจอย่างนั้น คงว่าท่านคงคิดว่าคะแนนอบรมมี  
 จำนวนเท่าไร เมื่อเอาคะแนนอบรมนั้นมาหักออกเสีย ผู้ที่ไปสมัคร  
 สอบนั้นเสียเปรียบที่สุด เมื่อเสียเปรียบที่สุดแล้วเขายังสอบได้ก็แล้ว  
 เขายังไม่สมัครจะเรียนในมหาวิทยาลัยหรือ ขอนซาพเจ้าเห็นว่าเป็น  
 ข้อสำคัญ และข้อที่ ขาพเจ้าเห็นว่าคุณมีความรู้วิชาเรียนเหมือนกัน เมื่อเรียน  
 ทั้กันแล้วทำไมจึงไม่เปิดโอกาสให้เขาผู้ที่มีความรู้สอบได้ ขาพเจ้า  
 สงสัยว่ามหาวิทยาลัยของโลกเรียนเตรียมมหาวิทยาลัยกันทุกคนหรือ ก็  
 เปล่าทั้งนั้น ผู้ที่เป็นมหาวิทยาลัยของโลกที่เป็นคนยากจนและไม่ได้เรียน  
 เตรียมมหาวิทยาลัยก็สมัครไป เพราะฉะนั้นขอนซาพเจ้าจึงเห็นว่าเป็น  
 การสมควรอย่างยิ่ง ในสมัยก่อนเรามาก็คงต้องว่าเรียนได้แต่ผู้มีเงิน  
 ส่วนคนจนหาเรียนไม่ สำหรับตัวขาพเจ้าเองสอบชั้น ๘ ได้เมื่ออายุ ๒๐  
 ปี และไม่ใช้แค่ขาพเจ้าคนเดียว คนอื่นก็หลายพันคน ถ้าเราคิดถึง  
 เรา เราก็แปลว่าจะคิดความก้าวหน้า เพราะฉะนั้นไหน ๆ เมื่อมหา  
 วิทยาลัยก็ขอยอมผู้ที่เป็นข้าราชการเรียนอยู่หลายคน ซึ่งเราเหล่านี้  
 เป็นเพียงข้าราชการก็เรียนได้แล้ว จะให้คนอื่นเหล่านี้จะไปเรียนเตรียม  
 มหาวิทยาลัยนั้นเขาไปเรียนได้อย่างไร และนอกจากนั้นก็ยังมีอีกข้อ  
 สอบความรู้อย่างอื่นซึ่งมหาวิทยาลัยจะเทียบวิทยฐานะที่เขาสอบได้จะ  
 ไม่ดีกว่าผู้ที่มีเงินเดือนอีกหรือ บึงทวนรัฐมนตรีได้ ข้างข้างมายังทำให้

ข้าพเจ้าของใจมากจน และยังจะทำให้ข้าพเจ้าเห็นว่าคนที่กำลังก้าวหน้า  
ได้ ก็ยังถูกกั้นทามากจน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอจึงขอว่าสมควรจะ  
รับข้อแปรญัตติของข้าพเจ้า

๒๒.๑๓ น.

ขุนชำนาญสถาน (กรรมวาจาจารย์) : เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ รับแจ้ง  
กับผู้แปรญัตติในชั้นกรรมวาจาจารย์แล้ว และได้หารือกับผู้แทนของรัฐ  
บาลก็เห็นต้องกันว่ามีจุดประสงค์ที่จะให้นักศึกษาที่ไปเรียนเพิ่มเติม  
ตั้งที่ทางรัฐมนตรีได้กล่าวแล้วว่า เพื่อควบคุมให้มีคุณสมบัติในการ  
ที่จะอบรมแก่นักทางกฎหมายที่ไปเรียนนั้น ตลอดจนคุณวุฒิ  
และคุณสมบัติด้วย ก็เมื่อเช่นนี้แล้วผู้แปรญัตติซึ่งร้องใจที่จะให้เปิด  
โอกาสมาเข้าชั้นปริญญาอีกข้อหนึ่ง ซึ่งไม่ได้ผลในชั้นเตรียมตามแผน  
การศึกษาชาติแล้ว เราจะเปิดสิทธิ์ชั้นเตรียมเขาแล้วอะไร เมื่อค  
มีสิทธิ์ที่ต่ำกว่านั้นก็ไปสอบชั้น ๘ เขา ทางมหาวิทยาลัยก็ให้ โอกาสอยู่  
แล้วไม่ใช่คิดถึงหรือ หรือคิดว่ามีความสามารถสอบมัธยม ๖ ได้ก็ไป  
สอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้ ก็ไม่คิดถึงหรือเช่นเดียวกัน คิดว่าที่จะมา  
แปรญัตติเป็นข้อข่งยากให้เกินไป และที่คนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ไปศึกษา  
นอกจากนั้นที่โต มอยู่แล้วไม่มีใครเลยที่จะเข้ามหาวิทยาลัยได้ นอก  
จากผู้ที่มีความรู้ในระดับต่ำกว่าแล้ว และมหาวิทยาลัยก็ยังไม่เคยเปิด  
สิทธิ์เหมือนครั้งว่า

อีกประการหนึ่ง มหาวิทยาลัยก็ได้เตรียมชั้นประกาศนียบัตร  
สำหรับไปศึกษาในชั้นต่อไป ก็เมื่อเราอยากจะไม่ประกอบอาชีพใน  
ทางนั้น เราต้องการจะเรียนเพื่อประดับความรู้ไว้ ก็หันเข้าไปเรียนเพื่อ  
ประกาศนียบัตรก็ได้ เนื่องจากเหตุนี้ข้าพเจ้าขอให้ลงมติว่าจะงด  
ประการใด

นายคิเรก ชัยนาม นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์ รับรอง  
นายอินทร สิงห์เนตร (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอเบ็ดตกิ-  
ปรายต่อไป เพราะข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านกรรมาธิการไม่เข้าใจเลย ที่  
ข้าพเจ้าอภิปรายมาแต่

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นควรเบ็ดตกิปรายต่อไปขอได้โปรด  
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๔ คน

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น  
ควรให้มันไปตามร่างที่กรรมาธิการเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๕ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันให้เป็นไปตามร่าง ของกรรมาธิการ  
 หมควาระที่สองแล้ว คือไปขอให้พิจารณาร่างที่สาม ผู้ใดเห็นว่า  
 ร่างพระราชบัญญัติควรออกไรเป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรษณีย์  
 สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติ<sup>๕</sup>ประกาศใช้  
 เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ  
 จัดตั้งสหกรณ์ ในเขตจังหวัดที่สามในท้องที่ จังหวัดเชียงใหม่ พุทธ  
 ศักราช ๒๕๑๐ ซึ่งคณะกรรมาธิการพิจารณาเสร็จแล้ว ให้พิจารณา  
 ต่อไป ในวาระที่สองและที่สาม ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่ ท่าน  
 กรรมาธิการมีอะไรแก้ไขไหม

๒๒.๑๘.น

นายเล่งเสียน พันชเสรษฐ (กรรมาธิการ): ความบันทึกที่ได้  
 เสนอให้สภา ฯ ไปแล้ว สำหรับมาตรา ๕ นั้นขอให้เลขาธิการอ่านใหม่  
 ก็เป็นไปตามร่างเดิม ไม่มีการแก้ไข แต่ในนั้นเผลอไปเขียนว่ามี  
 การแก้ไขตรงไปด้วย ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๕ สหกรณ์<sup>๕</sup>นี้คมซึ่งจัดตั้งขึ้นตาม  
 ความในมาตราก่อนนี้ให้อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย ว่าด้วยถาวร  
 สหกรณ์ โดยอนุโลม

ประธานสภาฯ: ขอให้พิจารณาค่าไป ขอให้เดชาธิการ  
สภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ: ชื่อพระราชบัญญัติ คำปรารภ มาตรา  
๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗  
มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒

ประธานสภาฯ: หมวดวรรที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาวรรที่ ๓  
ผู้ใดเห็นร่างพระราชบัญญัติสมควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้  
ไปรคยกมือขึ้น

ดมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: เป็นอันผ่านไปได้ นี่ท่านเสนอให้ผ่านพระ  
ราชบัญญัติศักดิ์พาทนะไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุมตราชธานี): พระราชบัญญัติ  
เดินอากาศ พระราชบัญญัติศุลกากร ฉบับที่ ๗ และที่ ๘ แล้วจึงถึง  
พระราชบัญญัติศักดิ์พาทนะ

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: เมื่อท่านเข้าใจกันว่าจะยกไปคือท้ายคั้งที่จะ ถึงในเวลานี้  
เพราะฉะนั้นถ้าจะขอเลื่อนต่อไปอีกแล้ว รัฐมนตรีของ

๒๒.๒๑ น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุมตราชธานี): ข้าพเจ้าได้  
เสนอไว้แล้ว

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ท่าน ข้าพเจ้ายังไม่ได้ยกของท่าน  
ขึ้นมาพูดท่าน ท่านขอให้ท่านพระราชบัญญัติศักดิ์พาทนะ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุปตราชาธิบดี): ข้าพเจ้าขอ  
ให้อ่านญัตติของข้าพเจ้า

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้เปิดระเบียบวาระ ขอให้  
ยกญัตติร่างพระราชบัญญัติ ๕, ๕, ๖ ขึ้นพิจารณา ก่อนระเบียบวาระ  
ที่ ๕ เท่านั้นเอง ระเบียบวาระที่ ๕ ก็คือพระราชบัญญัติศักดิ์พาทนะ  
ที่ ๕ ไม่มีอะไร

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุปตราชาธิบดี): ถูกแล้วในนั้น  
ข้อ ๕ วงเล็บ หลัง ข้อ ๕ วงเล็บหลัง ข้อ ๖ วงเล็บหลัง หมายถึง  
ความว่าพระราชบัญญัติเกษียณอายุ พระราชบัญญัติศาลฎีกาและ  
คณะตุลาการศาลฎีกา และที่ ๕ แต่ถึงกับพระราชบัญญัติศักดิ์พาทนะ ในการพิจารณา ร่าง  
พระราชบัญญัติทั้ง ๓ นี้ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีปัญหาอะไร ส่วนพระ  
ราชบัญญัติศักดิ์พาทนะนั้น มีปัญหา

น.ต. หลวงข้าราชการสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: คือระเบียบวาระนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจดังนี้ ข้าพเจ้าก็  
มีระเบียบวาระเหมือนกันว่า ขอให้ยกเรื่องข้อ ๕ ไปไว้หลัง ๖, ๗, ๘,  
๘ ก็เข้าใจกันอยู่แล้วนั้น แต่เราเข้าใจว่าพระราชบัญญัตินั้น มีเรื่องที่จะ  
ต้องพูดกันมาก ก็ควรจะได้พิจารณากันมีเวลาหลายๆ ไม่ใช่พิจารณา  
กันในเมื่อไม่มีเวลา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : คือข้อสำคัญ  
 ไม่มีปัญหา ข้าพเจ้าไม่ยากไต่ถ้อย คือ ข้าพเจ้าได้เสนอไว้แล้ว  
 สภาฯ หรือหมัดแล้ว แต่ท่านรัฐมนตรีก็ไม่รับของแต่ที่ปัญหาที่จะ  
 มารอพื้นในข้อที่ข้าพเจ้าได้เสนอ และสภาฯ อนุมัติรัฐบาลไม่ชัดของ  
 แล้วนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นชอบด้วย ในญัตติที่ข้าพเจ้าเสนอไปนั้น  
 ข้อความหลักเกณฑ์เดียวว่าให้ยกเอาพระราชบัญญัติควบคุมการใช้เครื่อง  
 เบื้องเสียงหนึ่ง ยศตำรวจหนึ่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ระดับ ๒  
 หนึ่ง พระราชบัญญัติจักษุกรรมหนึ่ง พระราชบัญญัติการเดิน  
 อากาศหนึ่งพระราชบัญญัติศัลยกรรมระดับที่ ๘ หนึ่ง พระราชบัญญัติ  
 ศัลยกรรมระดับที่ ๘ หนึ่ง เหล่านี้ทั้งหมดพิจารณาก่อนพระราชบัญญัติ  
 ญัตติตัวพาหนะ

ประธานสภาฯ : ท่าน พุดกุด แล้ว ในวาระต่อไป ขอให้  
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง  
 คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไป  
 ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่ ท่านกรรมการ  
 วิจารณ์ข้อความอะไรที่จะเสนอหรือไม่

๒๒.๒๕ น.

ม.จ. สกลวรรณากร วรวรรณ (ประธานกรรมการ) :  
 ในชั้น คำนึงการพิมพ์ผิด ยับบ้างเล็กน้อย ข้าพเจ้า ขอแก้ ในหน้า ๖  
 มาตรา ๒๒ บรรทัด ๒ บรรทัด ๒ ของวรรคนี้ คำว่า " โดย " นั้น

การจะนำออก คือ “โดยเฉพาะ” นำออกทั้งหมดทั้งต้องคำ ใน  
หน้า ๘ ซึ่งมีอักษรชนนชฌก ความจริงขบวทก ๒ เพราะฉะนั้น  
จึงเป็นว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานของต่างประเทศ”

เลขาธิการสภาฯ: ชื่อร่างพระราชบัญญัติ คำปรารภ มาตรา  
๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔

นายทิม ภวิพัฒน์ (อุบลราชธานี): ในมาตรา ๕ เจ้า  
ได้แปรญัติขอเปลี่ยนแปลงคำให้เหมาะสม และตามร่างที่กรรมา  
การได้แก้ไขจากกรรมาธิการได้แปรญัติได้นั้น คือได้แปรได้คำ  
ร่างเดิมว่า “เครื่องบิน” สำหรับมาตรา ๕ วรทก ๓ ว่า “เครื่อง  
บินหมายความว่า อากาศยานหนักกว่าอากาศซึ่งเคลื่อนด้วยกำลัง เครื่อง  
กอดและทรงตัวในกำรบินโดยปฏิกิริยา” แต่ภายหลังมาแก้ เป็นว่า  
“แอโรไดนามิกส์” (Aerodynamics) อันนี้ เจ้าพเจ้ามีความแปลกใจ  
เหลือเกิน ถ้าจะใช้เป็นภาษาไทยก็ใช้เดียวกับร่างเดิม แต่แก้มาแก้  
เป็นภาษาอังกฤษแต่เขียนเป็นหนังสือไทย เช่นนี้ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจ  
ใจ เวียนหัวเต็มที ไม่รู้ว่าแปลว่าอะไร เพราะฉะนั้นจึงขอแสดง  
ความข้องใจไว้ด้วย

๒๒.๒๗ น.

นายทองสืบ สุภะมาธิ์ (กรรมาธิการ): ในเรื่องการใช้  
ศัพท์นี้ เจ้าพเจ้าเคยพูดไว้แล้ว และเคยมีความข้องใจในเรื่องนี้ คราว

นักคำที่ใช้ในร่างพระราชบัญญัติเดิมว่า "โดยปฏิกิริยาแห่งอากาศ  
 จดนี้" นั้น เมื่อกรรมการได้ปรึกษาหารือกันแล้ว รู้สึกว่ายังไม่  
 กระจ่างใจ และรู้สึกว่าจะยังไม่รัดกุม มีความข้องใจอยู่บางประการ  
 คราวนั้นเมื่อได้พิจารณาหาเหตุผลแล้ว เราจึงหาหนทางที่รัดกุมไม่  
 ได้ ในเรื่องศัพท์เทคนิค เมื่อเราขงหาหนทางที่ไม่ได้เช่นนั้นแล้ว  
 การที่เราจะเอาศัพท์อื่น ๆ มาได้ และมีความมุ่งหมาย ไม่ตรงกับภาษา  
 อังกฤษที่เราแปลนั้นย่อมไม่ชอบ ก็เมื่อศัพท์เช่นนั้นเป็นศัพท์เทคนิคอยู่  
 แล้วเราก็จึงแปลศัพท์ดังกล่าวไปว่าแอโรไดนามิกส์ (Aerodynamics) เห็นว่า  
 การแปลอย่างนั้นเป็นการเหมาะสมอยู่แล้ว เพราะว่าผู้ที่เรียนภาษา  
 อังกฤษธรรมดา นั้น ย่อมไม่เข้าใจคำนั้นอยู่แล้ว คงเป็นผู้ศึกษาใน  
 วิชาเทคนิค เพราะฉะนั้นผู้ที่อ่านพระราชบัญญัตินี้ หรือจะใช้  
 พระราชบัญญัตินี้ และรักษาพระราช บัญญัตินี้ ก็เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่าย  
 เทคนิค เมื่อพบคำนั้นแล้วก็จะเข้าใจได้

อีกประการหนึ่ง การที่เราเอาศัพท์ภาษาอื่นมาใช้ นั้น บางอย่าง  
 เราไม่อาจจะแปลเป็นภาษาไทยได้ทีเดียว เราจำเป็นจะต้อง ทับศัพท์  
 และศัพท์บางคำที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ก็มีไฮโดรเจน เราจะแปลว่าอะไร  
 เราก็แปลไม่ได้ เมื่อใช้บ่อย ๆ เขาก็ชินไปเองกลายเป็นภาษาไทยไป  
 การที่เราคงศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ ในที่นี้ ก็เพราะมีความมุ่งหมาย ตามที่  
 ได้เรียนมาแล้วข้างต้นนั้น

๒๒.๓๐ น.

นายอ้วน นาคกรรพ (อุครธานี): ข้าพเจ้ามีความเห็นด้วยในการที่กรรมาธิการเขียนเป็นภาษาไทย แต่ว่าไม่มีความเห็นด้วยที่ไปคัดภาษาอังกฤษ ออกเดี่ยว อีกอันหนึ่ง ก็คือคำว่า "รีแอคชั่น" (Reaction) คือความเข้าใจของข้าพเจ้าว่า แอโรไดนามิกส์ (Aerodynamics) เป็นคุณสมบัติที่ประกอบ รีแอคชั่น (Reaction) ถ้าเอาไว้เช่นนั้นก็อาจจะเป็นนามไป ซึ่งอาจจะต้องเติมเองก็ได้ ข้าพเจ้าไม่ใช่นักบิน แต่อาจจะพอเข้าใจกันได้ คือไปโดยทางอากาศ และไม่ใช่ว่าไปธรรมดา คือไปโดยปฏิกิริยาแอโรไดนามิกส์ รีแอคชั่น (Aerodynamics Reaction) ดังนั้นควรจะเอาเข้าไว้ด้วย ไม่ควรจะคัดออกเดี่ยว ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้

นายทองสืบ สุภะมารัต (กรรมาธิการ): การที่คณะกรรมการได้คัดคำว่า รีแอคชั่น (Reaction) ออกเดี่ยวนั้นก็โดย เห็นว่า คำนี้เราให้ใช้กำกับกับคำว่าปฏิกิริยาอยู่แล้วในวรรคก่อน เมื่อมาถึงในวรรคหลังนี้เห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องใส่เข้าไว้

ประธานสภาฯ: เมื่อมีความเห็นตรงกัน ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้เบนไปควมร่างกรรมาธิการ ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๒ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ คน

ประธานสภาฯ : ผ่านไป

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘  
มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา  
๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖

นายทิม ภูมพัฒน์ (ชอุบลราชธานี) : มาตรา ๑๖ นั้นค่อนข้าง  
ท้ายว่า “แต่ต้องไม่ต่ำกว่า ๗ นิ้วเมตร” นี้ไม่ได้ภาษา

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (กรรมวิธีการ) : คำว่า “ไม่ต่ำ  
กว่า ๗ นิ้วเมตร” นั้น พิมพ์ผิด ที่ถูกขอแก้ไขเป็น “เจ็ดนิ้วเมตร”

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา  
๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕  
มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา  
๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖  
มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา  
๔๒ อธิการกรรมเนียบ

ประธานสภาฯ : หมดจารที่ ๒ แล้ว

๒๒.๓๔ น.

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : ในอัคราจารย์กรรมเนียบ  
ข้อ ๖ นั้น เข้าใจว่าทาง คณะกรรมวิธีการ คงจะตกคำพูดไปคำหนึ่ง

ในข้อ ๖ ที่ว่า “ใบดำคัญสมควรเดินอากาศ” เจ้าใจว่าคงจะตกคำว่า “ยาน” หลังคำว่า “อากาศ”

ม.จ. สกลวรรณากร วรวรรณ (ประธานกรรมการ):  
ตกคำว่า “ยาน”

ประธานสภาฯ: กรรมการเรียบเรียงถูกต้องแล้ว ผ่านไปได้หมดวาระที่ ๒ แล้ว คือไปพิจารณา วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรออกพระราชบัญญัตินี้ไว้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปปรึกษากันก่อน

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติชุดถาวร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัยพิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาคือไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่ ท่านกรรมการมีอะไรแก้ไขไหม

๒๒.๓๕ น.

ม.จ. วรณไวทยากร วรวรรณ (ประธานกรรมการ):  
คณะกรรมการขอแก้คำพิมพ์ผิดในฉบับที่ ๘ มาตรา ๘ อนุมาตรา ๓ บรรทัดสุดท้าย คำว่า “โนค่าน” นั้น ขอแก้เป็น “ณค่าน”

ขุนวรสิทธิ์ธรรมาธิบดี (กรรมการ): ได้มีการพิมพ์ตกไปคำหนึ่ง โปรดแก้บันทึกการประชุมกรรมการ หน้า ๒ โปรดเปิด

หน้า ๒ แถวคมาตรา ๖ ข้อความในหม่อมอยู่ ๒ ท่อนนี้ ข้อข้อความ  
ที่ว่า "ที่ไซชนตั้งตามถ้ำ" มาตรา ๖ คอบรรทัดหนึ่งก็เคย "ที่  
ไซชนตั้งตามถ้ำ" นั้น คือตกคำว่า "ของ" ไป "ที่ไซชน  
ของตั้งตามถ้ำ" ตกคำว่า "ของ" หดง "ชน"

เลขานุการสภาฯ : ขอพระราชบัญญัติ คำปรารภ มาตรา ๓  
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔

นายฟอง สิทธิธรรม (อรรถราชธานี) : มาตรา ๓ ข่าพเจ้า  
ขอแปรญัตติเพิ่มเข้าไปเป็นวรรค ๒ ว่า "ห้ามมิให้เรียกเก็บเงินภาษี  
อากรจาก ของที่เกิดขึ้นหรือทำในราชอาณาจักร เว้นแต่ของทำแต่  
โรงงาน" เป็นวรรค ๒ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าตามมาตรา ๓ ถ้าดูตามตัว  
อักษร ของไม่ว่าจะเป็นสินค้าเล็กน้อยเพียงใด ถ้าหากขนส่งออกนอก  
หรือเข้ามาใน ราชอาณาจักร โดยผ่านเขตแดนใด ๆ ถ้าหากไม่มี  
ภฤชฎีกายกเว้นอากร ก็จำจะต้องเสียเงินค่าอากรตามพระราชบัญญัติ  
ข่าพเจ้าเกรงไปว่าราษฎรที่ค้าขายติดต่อกันระหว่างเขตแดนบางภาค  
นั้นจะเกิดความเดือดร้อนในเมื่อได้ ใช้พระราชบัญญัติมาตรา ๓ จึง  
ใคร่จะฟังคำชี้แจงจากท่านกรรมาธิการ

๒๒.๓๘ น.

ม.จ. วรณไวทยากร วรวรรณ (ประธานกรรมาธิการ) :  
ภาษีอากรที่ท่านตั้งมาชึกหมายถึงนั้นก็คือสินค้าขาออก เพราะเคยฉบับ

สินค้าทำขึ้นในประเทศไทย เพราะฉะนั้นประเด็นก็มีอยู่ว่า ภาษีขา  
 ออก ศุลกากรขาออกเวลานั้นเก็บอะไรบ้าง อันที่จริงก็เก็บ มีอยู่  
 ๒-๓ อย่างเท่านั้น คืออย่างกับข้าว แต่ถ้าจะแปรญัตติตามที่ท่านสมาชิก  
 เสนอแล้วเดี๋ยวก้อ จะแปลว่า ข้าวหรืออย่างนั้นไม่เกี่ยวข้องกับ ทางภาค  
 อีสานหรือ คือท่านผู้แทนแปรญัตติ ก็มีความมุ่งหมายว่า ข้าวที่ ส่ง  
 ออกไปทางแม่น้ำโขงนั้นในเวลานั้นมีจำนวนน้อย เป็นกร พนมเมืองท่า  
 ยังไม่เป็นกรพาณิชย์ ทศกรจะเก็บภาษี ในชั้นคณะกรรมการก็  
 เห็นด้วย แต่ว่าถ้าจะแปรญัตติตามที่ท่านสมาชิกเสนอมาแล้ว ก็แปล  
 ว่าจะเก็บภาษีข้าวขาออกทางเรศค้แดนภาคอื่น ๆ ไม่ได้ด้วย ซึ่ง ไม่  
 ตรงกับความประสงค์ของท่านกรรมาธิการที่ได้ ขอคำรับรองจากท่านผู้  
 แทนของรัฐบาล และท่านผู้แทนของรัฐบาล ก็ได้รับรองว่า มีความ  
 มุ่งหมายจะยกเว้นศุลกากรขาออก สำหรับข้าวทาง เรศค้แดนแม่น้ำโขง  
 นั้น โดยอาศัยอำนาจที่มีอยู่ในมาตรา ๕ นี้ เพราะฉะนั้นในเนื้อหาของ  
 ท่านสมาชิกก็ได้รับความพอใจแล้ว แต่ว่าวิธีร่างนั้นควรจะเปลี่ยนไปว่า  
 ให้รัฐบาลใช้อำนาจตามที่อยู่ในมาตรา ๕ นี้ แทนที่จะแปรญัตติ  
 อย่างที่ท่านสมาชิกเสนอ

๒๒.๕๐ น.

นายฟอง สัทธีธรรม (อนุตราสาราน): ความรังใจ ของ

ข้าพเจ้าหาได้หมายความว่าเฉพาะแถบแม่น้ำโขงเท่านั้นไม่ ข้าพเจ้าหมายความว่า  
 ความทั่วไป ซึ่งเป็นเขตต์แดนทางบก ที่ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงว่า  
 จะให้มี กฤษฎีกายกเงิน ซึ่งท่านจะออกไป เขตต์แดน ทางแม่น้ำโขง นั้น  
 ข้าพเจ้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่สักเหมือนกัน เพราะตามคตินิยมแต่เพียงให้  
 อำนาจว่าอาจจะยก กฤษฎีกายกเงินใดเท่านั้น ถ้าหากว่ามีความ กฤษฎีกา คอ  
 ทัยเพิ่มเข้ามาให้ข้าพเจ้าอ่านเห็นว่าจะยกเงินอะไรด้วยก็จะเป็นที่พอใจ  
 แต่เมื่อไม่มี กฤษฎีกา เช่นนี้ก็ไม่ทราบว่าจะได้ยกเงินสินค้าหรือสิ่งของ  
 อะไรบ้าง อาจจะเป็นว่าสิ่งของเล็กน้อยที่ราษฎรซื้อขายติดต่อกัน ทาง  
 บกชายเขตต์แดน ที่รัฐบาลจะเก็บภาษีอากร จะทำให้ การค้าระหว่าง  
 ราษฎรนั้นเกิดความยุ่งยาก ข้าพเจ้าเข้าใจเช่นนี้

ประธานสภาฯ : เมื่อท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ ประชุม  
 วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตาม ร่างที่กรรมาธิการเสนอมานี้ ขอ  
 ได้โปรดยกมือ

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ส่วนมากเป็นอันว่าผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๕

นายทองสืบ สุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้ามีความ  
 ข้องใจในการที่แก้ข้อความมาตรา ๕ วรรค ๒ คือข้อที่ว่า “การขน  
 ดั่งของหรือพยายามขนของตามทางอนุมัติในเขตอื่นนอกจาก” ตัดคำ  
 ว่า “หรือพยายามขนดังของ” ออก ในการที่คณะกรรมาธิการตัด

ข้อความนั้นออกมีความมุ่งหมายอย่างไร เพราะพระราชบัญญัติเมื่อตนเองที่เรายกเดือนไปนั้น “จนอาจเป็นเหตุให้เกิด ความรำคาญ” เราบัญญัติไว้ในกฎหมาย คราวนั้นในพระราชบัญญัตินั้นเราคัด “พยายาม” ออกเสีย มีความมุ่งหมายอย่างไร รอได้โปรดอธิบายด้วย

ม.จ. วรณไวทยากร วรพรรณ (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการจัดตั้งในวรรค ๒ แต่ในวรรคต้นยังคงมีอยู่ คือในวรรคแรกเกี่ยวกับการบังคับให้ รนส่งคามทาง อนุมัติ รอนนั้น คณะกรรมการเห็นว่าแม้การพยายามที่จะหลีกเลี่ยงหรือทำผิดในรอนควรจัดถือเป็นความผิด ก็ยังมีโทษด้วย แต่ในวรรค ๒ นั้นเกี่ยวกับผู้สนใจที่กำหนด คราวนั้นจะให้รอนอนุญาตเพื่อพยายามรนส่ง เห็นว่าหนักมือไป การรอนอนุญาตควรจะอนุญาตรนส่งเท่านั้น

ประธานสภาฯ : ผ่านไป

นายทัน พรหมพิริยกุล (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าแปรญัตติ

ประธานสภาฯ : เอาว่าไป

๒๒.๔๕ น.

นายทัน พรหมพิริยกุล (บุรีรัมย์) : มาตรา ๕ นั้นข้าพเจ้ารังใจในเรื่องทางอนุมัติ จึงได้ขอแปรญัตติให้เป็นไปในรูปว่า บทบังคับแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเกี่ยวกับทางอนุมัตินั้นให้ไว้เฉพาะเขตซึ่งมีศาลปกครอง เพราะฉะนั้นข้อรังใจนั้นแม้ว่าจะได้คัดค้านกับ กรรมการ

แต่ก็ยังไม่จุใจนัก ใครจะขอให้กรรมการแดงให้เป็นที่แจ่มแจ้ง  
ออกครึ่งหนึ่ง

ม.จ. วรณไวทยากร วรรัตน์ (ประธานกรรมการ):  
คือคณะกรรมการได้ชี้แจงกับท่านผู้แปรญัตติว่า ในร่างของคณะ  
กรรมการก็เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว แปลว่า ทางอนุมัติกับด้านผู้จัดการ  
นั้นไปช่วยกัน ด้านผู้จัดการต้องคงอยู่ที่ทางอนุมัติ จะมีทางอนุมัติ  
โดยไม่มีด้านผู้จัดการไม่ได้

คราวนี้ขอของใจของท่านอีกอย่างหนึ่งก็คือ ในชั้นที่ท่านไม่  
ได้อธิบายว่าเขตต์แดนนั้นเราแบ่งเป็นตอนๆ แปลว่าในทิวเขาระที่  
กั๊ก ในทิวเขากั๊ก ท่านจะเห็นไซ้ควาว่ามาซึ่งเป็นเขตต์แดนแห่ง  
ราชอาณาจักรหรือตอนหนึ่งแห่งเขตต์แดนนั้น ในทางปฏิบัติ ผู้แทน  
ราษฎรได้ชี้แจงว่า การกำหนดทางอนุมัตินั้นจะพิจารณาเป็นตอนๆ  
ของเขตต์แดนไป และทางอนุมัติให้ใช้สำหรับตอนใดก็จะได้ประกาศ  
ส่วนคำว่า "ทางอนุมัติ" นี้ทำให้ท่านตมามีบางท่านเข้าใจ  
ผิดไป คือหมายความว่าถ้าประกาศทางอนุมัติไปแล้ว การค้าขาย  
หรือการขนส่งสินค้าในทางอื่น ๆ ในตอนอื่น ๆ นั้นก็ทำไม่ได้ ด้วย  
อย่างเช่น กำหนด ทางหนองคาย ดังนั้นเป็นต้น สมมติว่า ประกาศทาง  
อนุมัติแต่ตอนหนองคาย และยังไม่ประกาศทางนกรพนมก็เกรงไปว่า  
ทางนกรพนมจะต้องเอาของไปผ่านทางหนองคาย แต่ความจริงหา

เป็นเช่นนั้นไม่ คือเรศค์แดนแบ่งเป็นตอน ๆ ตอนหนึ่งของชาย ตอน  
นครพนม เป็นต้น

อันที่จริงที่ถนน เป็นที่พื้ที่ถมมิได้ตรงกับความจริงใจของคน  
ที่ไปนัก คณะกรรมการจึงได้ชี้แจงไว้ในรายงานว่า ทางอนุมัติ  
นั้นหมายความว่าทางที่จะบังคับ เป็นตอน ๆ ให้จนถึง ดินค้าเข้ามาถึง  
เรศค์แดนสุดการ ครวมโลกยังไม่ได้ประกาศ การรณดังก็เป็นไป  
โดยเสรีภาพ คือเมื่อประกาศทางอนุมัติแล้วจึงจะมีการบังคับในคอน  
นั้น หรือภาคนั้น ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ทางอนุมัติที่จะบังคับนั้นจะบังคับสำหรับ ทาง  
รณดังรองกักของพุกกเท่านั้น คือหมายความว่าดินค้าพื้นเมืองที่ไม่ต้อง  
เสียภาษีหนักไม่อยู่ในบังคับของกักกัก คือของที่จะต้องเสียภาษี  
นั้นแหละ ถ้ารณดังเข้ามาหรือออกไปจากอาณาเรศค์ฝ่ายเรศค์แดน  
แล้วจะต้องเดินตามทางอนุมัติในเมื่อประกาศ

นายพัน พรหมพิทักษ์ (บุรีรัมย์) : พอใจแล้ว  
เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๖ มาตรา ๗

๒๒.๕๘ น.

นายทองใบ สุนทรนิษฐ (กระบี่) : มาตรา ๗ คำว่า  
“เรียกของ” ที่กักออกนั้น คำนี้จะเห็นเหตุให้ราษฎรต้องแสดงคือ  
เจ้าพนักงานโดยแจ่มแจ้ง ถ้าหากว่าเราได้บัญญัติคำว่า “เมื่อเรียก

ร้อง” ได้ก็จะ เป็นหน้าที่ ของเจ้าพนักงาน ตรวจค้น ใดหรือเรียกเอา  
จากราชฎาได้ แต่ถ้ามหาว่าตจขอความเสียแต่จกเป็นหน้าที่โดยตรง  
ของราชฎาที่จะต้อง แ่คงความบริสุทธิ คือเจ้าพนักงาน ถ้า ราชฎา  
เหล่านั้นไม่ดำมากรจะปฏิบัติได้ตามกฎหมายก็จะเกิดความผิดขึ้น เรา  
จะลงโทษคนซึ่งหย่อนความสำมากรถเป็นกรไม่ดำมากรอยู่ เพราะ  
ฉะนั้นขอให้แกดงด้วย

ม.จ. วรณไวทยากร วรพรรณ (ประธานกรรมการ):

คำว่า “เมื่อเรียกร้อง” นั้น มีความกำกวม ที่แรกกรรมการ  
ก็มีความหมายอย่างที่ท่านสมาชิกกันอย่างนั้น แต่เมื่อได้ถามผู้แทน  
รัฐบาลแล้ว ก็ไม่ได้ให้หมายความว่าถ้าพนักงานเรียกร้องแล้วจะต้อง  
ยื่น อันที่จริงจะต้องยื่นทุกกรณีไป แต่เมื่อใน ที่นั้นไม่ถึงเวลาที่  
เจ้าพนักงานเรียกร้อง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว คณะกรรมการเห็นว่า  
ข้อความที่กำกวมไว้นั้นไม่ควรเขียนไว้ เขาออกเสียงก็ว่า ส่วนที่ว่า  
ยื่นเมื่อไรนั้นก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องยื่นเมื่อเจ้าพนักงานเรียกร้อง

เลขานุการสภาฯ: มาตรา ๘ มาตรา ๘ มาตรา ๑๐ มาตรา  
๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔

ประธานสภาฯ: หมวดที่ ๒ แล้ว ก็ไปพิจารณาจาระที่

๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้ รด  
ก็ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : จารุค่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ  
ศุลกากร (ฉบับที่ ๘)

๒๒.๕๐ น.

ม.จ. วรณไวทยากร วรวรรณ (ประธานกรรมาธิการ):  
คณะกรรมาธิการขอแก้คำพิมพ์ผิด มาตรา ๒๑ มีที่ ๕ หน้า ๖ คือ  
คำว่า “และพระราชบัญญัติ” นั้นขีดฆ่าออก แล้วทบทวนบรรทัดที่ ๒  
ที่ว่า “นายดิถีชัยอักษร” ขอแก้เป็น “นายดิถีชัยอักษร” มี  
ต้องแห่งเท่านั้น

เลขาธิการสภาฯ : ชื่อพระราชบัญญัติ คำปรารภ มาตรา ๑  
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา  
๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา  
๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา  
๒๐ มาตรา ๒๑

๒๒.๕๑ น.

นายทองสืบ สุกะมณี (ประจวบคีรีขันธ์): มาตรา ๒๑  
นี้ มีการตัดข้อความว่า “ศุลกากรพุทธศักราช ๒๔๖๘” นี้มีความ  
ประสงค์อย่างไร อยากทราบ

ม.จ. วรณไวทยากร วรวรรณ (ประธานกรรมาธิการ):

คือ ในมาตรา ๒๒ บรรทัดที่ ๒ กับบรรทัดที่ ๓ ท่านจะเห็นว่า มีคำว่า  
“หรือบุคคลใด” คือเกี่ยวข้องกับอากาศยานแล้วไม่มีบัญญัติ คราวนี้  
พระราชบัญญัตินี้ถ้าจะคงได้ ตามเดิมว่า พระราชบัญญัติ ศุภกากรและ  
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมทั้งหมดหรือบางส่วนของแล้ว เป็นการมอบ

อำนาจตัวมาตรา ๒๒ ให้ไปยกเว้นผ่อนผันอะไรเช่นนั้น แก่บุคคลใด ๆ ใน  
ทางทะเลด้วยตามพระราชบัญญัติ คือว่าในเรื่องทางทะเลด้วยซึ่งไม่ใช่  
ความประสงค์ ความประสงค์นั้นจะให้ผ่อนผันบุคคลใด ๆ ซึ่งเกี่ยวกับ  
อากาศยานเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงได้ แก่จากบทบังคับแห่งพระราช  
บัญญัตินี้ แต่บทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้อาจจะเกี่ยวข้องกับพระ  
ราชบัญญัติศุภกากรแต่เดิมมา จึงได้แก้ไขให้ไว้คำว่า “แห่งมทบัญญัติ  
นี้” กับพระราชบัญญัติศุภกากรที่เกี่ยวข้อง

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ผ่านไปได้  
เลขานุการสภาฯ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ ใบแนบ ๕

ประธานสภาฯ : หมวดวรรที่ ๒ แล้ว-คือไปพิจารณาวาระที่ ๓  
ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ ควรออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปร  
ยกมอชุน

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ  
สัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๕๔๑ ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา

เสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญ  
กรรมวิธีการเข้าประจำที่

๒๒.๕๖ น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อบตราชธานี) : ข้าพเจ้าได้  
เสนอญัตติไว้ว่าเมื่อถึงพระราชบัญญัติศักดิ์พาหนะนี้ ขอให้ยกเรื่องอื่น  
ขึ้นปรึกษา ในการที่ข้าพเจ้าได้เสนอครั้ง ข้าพเจ้ามีเหตุผลเป็นอันมาก  
ข้าพเจ้าต้องขออภัยต่อสภาฯ นกจะคงกล่าวขอความเพียงเพื่อที่สภาฯ  
นี้จะได้รู้ดีว่า พระราชบัญญัติศักดิ์พาหนะนี้ ถ้าเราออกไปในรูปที่  
กรรมวิธีการเสนอมานแล้ว จะทำคามเดือดร้อนให้แก่ราษฎรเป็นอัน  
มาก

ปัญหาในเรื่องที่ เราจะทำงาน กันอย่างอดค่างดบับรมคานจนหรือ  
ไม่นานนี้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทำไม่ว่าในขณะใด ๆ ตลอดเวลา ๕ ปี หรือ  
๖ ปี ๕ มาแล้ว แต่เมื่อมาได้เห็นพระราชบัญญัติศักดิ์พาหนะนี้ก็รู้สึกว่  
การที่จะปล่อยพระราชบัญญัตินี้ออกไปในรูปเช่นนี้ ย่อมกระทบกระเทือน  
ราษฎรเป็นอันมาก ที่ข้าพเจ้าขอ ใต้อ่างกล่าวที่จะไม่ให้พิจารณาร่าง  
พระราชบัญญัตินี้ที่เดี่ยวนั้น ก็โดยมีเหตุผลเป็นอันมาก เพราะว่าถ้า  
เราจะให้พิจารณา เป็น มาตรา ๆ ไม่แล้ว เมื่อ ผ่าน วาระ ที่ ๒ แล้ว  
ปัญหาในการที่จะพิจารณาวาระที่ ๓ นั้นเป็นของที่เราจะคงกระแนนเดียง

ได้ โดยยาก แต่เมื่อได้กล่าวข้อความโดยทั่ว ๆ ไปให้สถานใด  
รู้ ตกลงความจำเป็น เสียก่อนแล้ว การที่จะขบยง กฎหมายนี้ ก็ขอท  
จะทำได้

เรามี เวลา ที่จะพิจารณา อยู่ก่อน บัดนี้ มีประชุม ใน วัน นี้ ลง  
ชื่อ โมงกว่า ในการที่ข้าพเจ้าจะกล่าวข้อความต่อไปนี้ก็ไม่ถึงกับจะท  
ให้การพิจารณากฎหมายนี้ไม่ทันถ้าไม่ เห็นด้วยบัญญัติของข้าพเจ้า

ในการพิจารณาพระราชบัญญัติตัดศพาหะระบับนี้ รัฐบาลได้  
วางหลักการมาอย่างกว้าง ๆ มีมาตราซึ่งสำคัญที่กระทบกระเทือนต่อ  
ความเคื้อครั้นของราษฎรก็อยู่ที่ มาตรา ๘ ว่าด้วยทะเบียนและทำตัว  
รูปพรรณ ในข้อนี้ข้าพเจ้าขอให้ระลึกลงหลักการของพระราชบัญญัติ  
ตัดศพาหะที่ไซอยู่ในเวลานี้เสียก่อนว่า เราจกทะเบียนและทำตัวรูป  
พรรณตัดตัวอย่างไร ตัดทั่ว ๆ ไปอย่างใดกระบืออย่างนั้นเรากำหนดให้  
จกทะเบียนเมื่อขบยงได้ เมื่อพฤศจิกายนเป็นต้นเราก็เห็นว่าการท  
จะจกทะเบียนออกคือ เมื่อตัดฉบับคนควาจกที่มากที่สุดใภาคอีสาน  
นั้นให้ขบมาไซเป็นประโยชน์แล้ว การจกทะเบียนนั้นเรามุ่งหมายถึง  
นอกจาก การควบคุมในเรื่อง ตัดศพาหะ และการควบคุมในเรื่องการ  
โจรผู้ร้ายแล้วเรายังมีความมุ่งหมายเก็บค่าธรรมเนียม ฉะเพาะตัดที่  
ไซเป็น ประโยชน์ โดยทั่ว ๆ ไป

แต่หลักการของมาตรา ๘ นี้ได้แปรรูปพระราชบัญญัติ เดิมไป

เป็นอันมาก กรรมการรถไฟเห็นชอบด้วยกับรัฐบาลที่ได้กำหนดอายุ  
 ของรถดีดลงไป เป็นคนว่าดีด อันหมอายุ ๕ ปีบริบูรณ์แล้ว และดีด  
 ใดใด ไซรับชดากเรนหรือทำงานแล้วเป็นคน บัญหารอนกมายอนก  
 ว่าในอนุมครา ๒ นั้นกำหนดอายุบริบูรณ์ บัญหารจะเกิดขึ้นในเรื่องน  
 ทว่าราษฎรจะผิดในเรื่องกำหนดอายุ ข้อมเป็น ปัญหา ยุ่งยาก เป็น อัน  
 มาก เพราะว่ามีครา ๒ นั้นบังคับว่า ถ้าดีดวันอายุ ๕ ปีบริบูรณ์แล้ว  
 ให้นำดีดนั้นไปจดทะเบียนภายใน ๙๐ วัน ถ้าไม่นำไปจดทะเบียนก็ยอมมี  
 ความผิดตามบทลงโทษที่กล่าว ในมาตรา หถึง ปัญหา ก็เกิดขึ้นว่า  
 ราษฎรของเรานั้นถ้าจำวันเดือนปีเกิดของตนเองได้ แล้วหรือไม่ ถ้า  
 แม้จำวันเดือนปีเกิดของตนเองไม่ได้แล้ว การที่จะกำหนดให้จำ  
 วันเดือนปีเกิดของดีดหรือของแพะแกะสัตว์กร ตลอดจนกระทั่งหน  
 แมวด้วยนั้นยอมเป็นไปไม่ได้ เมื่อเป็นดังนี้แล้วปัญหาที่เกิดขึ้นว่าจะ  
 เกิดความเดือดร้อนในเรื่องไม่รู้สถานที่หน่ง ถ้าเราพิจารณาถึงปัญหา  
 ข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่แล้ว ท่านกรรมการผู้มีเกียรติยอมจะรับรองว่า  
 ราษฎรนั้นเรจำวันเดือนปีเกิดของเราเองไม่ได้ แม้ ในการ ดำรง  
 ดำเนินการวิกรมหรือมหาดไทยคงจะประจักษ์ข้อเท็จจริงว่าการดำรง  
 ดำเนินการวันนั้นเราได้ยุ่งมากที่ติดกับเกิดเท่านั้น ขอนกรรมการหรือ  
 รัฐบาลก็คงจะแก้ว่า เมื่อเรานั้นเราก็จะต้อง ศึกษาคำถาม ประมอด  
 กฎหมายแพ่ง ๆ ทว่าถ้าแม้ว่าจำวันเดือนปีไม่ได้แล้ว ให้นำดีดด้วย  
 ๑ เมษายนไป ขอนถ้าเราจะศึกษาไปแล้ว ดีดกำหนดก็จะต้องจุด

ทะเลเบียนในป๓ ๕ คือนบตงแควนสันเคอนไปถงวณท ๒๘ มีดูนายน การ  
จคทะเลเบียนก็ยอมจะหนาแน่มในเงาหั้น บัญหากวระทบทกระเทือนก  
ยอมจะมีอยเป็นอันมาก นเป็นปัญหาแรก

ปัญหาท ๒ ทหนักทตักค้อว่ากรจคทะเลเบียนถัดพหนะได้อฎาติ  
การจคทะเลเบียน ทเป็นอยู่ในขณะนมากจนถกบราชฐวระต้องได้รับ  
ความเค้อครอน ข้าพเจ้าได้เคยปรารภในใจทีเดียว่า ถ้าแม่เจ้าข้าพ  
เจ้าไม่ถาสามารถจะช้อยราชฐวระได ในกรณีเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่หน้าจะ  
ได้เป็นผู้แทนราชฐวระต่อไป ในการที่เรากจะกำหนดการจคทะเลเบียนถัด  
พหนะด้วยให้ถัดรวมทงถัดถัดวเมียด้วยนั้น ปัญหาในข้อที่จจริงใน  
ทนยอมเกิดฐนเป็นอันมาก ทข้าพเจ้าถัดว ครวงนช้ออย่าเข้าใจช้อไป  
ว่า ข้าพเจ้าถัดกบไม่ได้ ใจริฐบถัดกหาไม่ ความจริงที่ ข้าพเจ้า  
ถัดถัดนเบนเรื่องทความรู ถักนถักคิดไม่ตรงกันเท่านั้น ก็เมื่อกรรมมา  
การผู้ มีเกียรติแฉะว ฐิบถัดได้ถัดนช้อมาในรูปที่จจะให้จคทะเลเบียนถัดถัดว  
ถัดถัดน ซึ่งถัดถัดนเราไม่ถัดน ความเค้อครอนจะเป็นช้ออย่างไร ถา  
เราถัดวจคความเค้อครอนทว ๆ ไปถัดวจะเห็นวถัดถัดวเมีย กบถัดถัดน  
ไม่ยั้งหย่อนถัดถัดนถัก กระจบถัด ชักชวมทางบักษ ได้ ถักถัดมีประมาณ  
ถักถัดถัดถักถัก แต่ถัดถัดวเมียในภาคถัดถัดถัดนนั้นไม่ถักจคทะเลเบียน เมื่อถัก  
นบถักถัดช้อไปถัดถัดถัดวเมียถักจคทะเลเบียน เมื่อถักถัดถัดนบถักถัดช้อ  
ไปถัดถัดถัดวเมียถักจคทะเลเบียนถัดถัดถักถักจะเค้อครอนทนถัก เมื่อได้  
ประกาศพระราชบัญญัติน ความเค้อครอน นนเบน ถักถัดถัดถัก ถัก

สถานที่แรกที่คุณนึกออกว่า ราษฎรจะต้องถูกเดียดนาษักคุณ บัญหา  
ข้อเท็จจริงในท้องถิ่นเราก็คงมีอยู่แล้วโดยแจ่มแจ้งทีเดียวว่า แม้แต่  
รัฐบุรุษ แม้แต่เจ้าเข้านา เขาก็ไม่สามารถเสียได้ ข้าพเจ้าได้เคย  
ว่าพรรณในเรื่องคำถาม ได้เคยว่าพรรณข้อทุกข์ร้อนในเรื่องรัฐบุ  
การตลอดเวลา ๔ ปีมาแล้ว...

ร.อ. ขุนนิรันดรชัย (สมาชิกประเภท ๒) : ข้าพเจ้าขอให้  
รักษารัฐธรรมนูญ ไม่เช่นนั้นจะเสียเวลาเปล่า ๆ ถ้ามาพูดเรื่องอื่น ๆ  
เราควรจะทำในวาระที่...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ทั้งข้าพเจ้าก่อน ขอให้ท่านนั่ง เรา  
พูดเป็นข้อความสำคัญมาก ข้าพเจ้าเองก็ฟัง อนุญาตให้เราพูดแล้ว  
ขอประทานโทษพูดต่อไปในเรื่องที่สำคัญ ๆ ส่วนเรื่องปลีกย่อย  
ข้าพเจ้าไม่ยอมเหมือนท่าน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อนุชราชธานี) : คือปัญหาใน  
เรื่องการเคหะกรรมของราษฎรนั้น เราจะต้องนึกถึงว่าเราไม่สามารถ  
จะเสียได้ ก็ต้องถกถก โทษและปรับพิกลง แม้เราจะบังคับให้เรานำ  
ตัวคดีเมียหรือคหาวยคดีเมียมาจากคดีอื่น บุคคลเหล่านี้จะต้องเสียภาษี  
ตามบัญญัติภายใต้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อเป็นดังนี้แล้วเราควรตั้ง  
ราษฎรจะต้องเสียภาษี เมื่อเป็นดังนี้แล้วก็จะเห็นว่า ผู้แทนราษฎร  
ชุดใหม่เริ่มเข้ามาทำให้ราษฎรที่เคยเป็นดีกลัวพหุ ประการหนึ่ง  
อีกประการหนึ่งราษฎรในท้องถิ่น การเลี้ยงดูไว้ตาม...

เราเพียงด้วยการปล่อยไม่ได้ เพียงด้วยการผูก จิวต่าง ๆ ควายนาง ๆ  
 นั้นเราได้ปล่อยไว้ตามป่า ตามทุ่ง และจิวพวกนี้ไม่เชื่อง การจับจิว  
 พวกนี้มาชนทะเลเบียนน้อยเป็นไปก็ด้วยยาก และการที่จะไปจับจิว  
 เมฆที่ปล่อยเพราะความหลงตามป่ามาชนทะเลเบียนก็เป็นขอเคอครอนอยู่  
 แลดูเป็นอันมาก ถ้าเราจะชนอนุมตีให้กฎหมายชอกไปในรูปแบบแฉก  
 จะเป็นขอเคอครอนของราษฎรเป็นอันมาก ในชนท่นกรรมาธิการผู้  
 มีเกียรติคงจะเห็นว่า กรรมาธิการได้วางหลักไว้อย่างฉลาดในท้าย  
 ของมาตราในตอนที่หนึ่งว่า "เงินแต่จะเป็นเหตุสุดวิสัยที่จะนำไปได้"  
 ขอนถ้าพิจารณาตามลายลักษณ์อักษรแล้ว อาจจะหมายความว่า  
 เงินไม่ให้เข้าไปจตุทะเลเบียนใน ๘๐ วันเท่านั้น แต่ถ้ามั่นความมุ่งหมาย  
 โทดไปก่อนนั้นแล้ว ข้าพเจ้าขอเรียนว่า การนำสัตว์พาหนะไปจตุ  
 ทะเบียนนั้นไม่ใช่เหตุสุดวิสัยที่บุคคลจะทำได้ คำว่าสุดวิสัยนั้นไม่ใช่  
 หมายความว่า เราไม่สามารถจะจับจิวควายได้ เหตุสุดวิสัยนั้นเป็น  
 เรื่องที่เราไม่สามารถจะบังคับกันได้ ไม่ใช่เหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถจะ  
 จับจิวควายได้ ถ้าเช่นนั้นแล้วก็เป็นอันว่าเหตุจิวควายทั้งหมดไม่ต้อง  
 จตุทะเลเบียนก็ได้

เมื่อขอเท็จจริงเป็นดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านผู้มีเกียรติ  
 ทั้งหลายได้ระลึกถึงว่าสิ่งที่เราจะนำไปฝากราษฎรในชั้นแรกที่สุด ก็คือ  
 การเพิ่มภาระภาษีให้แก่ราษฎร นั้นเป็นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง  
 ปัญหาในเรื่องแก้คำหนังสือสัตว์พาหนะในมาตรา ๑๓ นั้น เป็นปัญหาที่ราษฎร

ได้รับรอง อยู่แต่เป็น อันมากกว่า ถ้าแม้ว่ากระบือตัว ชนกันเราหัก  
หรือคนพันตัวหุราบทางค้อนไปเช่นนั้น ภายหลังที่ จกทะเบี่ยนแล้ว ต้อง  
ไปขอแก้ตัวรูปพรรณเช่นนี้ราษฎรเราก็ร้องโอด ไม่อยากจะให้จิว  
ควายเขาหลุดทางค้อนหัก เพราะถ้าจะเป็นการตกลอนค่าตัวของสัตว์  
นั้น เป็นการดงโทษคามธรรมชาติอยู่แล้ว ราษฎร เราอยากจะให้ยก  
เว้นนักหนาในเรื่องค่าธรรมเนียมนี้ แต่สมาชิกไม่มีสิทธิจะเสนอกฎ  
หมายเช่นนั้นได้ เป็นแต่เพียง จูงไปหารัฐบาล ๆ ก็ทำไม่ได้ ร้อง  
กรรมวิธีการอาจจะแก้ อีกว่า การแก้คำหับรูปพรรณเฉพาะตัวนั้น  
ยกเว้นไม่เก็บค่าธรรมเนียม หรือเท็จจริงที่เป็นอยู่เดยวัน การแก้คำหับ  
ตัวนั้น ก็ไม่เก็บ อยู่แล้ว นั้น หมายความว่า ที่ท่านเพิ่มรับ เราไม่ได้  
อะไรเลย

การที่จะออกกฎหมายไปในรูปนี้แล้ว ขอเรียนอีกครึ่งหนึ่ง ว่า  
ข้อบังคับประมุขสภา ฯ ข้อ ๒๖ นั้นได้บัญญัติไว้ ที่เคียดว่า ไม่ให้สมา  
ชิกเสนขอพระราชบัญญัติที่เกี่ยวแก่การเงิน ถ้าแม้ว่าเราออก กฎหมาย  
มาครานี้ไปแล้ว สันมคิดว่าจะมาขอแก้กฎหมายนั้น แน่นอนที่เคียดการ  
เสนขอเรื่องนี้ต่อสภา ฯ ย่อมทำไม่ได้ โดยผิดข้อข้อบังคับ เพราะฉะนั้น  
ในการที่เราจะบ้องกันทั้งๆที่เราจะไม่ให้พระราชบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ออก  
ไปในรูปนี้อย่างหนึ่ง ทั้งๆที่เราไม่มีสิทธิจะเสนขอพระราชบัญญัติแก้ไข  
ค่าธรรมเนียมได้นั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไร อยากร้องถึงวงอนสภา ฯ นี้  
และอยากถึงวงอนรัฐสภา และอยากถึงวงอนท่านสมาชิก โดยเฉพาะ

ควบคุมสัตว์พาหนะ คือไปประธานกรรมวิธีการจะได้ ช้แจงให้ทราบ  
 ว่ามีความจำเป็นอย่างไรในการที่จะควบคุมโดยวิธีนี้ มีรณวิธีอื่นๆ  
 อีกคนหนึ่งซึ่งได้แปรรูปคดีได้ฝ่ายข้าพเจ้ามาแล้ว ให้เด่นออกกรรมวิธีการ  
 ในปัญหาที่ท่านสนใจ ก็คือ ว่าสัตว์ตัวเมีย ไม่ต้องมีการจดทะเบียนโดย  
 ยข  
 ทางการควบคุมถ้าหากไม่มีการจดทะเบียน แม้แต่จะยกเว้นสัตว์ตัว  
 เมียก็จะเป็นเรื่องที่เรารควบคุมไม่ได้ ซึ่งท่านประธานกรรมวิธีการ จะ  
 ได้ ช้แจงให้ท่านทราบในปัญหาที่เป็นเหตุสุดวิสัยนี้ เราได้ถกเถียงกัน  
 หนักหนาในกรณีที่เห็นเวลาหน้าหน้า คำขาดที่อยู่ในท้องถัน ก็มีควม  
 จำเป็นอย่างต้นเหลือที่จะไปไม่ได้ เป็นอันตราย ประมาณแห่งๆ ใหม่  
 ต้องถือเป็นเหตุสุดวิสัย คือหมาย ความถึง กรณีที่นำไปไม่ได้จริงๆ  
 และเมื่อมาคำนึงถึงร่างพระราชบัญญัตินี้ ถ้าจะมาเทียบกัน พดกัน  
 อย่างยุติธรรม ในร่างพระราชบัญญัติเก่าและใหม่ราษฎรจะได้รับ  
 ประโยชน์อย่างไร ข้าพเจ้าก็กล่าวได้ว่าในฐานะที่ได้รู้พระราช  
 บัญญัติเก่าและพระราชบัญญัติฉบับอย่างแจ่มแจ้ง และราษฎรได้รับ  
 การยกเว้นค่าธรรมเนียมบางอย่างก็ตั้งต้องเท่าและบางอย่างก็ทรงหนง  
 ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้เหมือนกัน มิฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ยอมรับผิดชอบเป็น  
 กรรมวิธีการ ขอให้เป็นที่เข้าใจว่าข้าพเจ้าเองเป็นผู้หนึ่งที่พยายามที่  
 สุดที่จะช่วยราษฎรในแง่ที่ราษฎรจะได้รับยกเว้น และมีสิทธิที่ยังรับ  
 นอกจากมาตรา ๘ ท่านไม่รับของอะไร ถ้าหากว่าดังด้ายอะไร ท่าน  
 ประธานกรรมวิธีการจะได้ ช้แจงต่อไป

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้า จะ ขอให้ ที่ ประชุม วินิจฉัย ญัตติ  
ของท่าน

๒๓.๒๑. II.

พระบาทสมเด็จพระพิพิธ (ประธานกรรมาธิการ) :- ในการที่จะ  
จดทะเบียนตั้งคำพยานนั้น ร่างพระราชบัญญัติที่รัฐบาลได้เสนอมามี  
หลักการปรากฏชัดเจนอยู่แล้วว่า เพื่อคุ้มครอง กรรมสิทธิ์ใน ทรัพย์สิน  
ของราษฎร และเพื่อป้องกันการโจรกรรมในคดีนั้น เพื่อลดอัตรา  
ค่าธรรมเนียมเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ราษฎร - กรรมาธิการ  
ได้พิจารณาแล้ว ในการ ที่ ให้ ได้ ประโยชน์ อัน ยิ่งใหญ่ ตาม ความ  
ประสงค์ของรัฐบาล ซึ่งจะเป็นผลแก่ประชาชนทั่วไปนั้น ก็ย่อม  
เป็นความจำเป็น อยู่เอง ในการ ที่ จะต้อง มีความเด็ดครัดแก่ ราษฎร  
เฉพาะเพียงบางคนหรือบางพวกบ้าง - ในเมื่อจะคุ้มครองและป้องกัน  
ให้ ได้จริงนั้น ก็มิใช่ในทุกวันๆ การโจรกรรมที่ราษฎรได้รับอยู่  
เป็นโทษอย่างสำคัญนั้น คือในเรื่องการตั้งคำพยานซึ่ง เป็นสำคัญ  
ที่สุดยิ่งกว่าเรื่องปล้นสะดมใดๆเสียอีก เมื่อเช่นนั้น ในแง่ที่ระมัด  
เบ็ดต่อทุกขราษฎรในทางนี้ก็คือ ในการที่จะต้องกระทำให้ราษฎรได้  
รู้สึกใน ทรัพย์สิน ของตน โดย การที่ จดทะเบียนได้ ให้เป็น หลักฐาน  
สำหรับ เป็นการ ป้องกัน กรรมสิทธิ์หรือเป็นหลักฐานในการที่จะมีโจร

ผู้ร้ายตกเขาไป นอกจากนั้น ทุกฉันทกฏหมายได้บัญญัติว่าสัตว์ที่  
 ราษฎรจะต้องนำมาจดทะเบียนนั้น คือว่าเป็นสัตว์ พาหนะที่ใดบ้างก็  
 ไร้การงานได้แล้ว แต่ในการที่เจ้าพนักงาน พยายาม ที่จะทำคัมพ  
 รูปพรรณ เพื่อให้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของราษฎรนั้นมั่นคงขึ้น แต่  
 ราษฎรหาได้รู้สักไม่ คือว่าโดยมาก ต่างพากันหัดกเดียง เจ้า  
 พนักงานก็ไม่สามารถที่จะไปตรวจ ค้นให้ ทัดถึง กันได้ โดยที่ว่าเขาไม่  
 นำมาจดทะเบียน เมื่อจับได้ คาหลังคาเขา ว่าเขาได้ ไร้สัตว์ นั้นแล้ว  
 นั้นแหละเขาจึงได้ยอมให้จดทะเบียน อันนั้นเองเป็นช่องทางเท่าที่มีว่า  
 เท่ากับส่งเสริมในเรื่อง โจรกรรมในเรื่องสัตว์พาหนะ เพราะฉะนั้นใน  
 ร่างของรัฐมาดที่ใด กำหนดอายุสัตว์มาเช่นนั้น กรรมวิธีการได้ สอบ  
 สดงจากผู้ที่ทรงคุณวุฒิในเรื่องนี้ คือว่าใน ทางฝ่าย เกษนิกแต่ที่ว่า  
 ดำหรับโคกระบือ นั้นมีอายุ ๓-๔ ปีก็ ไร้งานได้ ร่างนั้นมีอายุ ๕ ปีก็  
 ไร้งานได้ เพราะฉะนั้นการที่บัญญัติอายุร่างไว้ ๖ ปีและสัตว์ อื่นๆ  
 ๕ ปีนั้นก็เห็นอยู่แต่ที่ว่าเป็นการผ่อนอยู่ในตัว และอันนั้นเองจะได้เป็น  
 หักของเจ้าพนักงานประการหนึ่งในอันที่จะได้กำจัดซึ่งความหัดกเดียง  
 ไม่จดทะเบียนของราษฎร คือว่าใน ข้อเท็จจริง ที่จะว่าเขาได้ ไร้สัตว์  
 นั้นแล้วหรือยัง นั้นเป็นของยากที่จะตรวจตราในเมื่อพบปะให้ ทัดถึง  
 กันได้ เมื่อมีอายุเป็นกฏเป็นเกณฑ์เช่นนั้น แลก็เป็นทางที่เจ้าพนักงาน  
 จะได้สอดส่องเพื่อเร่งรัดการทำการทะเบียนนั้นให้เสร็จสิ้นไป

ถ้าทรมานในเรื่อง อดตัวเมีย ที่ว่าไม่เคย จดทะเบียน นั้น กรมราช-  
การขอ เรียนว่า กฎหมาย เดิมก็หาได้ยกเว้น มิได้ คือว่า คงต้อง จด  
ทะเบียน ทั้งสองตัวผู้ และ สัตว์ตัวเมีย เช่นเดียวกัน

ส่วนในการ แก้คำทัก ตามที่ ท่าน นาง มาชิก ได้ อธิบาย ว่า ต้อง เสีย ค่า  
ธรรมเนียม อะไร ด้วย นั้น กฎหมาย เดิมก็ ได้ บัญญัติ ค่า ธรรมเนียม ไว้  
แล้ว และในร่างกฎหมายฉบับใหม่ก็ ได้ ตัด ค่า ธรรมเนียม นั้น ลง ใน  
การ แก้ คำ ทัก และ ต้อง เสีย ค่า ธรรมเนียม หรือ ใน การ ทำ คำ พิพม์ หุ้  
พรรณ ต้อง เสีย ค่า ธรรมเนียม ก็ ดี นัก หา ใช้ ภาษา อากรม ได้ แท้ ที่  
จริง สัตว์ พา หะ ยอม เป็น ทรัพย์ ของ ราช ฎ ร ก็ จะ ใช้ ประโยชน์ จึง ควร  
ที่ จะ หวง แทน และ ถึง จน รักษา คน เมื่อ มา ให้ เจ้า พนักงาน ทำ ทะเบียน ก  
ตาม หรือ แก้ คำ ทัก ตาม ก็ เพื่อ ประโยชน์ ของ ราช ฎ ร นั้น เอง เรา มี ตั้ง  
อื่น ๆ และ ซ้ำ ร ก็ เสีย หาย ไป เรา ก็ ต้อง ซ่อม ก็ คง จะ ใช้ ได้ ดี ฉัน ใด ใน  
การ ที่มา แก้ คำ ทัก หรือ จดทะเบียน ก็ตาม ก็ ต้อง ทำ เช่น นี้ เหมือนกัน โดย  
เหตุ ฉะ น แห่ง กรม ราช การ จึง ไม่ ได้ คิด ใน เรื่อง อายุ ตาม ร่าง ที่ รัฐบาล  
เสนอ มา เพราะ เห็น ว่า มัน เป็น ข้อ หนึ่ง ที่ เมื่อ ออก พระราช บัญญัติ ไป  
แล้ว จะได้ ประโยชน์ สัม ประ สงค์ กับ หลัก การ แห่ง ร่าง พระราช  
บัญญัติ

ประธานสภาฯ : ท่านจะว่าอย่างไร

นายเทพ โชตินุชิต (สุรินทร์) : จะเสนอญัตติ นี้ เนื่องจากมี

ดมาชิกคนหนึ่งเสนอ ขอให้ยกเรื่องอื่น ขึ้นปรึกษา ซึ่งความจริงวัตถุประสงค์ตรงกับคณะกรรมการเหมือนกัน แต่ในฐานะที่เราทำงานร่วมกันจนจะเดินสมัยอยู่แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเราควรระปรองคองกันได้ ข้าพเจ้าขอเสนอให้ส่งกลับไปให้กรรมการพิจารณาใหม่ แล้วแปรญัตติใหม่ภายหลังการเปิดประชุมสมัยหน้า ๕ วัน ผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

นายอินทร สิงหนคร นายอิน นาคทรพรพ รับรอง

นายเต็ก กังคานนท์ (กรรมการ) : ก่อนที่จะให้ผ่านญัตติ ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว พ.ศ. ๒๔๘๐ ไป ตามที่ท่านสมาชิกผู้เสนอญัตติให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษาก็ดี หรือมีญัตติซ้อน ให้ส่งไปยังกรรมการ ซึ่งผู้เสนอญัตติหลังที่สุดก็ดี ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นกรรมการขอถือ โอกาส ชี้แจง ข้อเท็จจริง บางประการให้สง่า านทราบ คือ ในการ พิจารณาร่าง พระราชบัญญัตินั้น ดำระ ดำคัญ ก็มีอยู่ที่ มาตรา ๘ อนุมาตรา ๑ และ ๒ ข้าพเจ้าเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้โต้เถียงในคณะกรรมการโดยข้าพเจ้าเห็นว่าอนุมาตรา ๑ และ ๒ นั้น ควรจะได้คัดออกเสียทีเดียว ที่ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้น ก็เพราะข้าพเจ้าถือหลักว่า เมื่อเรายังไม่มีบทบัญญัติ ในเรื่องบัญญัติออกโดยบทกฎหมายแล้ว การที่เราจะไปบัญญัติถึงกำหนดอายุไว้เช่นนั้นไม่ได้ประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นเมื่อ . . .

ประธานสภาฯ : ท่านเป็นกรรมาธิการ ท่านต้องร่วมคณะกับ  
เรา เขิญให้ท่านนั่ง เราขอเสนอญัตติหลังที่สุดแล้ว ข้าราชการขอ  
ให้ที่ประชุมวินิจฉัยดีกว่า

๒๓.๒๓ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย : ก่อนที่จะได้วินิจฉัยญัตติที่มีผู้เสนอ และมีผู้ เสนอ ซ้อน  
ข้าพเจ้ามีความข้องใจและตั้งใจจะพูด แต่จะพูดก็ยังไม่พอโอกาส คือ  
อยากจะเรียนถามท่านประธาน ถึงว่า ในการที่จะดำเนินการประชุม  
ปรึกษาตั้งที่เป็นมาแล้ว เป็นการกักตองด้วยข้อบังคับหรือไม่ ข้าพเจ้า  
ได้อ่านข้อ ๓๓ ว่า “ในการพิจารณาวาระที่ ๒ ให้ปรึกษาเรื่อง  
ตามลำดับมาตรา ฉะเพาะ มาตรา ที่มีคำ เปรุญัตติหรือมีการแก้ไข  
เท่านั้น เว้นแต่ที่ประชุมจะลงมติเป็นอย่างอื่น” ก็ร่างพระราชบัญญัติ  
อันนำมาเข้าได้ในวาระที่ ๒ ยังไม่ได้เริ่มลงมือ พิจารณา ในมาตราใด  
มาตราหนึ่ง แม้แต่กรรมาธิการก็ยังไม่ได้ มีโอกาสชี้แจง เพราะ  
ฉะนั้นในอันที่เบื่อนอกของใจอยู่ว่า การที่เสนอญัตติเช่นนั้นจะทำได้  
หรือไม่ จะขัดข้อ ๓๓ หรือไม่ นอกจากนั้นญัตติ ซ้อน ของท่าน  
สมาชิกอีกผู้หนึ่งนั้น ก็ยังมีประเด็นที่สงสัยอยู่ว่า ในข้อ ๓๓ คือว่า  
“เมื่อที่ประชุมกำลังอภิปรายญัตติใดญัตติหนึ่ง ห้ามมิให้สมาชิกนำ  
ญัตติอื่นเสนอ นอกจาก ก. ญัตติ รุบแปร ญัตติ ฉะเพาะ ที่ไม่ใช่

กฎหมาย ข. ญัตติขอให้ส่งปัญหาไปยังกรมการ " ประเด็นที่มี  
ชนมาว่าเจตนาที่มีปัญหาอะไรที่จะต้องส่งไปให้กรมการ มีสมาชิก  
ผู้หนึ่งขอให้ยกเรื่องขึ้นรับปรึกษา เจตนา ก็กำลังพิจารณา กันว่า  
สมควรจะยกเรื่องขึ้นรับปรึกษาหรือไม่ ยังไม่มีปัญหาอะไร เพราะ  
ฉะนั้นการใช้สิทธิตามข้อ ๒๓ ข. ข้าพเจ้าก็ยังเห็นว่าไม่เป็นการถูกต้อง

ประธานสภาฯ : ตามที่ท่านสมาชิก เสนอญัตติขึ้น ข้าพเจ้า  
กำลังตรึกตรอง ปล่อยให้เขาพูดไปก่อน แต่ที่จริงไม่มีใน ข้อ ๒๓  
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านเสนอไม่ได้ แต่เสนอญัตติขอให้ที่ประชุมยกเรื่องขึ้น  
รับปรึกษานั้น ข้าพเจ้าเองก็มีความเห็นว่าในเรื่องนี้ เบื้องต้นเราจะทำ  
ได้ จึงได้ขอมให้นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ เขาอภิปราย แล้วให้  
กรมการชี้แจง ถึงสองคน เพื่อจะได้ฟังว่าเป็นอย่างไร เพื่อให้  
ที่ประชุมวินิจฉัยได้ แต่ถึงแม้ว่าจะได้พิจารณาไปตามลำดับก็ แต่  
ญัตตินี้เขาอาจจะถือว่าเป็นใหญ่ จะซ่อนได้เสมอในข้อ ๒๓ นี้ เป็น  
ความเห็นของข้าพเจ้า แต่ว่า ความเห็น จะถูกผิดอย่างไร แล้วแต่ที่  
ประชุมจะวินิจฉัย

๒๓.๒๗ น.

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ (อบตราชานันท์) : ที่ท่านรัฐมนตรี  
ได้ยกท้วงนั้น คือถ้าเราได้พิจารณาวาระที่ ๒ แล้ว ปัญหาการเสนอ

หนักก็อาจจะทำได้ นนอย่างหนึ่ง แต่ถ่วงแม้ว่ายังไม่มีการพิจารณา  
วาระที่ ๒ ปัญหาญัตติของ ข้าพเจ้าก็ทำได้ โดยถือหลักทั่ว ๆ ไปว่า  
ญัตตินั้นมีดังต่อไปนี้ ...

ประธานสภาฯ: เรื่องนี้ข้าพเจ้าคัดค้านแต่ให้ท่านทำได้ เพราะ  
ฉันทจะให้ นายเทพทำไม่ได้ เพราะเหตุไม่มีในข้อ ๒๓ ข้าพเจ้าจะ  
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรระงับเรื่องอื่นชนปรึกษา ขอให้  
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๕ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๖ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าให้ยกเรื่องอื่นชนปรึกษา ข้าพเจ้า  
ได้รับญัตติของนายเทพฉบับหนึ่ง มีความว่า

“ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติให้สภาฯ กำหนดวัน ประชุมสามัญสามัญ  
ประจำปี ในวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๓ เป็นต้น ไปตาม  
มาตรา ๒๘ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม”

๒๓.๓๐ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ชู้न्छ์): ที่ข้าพเจ้าเสนอดังนั้นก็มีเหตุ  
ผลว่า ในคัมภีร์นั้น ปกติชาวไร่ชาวนาของเราทำงานอยู่แล้ว แต่ก็มี

เป็นหน้าฝน พวกเราไม่ได้ติดต่อกับราชทูตเลย เพราะฉะนั้นก็ควรจะ  
มาประชุมกัน ซึ่งเราได้กำหนดไว้ตั้งแต่เมื่อปี และปลายปีก็เป็นสมัย  
วิสามัญ และในฐานะที่ข้าพเจ้าได้ ได้ได้ว่ามีดูยานนั้น ถ้าใครจะ  
แปรเป็นถึงหากม ข้าพเจ้าก็ไม่รังเกียจ

พ.อ. พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว นายกรัฐมนตรี: ไม่รังเกียจ  
ประธานสภาฯ: รัฐบาลไม่รังเกียจในวันที่ ๒๔ มิถุนายน

นายทิม ภุทธิพันธ์ (อนุตราชาธิบดี): ข้าพเจ้าคิดว่าเราเพิ่ง  
จะเปิดสมัยประชุมไปยังไม่เท่าไร เราจะมาเปิดสมัยประชุมขึ้นอีก  
ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเวลาที่จะให้รัฐบาลเตรียมตัวหรือทำงานไม่ได้ขอเพียง  
ขอ ข้าพเจ้าขอแปรญัตติเป็นว่า วันที่ ๑ สิงหาคม

นายปรีทิต แก้วปลั่ง นายผล แฉ่นสระศรี รับรอง

น.ต. หลวงข้าราชการนาวิสวัสดิ์ ร.ม. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย: คือที่ท่านแปรญัตตินั้น ระยะเวลาอันเป็นดังนี้ คือเรา  
ประชุมกันในเดือน สิงหาคม สิงหาคม-กันยายน-ตุลาคม เดือน  
(๑๑ วัน) ที่มักตั้งเหตุระยะเวลาอยู่ พฤศจิกายน-ธันวาคม-มกราคม  
แล้วเดือนกุมภาพันธ์ เราก็ควรจะเรียกประชุมวิสามัญเพื่อเสนอพระ  
ราชบัญญัติงบประมาณ ถ้าเช่นนั้นแล้ว ระยะเวลาระหว่างสามัญ  
กับวิสามัญชดกันมากสักหน่อย ดังนั้นระยะเวลาหนึ่งนั้นห่างมากไป  
สักหน่อย

๒๒.๓๑ น.

นายเทพ โชตินชิต (ชุนธิ์) : เหตุที่ข้าพเจ้ากำหนดว่าวันที่ ๒๕ มิถุนายนครั้งแรกนั้นเป็นวันอะไร คงจะรักกันโดยมาก และถ้าหากว่าเราจะได้นั้นเป็นวัน ประชุมวันแรก ก็จะเป็นพระเดชพระคุณ ขอให้ตั้งมค

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะให้เปิดสมัยประชุมสามัญประจำปีในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๖ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๓ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าเปิดสมัยประชุมสามัญประจำปีในนี้หน้าในวันที่ ๒๕ มิถุนายน

๒๓.๓๓ น.

พ.อ. พระยาพลพลพยุหเสนา นายกรัฐมนตรี : ท่านผู้เป็นประธานและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย

ก่อนเปิดประชุม ข้าพเจ้าในนามของรัฐบาล ขอถือโอกาสปราศรัยแก่ท่านบ้างเล็กน้อยดังที่ได้เคยปฏิบัติมา

ตามที่ข้าพเจ้าได้ตั้งเกตุร ตั้งว่าแม่การ ประชุมครั้งแรก

ถ้าหวังดีมาซึ่งกันมากก็ดี แต่ก็ได้ปรากฏว่าท่านได้พยายามทำหน้าที่  
ความความรับผิดชอบต่อท่าน ซึ่งท่านยอมภูมิใจได้ จากกิจการที่  
ท่านได้กระทำไปนั้น ได้ เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติและ  
อาณาประชาราษฎร

ข้าพเจ้าจึงขอถือโอกาสแสดงความขอบคุณท่านทั้งหลายในนาม  
ของรัฐบาลในการที่ส่งผู้แทนราษฎร ได้ผ่านญัตติและพระราชบัญญัติ  
ต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาลได้ เสนอมา อาทิ ญัตติขอความเห็นชอบในสนธิ  
สัญญาทางไมตรีพาณิชย์ และการเดินเรือระหว่างสยามกับนานาประ-  
เทศ และ พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๑  
เป็นต้น บรรดาญัตติและร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาลได้  
เสนอมานี้ ก็เพื่อจะดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายที่รัฐบาลได้  
แสดงไว้แก่สภาผู้แทนราษฎร

ทาง ฝ่ายรัฐบาล เรายังได้ พยายาม บริหาร ราชการ แผ่นดินเพื่อ  
ความเจริญของประเทศชาติ และได้พยายามร่วมมือกับสภาฯ ตั้ง  
ใจที่สภาฯ ซึ่งใจก็ได้ พยายามชี้แจงแสดงเหตุผลเพื่อทำความเข้าใจ  
โดยละเอียด

การอภิปรายในสภาฯ นี้ แม้จะมีการรุนแรงกันบ้าง แต่ถ้าเป็น  
ถ้อยคำอันสุภาพแล้ว ก็เป็นเรื่องธรรมดาในการปกครองระบอบประ-  
ชาธิปไตย เพราะทางฝ่ายสมาชิกสภาฯ ก็ดี ทางฝ่ายรัฐบาลก็ดี ต่าง  
ก็มุ่งเพื่อประโยชน์ของชาติด้วยกัน

อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าหวังว่าในสมัยประชุมต่อไป การงาน  
ของทางสภาฯ และรัฐบาลคงจะได้ ประสานกันดียิ่งขึ้นไปอีก อนึ่ง  
รัฐบาลขอขอบคุณท่านผู้ เป็นประธานซึ่งได้ควบคุมการประชุมให้ค้ำ-  
เนินการไปด้วยดี

ในที่สุดขอขอบคุณท่านทั้งหลายและขออำนาจพร ให้ท่านเดินทาง  
กลับไปยังจังหวัดของท่าน โดยสวัสดิภาพ ก็ขอให้ท่านจงมีความสุข  
เจริญจงทั่วกันเทอญ

สมาชิกปรบมือ

๒๓.๒๖ น.

ประธานสภา :

ท่านนายกรัฐมนตรีและท่านผู้ มีเกียรติทั้งหลาย

ในนามของสภาผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านเป็นอย่าง  
ยิ่งที่ได้กล่าวคำอำนวยพร ให้สมาชิกทั้งหลายมีความสุข สุขความเจริญทั่ว  
กัน และเดินทางกลับไปยังจังหวัด โดยสวัสดิภาพ

ในฐานะที่ข้าพเจ้าได้อยู่ใกล้ชิดกับ สมาชิกสภาฯ ข้าพเจ้าได้มี  
โอกาสเห็นความเห็นชอบของท่านสมาชิกทั้งหลายเป็นอันมาก ใน  
การกระทำหรือพยายามที่จะทำการ ในหน้าที่ ให้ ค้ำค้ำ ที่สามารถ จะทำได้  
เมื่อผลของการพยายาม เป็นเหตุให้ ท่านเห็น ความลำบาก ของ สมาชิก

เริ่ม ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านดำริถึงภาวการณ์ที่ถูกรบกวน  
รอนจากท่านเป็นอย่างมาก

ยุติร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ และ ยุติขอความเห็นชอบใน  
ต้นบัญญัติทางไมตรีพาณิชย์และการเดินเรือ ซึ่งรัฐบาลได้เสนอเร  
มาในสภาฯ ในสมัยประชุมที่แล้วมานี้ โดยมาก ทำมาด้วยความ รอบ  
คอบค้มมาก เมื่อระดมถึงเหตุการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ที่ได้มีการอภิ  
ปรายกันในสภาฯ เรื่องหนึ่ง ๆ เป็นเวลานาน ๆ ก็เพราะดำริถึงค้ำคน  
เห็นเป็นรองสำคัญประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ก็ยังใหม่แก่ท่าน  
เป็นจำนวนมาก จึงได้มีการพลาดพลั้งในการอภิปรายไปบ้าง ที่ท่าน  
ได้เห็นออกเห็นใจดำริ และ มองดูแต่กิจการ ส่วนใหญ่ นี้ในคดี แก่  
ดำริ และ สภาฯ ตลอดจน เป็นอย่างนี้ นั้น ในนามของสภาผู้แทน  
ราษฎร ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านเป็นอย่างยิ่ง

ที่ท่านกล่าวว่าการอภิปรายในสภาฯ ได้มีการรุนแรงบ้าง และ  
ข้าพเจ้าได้ควบคุมมาด้วยค้ำนั้น ขอเรียนว่า ที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสดำ  
การทั้งนี้ ดำริมาได้ โดยได้อาศัยท่านดำริและทางฝ่ายรัฐบาลได้  
ให้ความช่วยเหลือ ข้าพเจ้าขอขอบคุณในทันทีด้วย

ในที่สุดนี้ ในนามของดำริ ข้าพเจ้าขอ อำนวยพรให้ ท่านและ  
คณะรัฐมนตรีมีความดีความเจริญ และหวังว่า คณะมีโอกาสดำ  
ร่วมงานกันอีกในสมัยประชุมหน้า

๒๑๕๐

บันทึก ข้าพเจ้าได้รับหนังสือจากเลขาธิการคณะรัฐมนตรีถึงพระ  
ราชกฤษฎีกามีคดีมัยประชุมมา มีความคั่งคือไปนี้

พระราชกฤษฎีกา

ปิดสมัยประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร

พุทธศักราช ๒๔๘๐

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

( ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎรลงวันที่ ๕ สิงหาคม  
พุทธศักราช ๒๔๘๐ )

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า ตามที่ได้ตราพระราชกฤษฎีกา  
ขยายเวลาสมัยประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎรไว้เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม  
พุทธศักราช ๒๔๘๐ นั้น บันทึกสมควรที่จะปิดประชุมได้แล้ว

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระ  
เจ้าอยู่หัว จึ่งให้ตราพระราชกฤษฎีกานี้มีค สมัยประชุม อำนวยการ  
สภาผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๓๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พระยาพหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

เด็กประชุมเวลา ๒๓.๕๐ นาฬิกา

ฟอง สิทธิธรรม

อรุณ ทองบั้งโชติ

เสกกล เจตสมมา

จำลอง ดาวเรือง

สงวน ฅนนคร

ปรีกษ์ แก้วปลั่ง

ทองสืบ สุภะมาร์ค

สนิท ผิวนวนล

ประเสริฐ บัทธิมะสุคนธ์

บุญช่วย สุกนชมิตร

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

ศิริ อินทร

ถิน จุฑะรพ

ประเทือง อินทร

๒๑๕๒

ทองใบ สคนชกนัฐ  
ทองอยู่ พุดพัฒน์  
ร.ต.อ. พงษ์ ระวังภัย

สุรินทร์ ถิพตากร  
ผู้ตรวจงานการประมง

บรรณาการ

วารการบัญชา

กรวดแดง ๕/๕/๕๓

วิทร

กหกรรมบดี

รองประธานคนที่ ๓ (ลงนามแทน)

เดชาธิการัดภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่โรงพิมพ์เศกสิทธิ์ ถนนสี่พระยา จังหวัดพระนคร

นายจื่อ หัตถ์สาโรจน์ ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. ๒๔๗๑

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร